

ചിന്താസന്താനം

ചിന്താസന്താനം.

ഒന്നാം ഭാഗം.

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. ഏ.

പ്രസാധകൻ.

വി. എം. നാരായണപിള്ള.

"ദിവാൻ കൃഷ്ണൻനായർ ഗ്രന്ഥശാല" ചേർത്തല.

പരിഷ്കരിച്ച ൨-ാം പതിപ്പ് കാപ്പി ൧൦൦൦.

"രാമാനുജൻ" പ്രസ്സ്—ചേർത്തല.

൧൧൦൭.

വില അണ ൧൨

 ഗ്രന്ഥശാലയുടെ മുദ്രയില്ലാത്ത പുസ്തകം വ്യാജനിർമ്മിതമായിരിക്കും.

അവതാരികാ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സഞ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പ്രബന്ധപരമ്പരയുടെ കർത്താവായ മഹാ. രാ. രാ. ശ്രീ. ആർ. ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾ എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആസ്ഥിവാരം കെട്ടിയതിൽ അഗ്രഗണ്യനാകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെപ്പറ്റി ഞാൻ ചെയ്യുന്ന നിരൂപണം പരമാത്മാവിൽനിന്ന് പ്രസരിയ്ക്കുന്ന പ്രകാശത്തെ അവലംബിച്ച് ജീവാത്മാക്കൾ പരമാത്മനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. ശിഷ്യവത്സലനും ഉദാരബുദ്ധിയുമായ അദ്ദേഹം ഇതിന് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇതെഴുതുന്നതിന് ഞാൻ അനധികാരിയുമായിരിയ്ക്കുമായിരുന്നു. അധ്യാപകവൃത്തിയിലും, പാഠശാലകളുടെ അധ്യക്ഷനായും, നിയമനിർമ്മാണസഭയിലും മററും ശ്രീമാൻ ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾക്ക് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധി പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ആവക സംഗതികളെ ആവർത്തിച്ചുപറയുന്നതുകൊണ്ട് വിശേഷാൽ ഒന്നും നിർവ്വഹിയ്ക്കേണ്ടതായില്ലാത്തതും ആകുന്നു. സാഹിത്യ വിഷയമായി അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ഉൽക്കർഷം പ്രായേണ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് പരിചിതംതന്നെ; എങ്കിലും അതിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതി ഇനിയും ജനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടൊ എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷെ, അടുത്ത് പരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രുചിസംസ്കാരവും അവലോകനശക്തിയും അനായാസേന അനുഭവപ്പെടാതിരിപ്പാൻ തരമില്ല. സാധാരണ ജനങ്ങൾ ജല്പാകന്മാരും ബഹുവക്താക്കളും ആണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്

"വാക്‌സംയമസ്തു നൃപതേ സുദുഷ്ക്കരതമോമതഃ"

എന്നു് ഭഗവാൻ വേദവ്യാസൻ പറയുന്നതു്. മിസ്റ്റർ-ഈശ്വരപിള്ള വാക്സംയമവ്രതംതന്നെ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിലാണു്. അതുകൊണ്ടു് "അപ്രാപ്തകാലവചനമോ" അസ്ഥാനത്തിൽ മൌനഭഞ്ജനമോ അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടാകാ-റില്ല ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാൾ പൊതുജനസമക്ഷം ഗദ്യമായോ, പദ്യമായോ, വളരെയോ, തുരുതുരയോ എഴുതുന്നില്ലെങ്കിൽ അതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തു്, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതുപോലെ അത്ര സുകരമായി വളരെപ്പേർ ഭാവിച്ചും അനുഷ്ഠിച്ചും വരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്ത് കൂട്ടുന്ന കോലാഹലത്തിനിടയിൽ മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപി-ള്ളയുടേതുപോലുള്ള സൌമ്യസാരമായ സാഹിത്യരീതി മനസ്സ-മാധാനമുള്ളവർക്കല്ലാതെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴികയില്ല. ഭേരീ-പടഹാദികൾ അടിച്ചുമുഴക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷ്മവും മധുരവുമായ വീണാനിനാദം കേട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു് വീണയുടെ അപകർഷമായി ആരെങ്കിലും ആരോപിക്കുമോ?

"മീശയാ ശോഭതേ മോന്ത
മോന്തയാ മീശയും തഥാ
മീശയാ മോന്തയാ ചൈവ
ഭവാനേററം വിരാജതേ."

ഇങ്ങനെയുള്ള കവിതകളും, "കല്യാണിക്കുട്ടി" എന്നോ "കളവാണിക്കുട്ടി" എന്നോ മററോ വലിയ അക്ഷരത്തിൽ പുറത്തു് അച്ചടിച്ചു് അകമെ "കല്യാണിക്കുട്ടി"യുടെ പകരം കല്ലും ആണിയും കുററിയുമായി ചെവിക്കും മനസ്സിനും തോന്നത്ത-ക്കവിധം പീഡാകരമായ വാചകങ്ങളും ആശയങ്ങളും കുത്തി-ച്ചെലുത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഗദ്യകൃതികളും കൊണ്ടു് ഭാഷാ സാഹിത്യത്തെ പുലർത്തുവാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ കേവലം അവതാളത്തിലാണെന്നു് തുറന്നു് പറയേണ്ടകാലം അതിക്രമി-ച്ചിരിക്കുന്നു. മലവെള്ളച്ചാട്ടംപോലെ അച്ചുകൂടങ്ങളിൽനിന്ന്

മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും മലവെള്ളത്തിൽ കൂടി ഒഴുകിവരുന്ന തടി മുതലായതു് സഞ്ചായം ഡിപ്പാർട്ടു-മെൻറുകാരെ വഞ്ചിച്ചു പിടിച്ചു് എടുക്കുന്നതിനു് നില്ക്കുന്ന-വരെപ്പോലെ പ്രസ്തുത പുസ്തകങ്ങൾകൊണ്ടു് അക്രമമായി ആരുടെ എങ്കിലും കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടു് വല്ല ആദായവുമുണ്ടാ-ക്കാനല്ലാതെ മനസ്സാക്ഷിപൂർവ്വം സാഹിത്യപോഷണത്തിനു് ഉത്സാഹിക്കുന്നവർ എത്രയുണ്ടെന്നു് നോക്കുക. "ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയിലുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പത്തുപുറം വായിച്ചു നോക്കിയാലും അരപ്പണമിട സാരാംശം ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രയാസ-മായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്." എന്നു് മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപിള്ള പറയുന്നു. ഇവിടെ "ചില" എന്നതു് "പല" എന്നാക്കിയാൽ വാസ്തവത്തോടു് കുറെക്കൂടി സാമീപ്യമുണ്ടാകുമെന്നു് തോന്നുന്നു. വാളെടുത്തവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാടന്മാരോ പേന എടുത്തവർ വെളിച്ചത്തു് പെടുത്തുന്നതെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളോ അല്ല. ദീനസ്വം ഭാഷാദൂഷക വിഷയവുമായ ഈ കാലുഷ്യത്തെ വിസ്തരിക്കേണ്ട കാര്യമധികമില്ല. മലയാളഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥജലപ്രളയമുണ്ടാ-കുവാൻ പാളയമടിച്ചു് പണിതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന "പാളയൻ" കോടൻ കൃതികളുടെ കർത്താക്കൾ നിമിത്തമുള്ള കഷ്ടതകൾ ശാ-ന്തബുദ്ധിയും, സമാധാനപ്രിയനും, മിതഭാഷിയുമായ ചിന്താസ-ന്താനകർത്താവിനെക്കൂടി ഇളക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ഈ ശല്യത്തിൻെറ പ്രാബല്യം കണ്ടണം ബോധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഈ സ്ഥിതിയിൽ ചിന്താസന്താനത്തിൻെറ ആവിർഭാവം അനേകവിധത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുപട്ടാളത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവക്കു് ഇതിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഗുളികകൾ സേവിച്ചാൽ വളരെ ആ-ശ്വാസമുണ്ടാകുന്നതാണു്. "അരോചകിനസ്സതൃണാഭ്യവഹാ-രിണശ്ചകവയഃപൂർവ്വേശിഷ്യാഃ" എന്നു് കാവ്യാലങ്കാര സൂത്രകാ-രൻ പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥമെഴുത്തുകാരിൽ ചില-രെങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ള കൃതികൾ വായിച്ചു് സാരം ഗ്രഹിക്കു-

ന്നതായാൽ അതു് അവൎക്കു് വളരെ ഗുണപ്രദമായിരിക്കും. മററു ചിലരുടെ സാഹിത്യചാപല്യങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇതൊരു വിശദമായ ആദൎശമായും ഭവിക്കും. ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ സാഹിത്യം, വിദ്യാഭ്യാസം, സമുദായപരിഷ്കാരം ഇങ്ങനെ മൂന്നുവിധത്തിൽ പ്രധാനമായി വിഭജിക്കാം. ഇവയിൽ ഓരോന്നിലും അടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ വളരെ ആലോചിച്ചും മഹാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. വിഷയങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനരീതിയും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. വിവക്ഷിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉചിതമായ ശബ്ദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും, ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലോ കുറവോ ആയി അൎത്ഥസ്ഫുരണമില്ലാതെയും, വാചകങ്ങൾ വളച്ചുപുളച്ചു് അൎത്ഥത്തിനു് അവ്യക്തി നേരിടുവിക്കാതെയും, ഭദ്രമായും കാണുന്ന ഇതിലെ ഗദ്യരീതി മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. മിസ്ററർ ഈശ്വരപിള്ളയുടെ വാചകങ്ങൾ പൂൎണ്ണകുംഭങ്ങൾ പോലെ അൎത്ഥസമ്പൂരിതവും അതുനിമിത്തം ശബ്ദാഡംബരവൎജ്ജിതവും ആകുന്നു. അണുമാത്രമായ അൎത്ഥം അടിച്ചുനീട്ടി കോൽ നീളമുള്ള ഒരു വാചകമാക്കിയെന്നോ ചെപ്പിൽ അടങ്ങുന്നതു് ഞെക്കിച്ചുരുക്കി ചിമിഴിലടച്ചുവെന്നോ ഉള്ള അപരാധം ഇതിൽ ആരോപിക്കത്തക്കതല്ല. വിഷയാനുരൂപമായ ഭാഷാരീതിയും വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. വൈദുഷ്യനാട്യത്തിനു് ആപ്തിയുടെ നിഘണ്ടുവിനെ ആക്രമിച്ചു് പദങ്ങളിൽ അഞ്ചാറു് സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കവച്ചുചെയ്തു് വാചകങ്ങളിൽ തിരുകിച്ചേൎക്കുന്ന ഗദ്യകാരകീചകന്മാരുടെയും പച്ചമലയാളഭ്രമത്തിൽ സന്ദൎഭശുദ്ധിയ്ക്കു് അവൎജ്ജ്യമായ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെക്കൂടി ബഹിഷ്കരിച്ചു് കേവലം ഗ്രാമീണഭാഷയിൽ അവതരിക്കുന്ന ഗദ്യകാരപച്ചവേഷക്കാരുടെയും "ഗപാഗപാകളും" ഉജ്ജ്ഝിതത്ത്യതയും ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ ഒരിടത്തും കാണുമാറില്ല. വൈശദ്യത്തിനും നിഷ്കൎഷയ്ക്കും, സൂക്ഷ്മതയ്ക്കും, അവക്രപ്രയോഗത്തിനും മോഹ-

മുള്ളവർ മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപിള്ളയുടെ ഗദ്യരീതിയെ അനുകരിച്ച് അഭ്യസിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സാഹിത്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് പുറമെ സാന്മാർഗ്ഗിക വിദ്യാഭ്യാസം, കായിക വിദ്യാഭ്യാസം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി ഇത്യാദി ഇതിലടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു കലാപരിപോഷകശക്തിയെ പ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ജനങ്ങൾ ഗൌനിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് തിട്ടമില്ല. ലഹളക്കിടയിലും എവിടെ നില്ക്കുന്നു എന്ന് ഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അടിതെറ്റിപ്പോകുമല്ലൊ. ഈ വിഷയങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാരാംശങ്ങളാണെന്ന് നാം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതും അവയെ അധികരിച്ച മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വളരെ ആദരണീയങ്ങളും ആകുന്നു.

ഇതിലൊക്കെയും എനിയ്ക്ക് ശ്ലാഘാവിഷയമായി തോന്നിയത് മറ്റൊരുകാര്യമാകുന്നു. * സ്ത്രീകളും സ്വാതന്ത്ര്യവും, സ്ത്രീകളും ചില അവകാശങ്ങളും, ഭാരതീയ വനിതാവർഗ്ഗം ഇത്യാദികളിൽ അടങ്ങിയ ആശയവിശാലതയാകുന്നു ഈ സംഗതി. നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥിതി സകല പരിഷ്കാരപ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു. സ്ത്രീകളെ പുരുഷന്മാരുടെ വിനോദത്തിന് പാഞ്ചാലികളായി പ്രപഞ്ചത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിയ്ക്കയല്ലെന്നും

"യത്രനാര്യസ്തുപൂജ്യന്തേ
രമന്തെതത്രദേവതാഃ"

എന്ന് മനുസ്മൃതിയിൽ കാണുന്ന വാക്യാർത്ഥത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള ഭാവന സമുദായശ്രേയസ്സിന് ഹേതുഭൂതമാണെന്നും ഉള്ള തത്വം ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതിന് മിസ്റ്റർ ഈശ്വരപിള്ളയ്ക്ക് വിശേഷാൽ ഒരു അധികാരമുണ്ട്. എന്തുകൊ-

* ഈ വിഷയങ്ങൾ എല്ലാം ൨-ാം ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.
(പ്രസാധകൻ)

ണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹം വയോധികത്വവും, നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ഹിതസ്ഥാപക പ്രതിപത്തിയും, വിദ്യാഭ്യാസവും സന്മാൎഗ്ഗനിഷ്ഠയും കൊണ്ടു് നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ പൊതുവിൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളാകുന്നു. സമുദായ പരിഷ്കാരവിഷയമായി ഇങ്ങനെ ഉള്ള മഹാന്മാർ പറയുന്നതിൽ കള്ളനാണയശങ്കയ്ക്കു് അവകാശമില്ല. "ഏട്ടിലപ്പടി പയററിലിപ്പടി" എന്നകഥ അദ്ദേഹത്തിൽ സ്വപ്നേപി നിഴലിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് മിസ്ററർ ഈശ്വരപിള്ളയുടെ മുഖത്തുനിന്നുൽഗളിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീജനവിഷയമായ ചിന്തകൾക്കു് ഒരു വിശേഷപ്രകാശമുള്ളതാകുന്നു.

കുഞ്ഞൻനായർ ഗ്രന്ഥശാലാ പ്രവൎത്തകന്മാർ ഈ പ്രസംഗങ്ങളെ സംഖ്യയിച്ചു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിൽ കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു് പാത്രീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. സംശയമില്ല.

കോട്ടയം
൧. ഫെ. ൯൬. } പി. കെ. നാരായണപിള്ള.

വിഷയവിവരം.

മുഖവുര.

ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങൾ മിയ്ക്കവയും അപ്പപ്പോൾ ചില മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇവയെ ഒന്നിച്ചുചേൎത്തു് പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുന്നതു് കൊള്ളാമെന്ന് പലരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഇനിയും പല ഉപന്യാസങ്ങളും ചേൎക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അവയെ ഇനി ഒരവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു.

എൻ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള.

ചിന്താസന്താനം.

ഒന്നാംഭാഗം

൧. സാഹിത്യം.

ആദ്യംമുതൽക്കെ ലോകത്തിൽ രണ്ടു വിധം ശക്തികൾ പ്രവൎത്തിച്ചു വന്നിരുന്നു. ഇവ "ബലവും" "നയവും" ആകുന്നു. ഇവ രണ്ടിനെയും മനുഷ്യർ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാതെയും ഇരുന്നില്ല. ഇവയുടെ താരതമ്യവിവേചനവും അവർ ചെയ്തിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമാണു്, "തൂലിക ഖഡ്ഗത്തെക്കാൾ ശക്തിമത്താണു്" എന്നുള്ള മഹാവാക്യത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ വാക്യം, സാഹിത്യത്തിനു് ലോകത്തിലുള്ള ഒരനന്യസാധാരണയായ പ്രേരണാശക്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ലോകാരംഭം മുതൽക്കു് ഇതു് മനുഷ്യരുടെ പ്രതിപത്തിക്കു് വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണെന്നുള്ളതിനു് ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ അക്ഷയമായും ആനന്ദപ്രദമായും ഉള്ള ഒരു പൊതുസ്വത്തു് വല്ലതും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് സാഹിത്യം തന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു് രണ്ടുപക്ഷം ഇല്ല. ലോകചരിത്രം സാഹിത്യകൎത്താക്കന്മാരില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തേതിനെക്കാൾ എത്രയോ അപൂൎണ്ണസ്ഥിതിയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുമായിരുന്നു. പ്രകൃതിയായ പാലാഴിയെ ആദ്യമായി മഥനംചെയ്തു് സാരത്തെടുത്തതും ഇവർതന്നെയാണു്. ആദ്യമായി ഭാഷയുടെ മാററുരച്ചു് നോക്കിയതും മററാരുമല്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വിവിധതാ

കണ്ടറിഞ്ഞു് രേഖപ്പെടുത്തിയതും ഇവരല്ലാതെ പിന്നെയാരാണു്? ലോകത്തെ മൂടിയിരിയ്ക്കുന്ന മായയായ ആവരണം പൊക്കി നോക്കിയതും ഇക്കൂട്ടർ തന്നെയാണു്. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കോട്ടു് നോക്കി അവയിൽ അർത്ഥം സംഗ്രഹിച്ചതും മററാരുമല്ല. ലോകഗ്രന്ഥത്തെ ആദ്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചതും ഇവരായിരുന്നു. മനുഷ്യരെ അനവരതമായും വിശിഷ്ടമായും ഉള്ള ഒരു സുഖമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു് നയിച്ചതും നയിയ്ക്കുന്നതും ഈ സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാരത്രെ.

സാഹിത്യം, മനുഷ്യൎക്കു് നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രത്യേക അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്; സംശയം ഇല്ല. സാഹിത്യകാരന്മാർ ലോകോപകാരികളും, നമുക്കു് മാർഗ്ഗദർശികളും, ഉപദേഷ്ടാക്കളും ആയിട്ടാണു് ഗണിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്. മനുഷ്യരിൽ മരണമില്ലാത്തവർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഈ മഹാന്മാർ തന്നെയാണു്. വാല്മീകി, കാളിദാസൻ, ഹോമർ, ഷേക്സ്പിയർ മുതലായവർ അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വിശിഷ്ടാംശങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇന്നും സജീവന്മാരായിരിയ്ക്കുന്നില്ലയോ? ഇവരുടെ "ബുദ്ധിവിലാസം" ഇന്നും നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിയ്ക്കുകയും, ആശ്വസിപ്പിയ്ക്കുകയും, പലപ്പോഴും നികൃഷ്ടാവസ്ഥകളിൽ നിന്നും ഉയൎത്തുകയും ചെയ്യുന്നില്ലയോ? ജീവിതദശയിലുള്ള പല പല ഇരുൾ പ്രദേശങ്ങളും ഇവർ തങ്ങളുടെ അനൎഘ ദീപങ്ങളാൽ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്നില്ലയോ? ഇവരുടെ ആലോചനാശക്തി, മനോധർമ്മം, ലോകപരിചയം ഇവയുടെ മധുരഫലങ്ങൾ ഇന്നും നാം ആസ്വദിയ്ക്കുന്നില്ലയോ? മനുഷ്യരിൽ ചിലർ "ഉടലോടെ സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ പോയ"തായി പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് അവാസ്തവമാണെന്നു് നാം വിചാരിച്ചേയ്ക്കാം. എന്നാൽ, അങ്ങനെയല്ല. ഇഹലോക വ്യാപാരത്തിൽ കിടന്ന ഉഴലുന്ന നാം ആരെങ്കിലും ഒരു യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതി വായിയ്ക്കുന്നതായാൽ

അല്പകാലത്തേയ്ക്കു മാത്രമായിരിയ്ക്കുമെങ്കിലും, നാം കേവലം സാഗ്ദുല്യമായ ഒരവസ്ഥയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യം ഒരു വിശിഷ്ടവസ്തുവാണെന്ന് വിചാരിയ്ക്കാൻ കാരണമുണ്ട്. നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ട്, സാഹിത്യകാരന്മാർക്ക് നല്കിയിട്ടുള്ള പേര് "വാക്യരചനക്കാർ" എന്നാണ്. ഇത് ആക്ഷേപമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇദ്ദേഹമാകട്ടെ, "ഖഡ്ഗത്തിൽ" സർവ്വശക്തിത്വം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാകകൊണ്ട് ഇതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ഇദ്ദേഹം സെൻറ് ഹെലിനായിൽ താമസിച്ച കാലത്ത് ഈ അഭിപ്രായം ഭേദപ്പെട്ടിരിയ്ക്കാനിടയുണ്ട്.

ഇനി മററു ചിലർ എന്താണ് പറയുന്നതെന്ന് നോക്കാം.

"സുകവിതായദ്യസ്തിരാജ്യേനകിം" എന്നുള്ള വാക്യം എന്തിനെയാണ് സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നത്?

"സംഗീതസാഹിത്യരസാനഭിജ്ഞഃ, സ്സാക്ഷാൽ പശുഃ പുച്ഛവിഷാണഹീനഃ" ഈ കവി വാക്യത്തിന്റെ സാരം എന്താണ്?

"പ്രവൃത്തിതല്പരനായ സാഹിത്യകാരൻ ഇരുമുനയുള്ള ഒരു ആയുധമാണ്." എന്ന് ലാർഡ് ബീക്കൺസ്ഫീൽഡ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും സാഹിത്യശക്തിയെ വിശദീകരിയ്ക്കുന്നില്ലയോ?

"ഞാൻ ഒരു രാജാവല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ബോഡിലിയൻ പുസ്തകശാലയുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായിരിയ്ക്കാനാഗ്രഹിയ്ക്കുമായിരുന്നു" എന്ന്, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായ ഒന്നാമത്തെ ജെയിംസ് ഒരിയ്ക്കൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ സാരവും എന്താണ്?

തിബ്സ് എന്ന നഗരത്തെനശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് അലക്സാണ്ഡർമഹാരാജാവ് കല്പനകൊടുത്തപ്പോൾ "പിൻഡാർ എന്ന കവിയുടെ ഭവനത്തെ ആരും തൊട്ടുപോകരുത" നാ

അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചതു് സാഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ കാണിയ്ക്കുന്നില്ലയോ?

"ഞാൻ ക്യൂബെക്കിന്റെ ജേതാവായിരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഗ്രേയുടെ ശ്മശാനഗീതയുടെ കർത്താവായിരിയ്ക്കാനാണു് അധികം ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതു്." എന്നു് സേനാധിപനായ വുൾഫ്, എന്ന മഹാൻ പ്രസ്താവിച്ചതു് എന്തിനെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു?

ഹോമരുടെ ജനനസ്ഥലത്തിനു് ഒൻപതു് നഗരങ്ങൾ അവകാശപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്തിനാണാവോ? യൂറോപ്പിൽ ഇതരരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും, അമെരിക്കയിൽ നിന്നും അനേകം വിദ്വാന്മാർ പ്രതിവർഷം ഷേക്ക്സ്പിയർ എന്ന മഹാന്റെ ജനനസ്ഥലത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വരുന്നതെന്തായിരിയ്ക്കാം?

ഇപ്രകാരം വിശിഷ്ടമെന്നു് സമ്മതിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏകദേശമായ ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം നമുക്കെല്ലാവർക്കും വേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ, അതു് എന്നിൽ നിന്നും ലഭിയ്ക്കാമെന്നു് നിങ്ങളാരും ആശിയ്ക്കേണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഒരു വിഷയത്തിൽ ഒരു പിടിയും കിട്ടാതെ ഞാനും കുഴങ്ങുകയാണു്. ഒരു വിഷയത്തിൽ പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനം ലഭിയ്ക്കണമെന്നു് താല്പര്യമുള്ളവർ, പണ്ഡിതാഗ്രേസരനായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ "സാഹിത്യസാഹ്യം" എന്ന പുസ്തകം വായിച്ചാൽ അവർക്കു് ഉദ്ദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതാണു്. ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിയ്ക്കാൻ പോകുന്നതു് ചില ചില്ലറക്കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമാണു്.

മലയാളത്തിൽ ഇപ്പോൾ സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാർ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന കാലമാണല്ലൊ. അച്ചടിശാലകളും

ധാരാളം ഉണ്ടു്. ഇതു് നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു് ഒരു് അനുഗ്രഹം തന്നെയാണു്. പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ അത്ര സുലഭമായിരുന്നില്ല. ഇതു് പരിഷ്കാരക്കുറവുകൊണ്ടോ മ-റ്റോ ആയിരിയ്ക്കാമെന്നു് തോന്നുന്നു. പൂൎവ്വകാലത്തു് മനു-ഷ്യൎക്കു് ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ബദ്ധപ്പാടും പരസ്പരമത്സരവും മററും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവർ വളരെ സാവധാനത്തിലും, ദീൎഘാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടും ആണു് സാഹിത്യരചന നടത്തിവന്നതു്. ഇപ്പോഗം ആരുക്കും ബദ്ധപ്പാടിനിടയ്ക്കു് വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, ഒരം ജോലിയും നടത്തുവാൻ. എന്നിരുന്നിട്ടും, സംഖ്യയിൽ, പൂൎവ്വന്മാരെ നാം പിന്നിട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും വല്ല ദോഷവുമുണ്ടാകുന്നുണ്ടോ എന്നു് ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

“സാഹിത്യനിൎമ്മാണം മനുഷ്യൻെറ ആത്മാനുഭൂതി-യുടെ വികാസമാകുന്നു.” അതു് കൎത്താവിൻെറ ബുദ്ധിയുടെ ഒരു ശരിയായ പ്രതിഛായതന്നെ ആയിരിയ്ക്കും. ഇപ്രകാര മുള്ള പ്രതിഛായയെ രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു്, അന്യന്മാൎക്കു് ഇതുകൊണ്ടു് വല്ലതും പ്രയോജനം ഉണ്ടാകണ മെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിന്മേലായിരിയ്ക്കണം. ഇപ്രകാരമായിരു-ന്നാൽ, സാഹിത്യരചനയ്ക്കായി പുറപ്പെടുന്നവർ തൂലിക കൈ-യിലെടുക്കുന്നതിനു് മുമ്പുതന്നെ താൻ സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ വഹിയ്ക്കേണ്ടതായ ഗൌരവമേറിയ ചുമതലയെക്കു-റിച്ചു് അല്പം വിചിന്തനംചെയ്യുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ തങ്ങളം വായന ക്കാരുടെ ബുദ്ധിയേയും സ്വഭാവത്തേയും ദുഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും, അവരുടെ അഭിരുചിയെ അനഭിലഷണീയങ്ങളായ പന്ഥാക്ക ളിലേയ്ക്കു് നയിക്കുന്നതിനും ഇടയുണ്ടു്. അതിനാൽ, ഇവർ തങ്ങളോടു തന്നെ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു് തൃപ്തിപ്പെട്ടിട്ടു് തുവലെടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്നാണു് എൻെറ അഭിപ്രായം.

(൨) താൻ എന്തിനായിട്ടാണു് എഴുതാൻ പോകുന്നതു്?

(൨.) അന്യന്മാർക്കുപദേശം നല്കത്തക്കവണ്ണം തന്റെ ബുദ്ധി-ക്കു് പക്വതയും, തനിക്കു് ലോകപരിചയവും വന്നി-ട്ടുണ്ടോ?

(൩.) താൻ ഏതുതരം വായനക്കാർക്കു വേണ്ടിയാണു് എഴു-താൻ തുടങ്ങുന്നതു്?

(൪) ജനസാമാന്യത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് തന്റെ നിലയെ-ന്താണു്?

(൫) വിഷയത്തിൽ തനിക്കു് വല്ല പ്രത്യേക പാണ്ഡിത്യവും ജ്ഞാനവുമുണ്ടോ?

(൬) ആത്മവിശ്വാസത്തിനു് അടിസ്ഥാനമുണ്ടോ?

ഇപ്രകാരം ഒരു സ്വസാമർത്ഥ്യപരീക്ഷ കഴിച്ചു് തൃപ്ത-നായിട്ടുവേണം തന്റെ ആശയങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതി-നു്. ഇതൊന്നുമില്ലെന്നാകുന്നാൽ തൂലിക യഥാസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയിരിക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിക്കുന്നതാണു് ഭേദം. എ-ന്നാൽ, ദിവ്യന്മാരായിരിക്കുന്ന സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാർക്കു് ഇതൊന്നുമാവശ്യമില്ലെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇവരുടെ ഉള്ളിൽ ജ്വലിക്കുന്ന ഗൂഢശക്തി ഒരു വ്യവസ്ഥകളാലൊന്നി-നാലും ബന്ധിക്കുന്നതല്ല. ഇതു് സകല നിയമങ്ങളെയും അ-തിക്രമിച്ചു് നില്ക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണു്. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ-യുള്ള ദിവ്യന്മാർ ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമായിട്ടേ അവതരിക്കു-ന്നുള്ളൂ. എങ്കിലും, ഇവരുടെ കൃതികളാണു് സാഹിത്യകാര-ന്മാർക്കു് മാതൃകകളായിബ്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വായനക്കാർക്കു് ഇവയാണു് പ്രായേണ ആസ്വാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതും. ഇവ-യ്ക്കാണു് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ശാശ്വതമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ "സാഹിത്യക്കോടതികൾ" ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാരു തന്നെ ആ-ലോചിച്ചു് പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ നന്നായിരിക്കും.

"ഭാഷാപോഷിണി" സഭാ പിന്നെയും നിദ്രയെ അവലംബിച്ചെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ഇനിയെന്നാണാവോ ഉണരുന്നതു്? ഇതു് ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഇരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ വല്ലതും ചെയ്വാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ പ്രതിദിനമെന്നപോലെ പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന മാസികകളിൽ ഒന്നു് ഇതിലേയ്ക്കു് പ്രത്യേകം ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്നാലും മതിയാകുമായിരുന്നു.

സാഹിത്യം എന്നതു്, ഒരു വിദ്വാന്റെ വിചാരങ്ങൾ, വികാരങ്ങൾ, യുക്തികൾ, മനോധർമ്മങ്ങൾ മുതലായ മനോവ്യാപാരപരമ്പരയുടെ പ്രത്യക്ഷരൂപമാകുന്നു എന്നു് പറയാം. ബാഹ്യവസ്തുക്കളാകട്ടെ, ആന്തരവസ്തുക്കളാകട്ടെ, സാഹിത്യകാരന്റെ ബുദ്ധിയാകുന്ന ദർപ്പണത്തിൽകൂടി കടക്കുമ്പോൾ, അവയ്ക്കു്, ഒരു് അദ്ഭുതപൂർവമായിട്ടുള്ള ദ്യുതി സിദ്ധിക്കുന്നു; എന്നു് തന്നെയുമല്ല, അവ നമ്മുടെയുള്ളിൽ ഒരു അഭിനവവും ആനന്ദപ്രദവും ആയ വികാരത്തെ ജനിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധാരണ വസ്തുക്കളും സാഹിത്യകാരന്റെ ജാലവിദ്യകൊണ്ടു് വിശിഷ്ടങ്ങളായിഭവിയ്ക്കുന്നു. ഏതു വിഷയവും, തന്റെ ബുദ്ധിയാകുന്ന മൂശയിൽ ഉരുകി പുറത്തുവരുമ്പോൾ, ഒരു പുതുവർണ്ണത്തോടും, ശുദ്ധിയോടും, ശോഭയോടും കൂടി കാണപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യകാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, മനുഷ്യർക്ക് രസവും, ആ വഴി ജ്ഞാനവും നല്കുകയാകുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്നു് അനുരൂപമായിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ വേണം സാഹിത്യകാരന്റെ പോക്കു്. മനോധർമ്മവും, പരിപക്വബുദ്ധിയും ഇയ്യാൾക്കു് ഇതിലേയ്ക്കു് അത്യാവശ്യങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളാണു്. മനോധർമ്മം, "മനസ്സിന്റെ കുസുമ"മെന്നാണു് പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇതില്ലാത്ത കൃതിയും ഉപ്പില്ലാത്ത കറിയും ഒരു പോലെ അനാസ്വാദ്യങ്ങളായിരിപ്പാനേ തരമുള്ളൂ. "രഘുവംശം" "ആംഗ്ലസാമ്രാജ്യം" മുതലായ കവിതകൾ കേവലം ചരിത്രങ്ങളാണെങ്കിലും, ഈ കുസുമത്തിന്റെ സുഗന്ധപൂരം നിമിത്തം

എത്രയോ സമ്പ്രദായങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു് ശ്രമംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കാവുന്ന ഒരു ഗുണമാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഈ ഗുണം ലേശംപോലും ഇല്ലാത്തവർ സാഹിത്യഭൂമിയിൽ ചരിക്കാൻ തുനിയുന്നതു് അല്പം സാഹസമല്ലയോ എന്നു് സംശയം ഉണ്ടു്. ഇവർ വായനക്കാരെ വൃഥാ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയോ, വഴിതെറ്റിക്കയോ ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ മറ്റുവല്ല ഗുണവും ചെയ്യുന്നതാണെന്നു് പറവാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. “സാഹിത്യകാരൻ” എന്ന പേരിനു് നമുക്കെല്ലാവർക്കും കൊതിയുണ്ടായിരിക്കാം. എനിക്കും ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ, രഘുവംശത്തിലെ “വാമന”ന്റെ അനുഭവം നമുക്കും കിട്ടിയേക്കാമെന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

സാഹിത്യകാരന്റെ പ്രധാന ഉപകരണം ഭാഷയാണെല്ലോ. ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ തന്റെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള രൂപത്തെ വർണ്ണങ്ങളുടെ യഥാക്രമ സംയോഗംകൊണ്ടു് എങ്ങനെ നമുക്കു് ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിത്തീർക്കുന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ സാഹിത്യകാരൻ പദങ്ങളുടെ ശരിയായ ഘടനകൊണ്ടു് അയാളുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ സരസമായവിധത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ, വക്താവു് തന്നെയല്ല ദ്രഷ്ടാവു് കൂടിയായിരിക്കണം. വസ്തുക്കളെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിയിൽ കാണുകയും കാണുന്നതുപോലെ അവയെ അന്യന്മാർക്കു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യണം. ഇതിലാണു് സാമർത്ഥ്യം ഇരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, വാക്ചാതുര്യം ചിരപരിശ്രമംകൊണ്ടു് സമ്പാദിക്കേണ്ട ഒരു ഗുണമാണു്. ഭിന്നവസ്തുക്കളാണെങ്കിലും ഒരിക്കലും വേർപെടുത്താൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ അന്യോന്യം സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന “വാക്കു്” “വിചാരം” ഇവയുടെ കൈകാര്യത്തിൽ അയാൾ ഒരു അസാമാന്യസാമർത്ഥ്യം ഉള്ള ആളായിരിക്കണം. അനവരതങ്ങളായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ വേണ്ടവിധം വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു് അയാളുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശ്യം. ഇതു് അത്ര

സുസാദ്ധ്യമായ കാൎയ്യം അതാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ, പ്രായേണ സാഹിത്യകാരന്റെ വാഗ്വൈചാതുൎയ്യവും ഭാഷാരീതിയും തന്റെ വിഷയത്തിലുള്ള പാണ്ഡിത്യം, പ്രതിപത്തി ഇവയുടെ ശക്തിയെ അനുസരിച്ചു തന്നെയിരിക്കും. അവരുടെ കൃതികൾ തന്റെ ബുദ്ധിയുടെയും ജീവിതത്തിന്റെയും നിൎമ്മലദൎപ്പണങ്ങളായും ഇരിക്കും. വാക്കും വിചാരവും പ്രത്യേക വൃത്തികളോടുകൂടിയവയാണെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ സഹായം മററതിനില്ലാതിരുന്നാൽ രണ്ടും നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കാനേ മാൎഗ്ഗമുള്ളു. വിചാരവും വാക്കും തമ്മിൽ യോജിക്കാതെ വരുമ്പോളാണ് വെട്ടും തിരുത്തും ധാരാളമായി വേണ്ടിവരുന്നത്. ഇങ്ങനെ പല ആവൎത്തി കഴിഞ്ഞാൽ തന്നെയും തന്റെ മനോഗതങ്ങളെ പൂൎണ്ണമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് തക്കവണ്ണം വാക്കുകൾ മതിയായില്ലെന്നുള്ള അതൃപ്തിമാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രീതിക്കും ബഹുമാനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇപ്രകാരമുള്ള അനുഭവത്തിൽകൂടി കടന്നു വന്നിട്ടുള്ളവയാണെന്ന് പറയുന്നതിന് ധാരാളം ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. മഹാന്മാരുടെ കൃതികൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായ കൈയെഴുത്ത് പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കുന്നതായാൽ ഒരു വാസ്തവം ഏറെക്കുറെ വെളിപ്പെടുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നമ്മുടെയിടയിലുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൈയെഴുത്ത് പുസ്തകവും അച്ചടിച്ച പ്രതിയും തമ്മിൽ വല്ല വ്യത്യാസവും തന്നെയുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഇവയ്ക്ക് മദ്ധ്യേയുള്ള ഘട്ടം അച്ചു നിരത്തുന്നതിനുള്ള സമയം മാത്രമായിരിക്കാനാണ് ഇടയുള്ളത്. ഇത് പക്ഷേ പരിഷ്കാരാധിക്യം കൊണ്ടും വന്നേക്കാം.

“ഒരു കൃതിയെക്കാൾ അതിന്റെ കൎത്താവിന് മാഹാത്മ്യം കൂടും” എന്നുള്ള വാക്യം ഒരു സൂക്ഷ്മതത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെയോ ചിത്രകാരന്റെയോ

മനസ്സിൽ സങ്കല്പിയ്ക്കപ്പെടുന്ന മാതൃകയും അവർ അതനുസരിച്ചു് സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന വസ്തുക്കളും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസം കണ്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് സർവ്വസമ്മതമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണു്. ഒന്നു് മററതിൻെറ ഒരപൂർണ്ണമായ പ്രതിബിംബമായിട്ടു് മാത്രം ഇരിയ്ക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇതു് ഉപകരണങ്ങളുടെ ന്യൂനതകൊണ്ടുതന്നെ സംഭവിയ്ക്കുന്നതായിരിയ്ക്കണം. ഈ കാരണത്താൽ ഒരു സാഹിത്യകാരൻെറ യോഗ്യത അയാളുടെ കൃതികളിൽ നിന്നു മാത്രം അനുമാനിയ്ക്കുന്നതായാൽ അതു് ശരിയായിരിയ്ക്കുമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു് നാം ഇപ്പോൾ ദിവ്യന്മാരെന്നു് സമ്മതിച്ചു പോരുന്ന വാത്മീകി, ഷേക്സ്പിയർ മുതലായവരുടെ യഥാർത്ഥ യോഗ്യത നാം നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന തോതിൽ നിന്നു് എത്രയോ അധികമായിരിയ്ക്കണം. ഈ തത്വം നാം ആരെങ്കിലും ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ? നാം നമ്മുടെ മഹാ കവികളെ കൈയ്യും തൂക്കി നോക്കി അവർക്കു് ഓരോ സ്ഥാനവും കല്പിച്ചിരുത്തിയിരിയ്ക്കയാണല്ലോ. ഇതു് നമ്മുടെ അജ്ഞതയുടെ ആധിക്യം ഒന്നു കൊണ്ടല്ലാതെ മറെറന്തുകൊണ്ടാണു്? നമ്മുടെ കൊച്ചു മുഴക്കോൽ ശാസ്ത്രി വയ്ക്കുകയാണു് ഇതിൽ ഭേദമെന്നു് പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

സമർത്ഥനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ, തൻെറ വികാരങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും അനുരൂപമായ ഭാഷയെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നു. മനോധർമ്മം ഊറി വരുമ്പോൾ അതു് അലങ്കാര രൂപേണ പ്രവഹിയ്ക്കുന്നു. ഹൃദയം കഠിനമായ വികാരംകൊണ്ടു് ക്ഷോഭിയ്ക്കുമ്പോൾ വാക്കുകളും തീക്ഷ്ണങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ദയ കൊണ്ടു് ചിത്തം ആർദ്രമാകുമ്പോൾ പദങ്ങൾ മന്ദാകിനിയെപ്പോലെ ഒഴുകുന്നു. എന്നുവേണ്ട, സകല രസങ്ങൾക്കും ഉചിതങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങൾ സുലഭമായിത്തന്നെ വരുന്നു. അനർഘങ്ങൾക്കും വാദകൾക്കും

പരസ്പരം ഒരാകർഷണശക്തി ചിരപരിചയം കൊണ്ട് വന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. യാതൊരുത്തനാണോ മററുവിധ യോഗ്യതയോടുകൂടി ഈ ഘട്ടത്തിൽ എത്തുന്നു അങ്ങനെയുള്ള ഒരുത്തൻ സാഹിത്യ വേശ്യാ വശീകരണത്തിന് പുറപ്പെടുന്നതായാൽ അയാൾക്ക് ഒരുവിധം വിജയം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാലും, സ്ഥിരശ്രമം, ഉത്സാഹം എന്നീ രണ്ടു ഗുണങ്ങൾ അവശ്യം വേണ്ടതാകുന്നു. ലോകത്തിലുള്ള മററു കാര്യങ്ങളെന്നപോലെ ഇവിടെയും ദുർഘടങ്ങളും പ്രതിബന്ധങ്ങളും നേരിട്ടു എന്ന് വന്നേക്കാം. പക്ഷെ, ശ്രമവും, ക്ഷമയും ഉള്ള ഒരാൾക്ക് വിജയം താനേതന്നെ വന്നുകൂടും. ദീർഘകാലംകൊണ്ട് പഴുക്കുന്ന ഫലമാണല്ലോ പ്രായേണ സ്വാദുകൂടിയവയായി കാണപ്പെടുന്നത്. മനുഷ്യർ സാധാരണയായി ജയംകൊണ്ടല്ലാ പരാജയംകൊണ്ടാണ് വിജയം പ്രാപിക്കുന്നത്. ഈ തത്വം സാഹിത്യപദ്ധതിയിൽ പ്രവേശിക്കുവാനിച്ഛിക്കുന്നവർ സദാ ഓർമ്മിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്.

സാഹിത്യം അതി വിശിഷ്ടമായ ഒരു സമ്പത്താണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. സാഹിത്യകാരൻ ഹൃദയ രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും, വേദനയെ ശമിപ്പിക്കുകയും, ദുഃഖത്തെ ദൂരീകരിക്കുകയും, ശ്രദ്ധയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, ഗുണദോഷങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുകയും, അനുഭവത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും, വിജ്ഞാനത്തെ നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മഹാകവികൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ഏകീകരിക്കുകയും, അവരുടെ സർവ്വസാധാരണങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, ഭൂതവും, ഭാവിയും തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവർ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വക്താക്കളും പരിഭാഷകന്മാരുമാകുന്നു.

"സമ്പത്തിങ്കലതീവ സൌഖ്യമതുപോ-
ലാപത്തിലാശ്വാസവും
പാന്ഥന്മാരിവർ നല്കിടുന്നു നിതരാം,
സാരോപദേശങ്ങളാൽ

അന്തം വിട്ടിവർ ചെയ്തിട്ടുന്നൊരുപകാ-
രത്തെ സ്മരിക്കും വിധൌ
സന്തോഷാശ്രുഗണം പൊഴിഞ്ഞ വിരതം
ഗണ്ഡം നനയ്ക്കുന്നിതാ"

റാബട്ട് സൌത്തി.

൨. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി.

ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ഇപ്പോൾ ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലൊ. പൂർവ്വകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ കാലം ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും, മുൻകാലങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി വളരെ മന്ദഗതിയിൽത്തന്നെ ഇരുന്നതേയുള്ളു എന്നുള്ളതിന് ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. വിദ്വാന്മാരുടേയും വായനക്കാരുടേയും കുറവുകൊണ്ടും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടും, അച്ചടിയന്ത്രങ്ങൾ നിമിത്തമുണ്ടാകാറുള്ള സൌകര്യാഭാവംകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയില്ലാതെ ഇരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ "തുവലെടുത്തവരൊക്കെയും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരെ"ന്നുള്ള ഏർപ്പാടും അന്നില്ലായിരുന്നു. അന്ന് വിദ്വാന്മാരല്ലാത്തവർ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. സാഹിത്യഭൂമിയുടെ അതിരും അവിതർക്കിതമായ വിധത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് "കയ്യേററ"വും അപൂർവ്വമായിത്തന്നെയിരുന്നു.

ഇതുകൂടാതേയും, കവിതയെന്നതു് അത്ര ലഘുവായിട്ടുള്ളതൊ, നിസ്സാരമായിട്ടുള്ളതൊ അല്ലെന്നായിരുന്നു അക്കാലത്തെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ബോധം. ആ വിഷയത്തിൽ

പരിശ്രമിച്ചവരും ലോകരുടെ സമ്മതി ലഭിച്ചവരും മാത്രമെ അതിന്നു് തുനിയാറും ഉള്ളു. സമുദായത്തിന്റെ അസ്ഥിര സ്വഭാവംകൊണ്ടും, കലഹങ്ങളുടെ സമൃദ്ധികൊണ്ടും, സ്വത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും സംരക്ഷണവിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിമിത്തവും, സാഹിത്യഭൂമി കൃഷി ചെയ്യാതെ ഏറക്കുറെ തരിശായിത്തന്നെ കിടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ ഇതൊക്കെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യഭൂമിക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിരുകൾ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോയതിനാൽ അതിൽ ആൎക്കും പ്രവേശിക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നുള്ള നിലയിലായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, ശക്തിയും ചാതുൎയ്യവുമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതു്. മനുഷ്യകാൎയ്യങ്ങളും സംഖ്യയിൽ കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. വായനക്കാരും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. നൂതനങ്ങളായ അറിവുകളും പ്രതിക്ഷണമെന്നപോലെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അച്ചടിക്കുന്നതിനുള്ള സൌകൎയ്യമൊ പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. മുമ്പു് ഒരു ഗ്രന്ഥം പകൎത്തുന്നതു് എത്രയോ കാലത്തെ ജോലിയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി ഒരു പ്രത്യേക തൊഴിലായി ആരും തന്നെ വിചാരിക്കുന്നില്ല. മറ്റു ജോലികളുടെ ഇടയ്ക്കു് ഇതും നടത്തിവരുന്നുണ്ടു്. പണ്ടു് ഒരു ഗ്രന്ഥം വളരെക്കാലത്തെ ആലോചനയുടെയും പരിശ്രമത്തിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണിരുന്നതു്. ഇപ്പോൾ സാധാരണ അങ്ങനെയാണോ എന്നു് സംശയമാണു്. പക്ഷെ, ഒരു മാതിരി ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കിപ്പോൾ അധികം ആവശ്യം ഇല്ലായിരിക്കാം. സാവകാശത്തിലും ആലോചിച്ചും പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിന്നു് അധികംപേൎക്കും ഇപ്പോൾ സമയമില്ല. ഒന്നു നോക്കി തള്ളാൻ മാത്രമേ നമുക്കു് ഇടയുള്ളു. ഇക്കാലത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷണം നമുക്കു് എല്ലാകാൎയ്യങ്ങളിലുമുള്ള "ദ്രുതഗതി"യാണല്ലോ. നിന്നു് ശ്വാസം വിടുന്നതിനുപോലും ഇടയില്ലാതായിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും ഇക്കാലത്തു് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രതിദിനം വൎദ്ധിച്ചുകൊ-

ണ്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അവയെ ബുഭുക്ഷയോടെ ചിലരൊക്കെ വിഴുങ്ങുന്നും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇവയിൽ എത്രമാത്രം പോഷകാംശം ഉണ്ടെന്നും, എത്രമാത്രം നാം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും നിർണ്ണയിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. നമ്മുടെ സ്വഭാഷയായ മലയാളത്തിലും ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഒരു സന്തോഷകരമായ സംഗതിയാണു്. നമ്മുടെ സാഹിത്യഭൂമിയിൽ ഇനിയും പല പ്രദേശങ്ങളും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടു്. സഹാറായിൽ ഉള്ളതുപോലെ അവിടവിടെ സസ്യശ്യാമസമൃദ്ധിയുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കാണുമാറുണ്ടെങ്കിലും അധികംഭാഗവും സാഹിത്യകർഷകന്റെ കരസ്പർശം തട്ടാതെയാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണല്ലൊ. വിദ്വാന്മാരും സുസമ്മതന്മാരുമായിരിയ്ക്കുന്നവർ ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിയ്ക്കേണ്ടതു് അവരുടെ ഒരു വലിയ ചുമതലയാണു്. അവരെ ഉത്സാഹിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ അതുപോലെ തന്നെ ഗൌരവമേറിയ ഭാരമാണു്. എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയ്ക്കു് ഒരസാധാരണമായ വശീകരണശക്തിയുണ്ടു്. ഈ ശക്തിയുടെ ആകർഷണത്തിൽ പലപ്പോഴും അതിനു യോഗ്യന്മാരല്ലാത്തവരും അകപ്പെട്ടുപോയെന്നുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ, ഉദ്ദേശ്യം ഉൽകൃഷ്ടമാകകൊണ്ടു് ഇവരെയും നാം അധൈര്യപ്പെടുത്താതിരിയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

ലോകത്തിൽ അവരവർക്കുള്ള ശക്തിയെ യഥാർത്ഥമായി ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നവർ ചുരുക്കമാണു്. ഒന്നുകിൽ, ഉള്ളതിലധികമുണ്ടെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ, അതിൽ കുറവാണെന്നോ നാം വിചാരിച്ചുപോകുന്നു. ഇതുനിമിത്തം നാം അസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചുപോകുന്നു. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിലും ഇപ്രകാരം സംഭവിയ്ക്കാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ സാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലും പലപ്പോഴും കള്ളനാണയങ്ങൾ കണ്ടുഎന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ മറിച്ചും കാണാറുണ്ടെന്നു് സമാധാനപ്പെടാം.

എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി അതിലഘുവായ ഒരു കാര്യമാണെന്ന് വിചാരിച്ചുകൂടാ. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്ക് സഹജമായ ഒരു വാസനയും മററു പല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്ന് വിചാരിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അനേക ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ തരികയുള്ളൂ. ലോകത്തിലുള്ളതിൽ ഏററവും പ്രയാസമായ ജോലി "ആലോചിയ്ക്ക" എന്നുള്ളതാണെന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയ്ക്ക് പ്രധാനമായും ആദ്യമായും വേണ്ടത് ഇതൊന്നാണ്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി എത്രയോ പ്രയാസമേറിയ ഒരു കൃത്യമാണ്. ആലോചനയില്ലാതെ എഴുതുന്നവ പ്രയോജനംകൂടാതെ വായിയ്ക്കപ്പെടാവുന്നവയാണ്. ഇത് ഗ്രന്ഥകാരനും വായനക്കാരനും സമയവ്യയത്തിന് ഇടയാക്കുന്നു. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ അഗാധപ്രദേശത്തുനിന്നുത്ഭവിയ്ക്കുന്നതേ ലോകത്തിൽ സ്ഥായിയായി നിലനില്ക്കയുള്ളൂ. ഇതു കൂടാതെ, ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം കല്പനാശക്തി, ലോകപരിചയം, അനുഭവം, സൂക്ഷ്മഗ്രഹണം, നിരന്തരമായ ഗ്രന്ഥപാരായണം, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥജ്ഞാനം, മുതലായ മററ് അനേക ഗുണങ്ങൾ ആവശ്യമുണ്ട്. ഈ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം തികഞ്ഞ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ സംഖ്യ നമ്മുടെ കൈവിരലുകൾകൊണ്ട് എണ്ണാവുന്നതാണ്. ഇവരാണ് നമ്മുടെ സാഹിത്യഭൂമിയെ ഇപ്പോൾ ഭരിയ്ക്കുന്നത്. ഇവരെ ഏറക്കുറെ അനുഗമിയ്ക്കുന്നതായി അനേകം പേരുണ്ട്. പിന്നെ "ഭാഷാന്തരക്കാരായും", "രൂപാന്തരക്കാരായും" മററു ചിലരും സാഹിത്യഭൂമിയുടെ പുറംപോക്കുസ്ഥലത്തെ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ കുറവ് നമുക്കിപ്പോൾ അധികമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കുറവേയുള്ളൂ. ജീവചരിത്രം, ദേശചരിത്രം, വിവിധശാസ്ത്രങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയം, സമുദായവിഷയം ഇവയിൽ നാം ഇതേവരെ കാൽവച്ച

ഏറെക്കൂടി പറവാൻ തരമില്ലാതാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഒരം വിഷയങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിൎമ്മിയ്ക്കുന്നതു് മുൻപു് പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ അല്പം പ്രയാസമായിട്ടുള്ള കാൎയ്യമായിരിയ്ക്കാം; എന്നുവച്ചു് വല്ലതുമൊക്കെ എഴുതിയിട്ടേക്കാമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് അല്പം സാഹസമായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം.

അല്പം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചാലുടനെ ഗ്രന്ഥമെഴുതണമെന്നു് ഒരു നിൎബ്ബന്ധനിയമമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് നാം ബദ്ധപ്പെട്ടിട്ടും യാതൊന്നിട്ടും ആവശ്യമില്ല. ലോകത്തിനും കുറച്ചുകൂടി ക്ഷമിച്ചിരിയ്ക്കാൻ മേലാതെയുമില്ല. നാം വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതുന്നതായിരുന്നാൽ, അവയ്ക്കു് ലോകത്തെയോ ലോകാംശത്തെയോ അല്പമെങ്കിലും ഉയൎത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിൎത്തി പ്രവൃത്തിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതല്ലാതെ ധനമോ, യശസ്സോ, സ്ഥാനപ്പേരോ സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനോ, തന്റെ പഠിപ്പിനെ പ്രദൎശിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനോ, ആയിട്ടു മാത്രം ഗ്രന്ഥനിൎമ്മിതിയിൽ പ്രവേശിയ്ക്കാമെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് യുക്തമല്ല. "പ്രസാധകന്നു് നഷ്ടം വന്നിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നാണു് ലോകൎക്കു് ലാഭം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്" എന്നുള്ള വചനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാൎത്ഥം ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. നാം ഇപ്പോൾ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്ന ഷേക്സ്പിയരുടെ കൃതികൾ നൂറുകൊല്ലത്തോളം അജ്ഞാതങ്ങളായി കിടക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ ഡാക്ടർ ജാൺസൺ ആണു് അന്ധകാരത്തിൽ കിടന്നിരുന്ന ഇവയെ, റാന്തൽ കൊളുത്തി മനുഷ്യൎക്കു് കാണിച്ചുകൊടുത്തതു്. പക്ഷെ, ഇക്കാലത്തുണ്ടാകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് ഇതുപോലെയുള്ള അനുഭവം വരാൻ തരമില്ലാതിരിയ്ക്കാം. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രണ്ടാം പതിപ്പാവശ്യപ്പെടുന്നവ എത്രയെണ്ണ

ഉണ്ടെന്നു് ഒരു കണക്കെടുക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കും. ഒരു കൊ-ല്ലത്തെ പ്രായമില്ലാത്ത പുസ്തകം വായിക്കരുതെന്നാണു് എ-മേഴ്സൺ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതു്. ഈ ഉപദേശം അനുസരിച്ചു് നാം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതായിരുന്നാൽ മലയാളഭാഷയിൽ നമുക്കു് ഏതു പുസ്തകങ്ങളും വായിക്കാൻ കിട്ടുമെന്നു് പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതു തന്നെയാണു്.

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോകത്തിൽ വലുതായ ദോഷങ്ങൾക്കും ഗുണങ്ങൾക്കും* ഇടയാക്കിട്ടുണ്ടെന്നു് ചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ന-മുക്കറിയാവുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനു് തുനിയുന്നവർ അവർ രേഖപ്പെടുത്താൻ പോകുന്ന അഭിമ-തങ്ങളും ഏതു വഴിയ്ക്കാണു് പോവുന്നതിനിടയുള്ളതെന്നു് ആ-ലോചിച്ചതിനുമേൽ പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതു് ഉചിതമായിരിയ്ക്കും. ഇങ്ങനെ വല്ലതുമാലോചിച്ചിട്ടാണോ നാം ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥ-ങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളുന്നതെന്നു് എനിയ്ക്കു് വളരെ സംശയമുണ്ടു്. അല്പം വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചു കഴിഞ്ഞാലുടനെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാ-രാവാൻ ഉള്ള യോഗ്യത മുഴുവൻ സിദ്ധിച്ചുവെന്നാണു് നമ്മിൽ പലരുടേയും വിചാരം. പോരെങ്കിൽ കുറെ സംസ്കൃതപദങ്ങളും കൂടി സമ്പാദിച്ചാൽ ധാരാളമായി. ആലോചനാശക്തിയും മനോധർമ്മവും മററും കൈകാട്ടിവിളിച്ചാൽ ഉടനെ വരുന്ന-വയല്ല. ഇവ രണ്ടുമാണു് ഗ്രന്ഥകാരനു് അത്യാവശ്യമായിട്ടു-ള്ളതു്. "നിരന്തരാഭ്യാസ ദൃഢീകൃത"മായിരിയ്ക്കുന്ന ബുദ്ധിയുടെ ഫലമാണു് ഒന്നാമത്തേതു്. രണ്ടാമത്തേതു് സഹജമായിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണവുമാണു്. ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയിലുള്ള ചില ഗ്രന്ഥങ്ങ-ളുടെ പത്തുപുറം വായിച്ചുനോക്കിയാലും അല്പമെങ്കിലും സാരാംശം ലഭിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവിടെ എത്രയോ ഔദ്ധത്യം സംഭവിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. സ്വയമായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതു-ന്നതിനു് ശക്തിയില്ലാത്തവരും, ഗ്രന്ഥം എഴുതിയേ തീരൂ എന്നു-ള്ളവരും നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതാണു് ഉത്തമം

മായിട്ടുള്ളതു്. ഇതുനിമിത്തം മഹാന്മാരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയോടു് നമുക്കടുത്തു പരിചയം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ പരിചയം ഗുണകരമായിട്ടേ വരാൻ തരമുള്ളു. എന്നാൽ, ഇത്തരക്കാരോടു് ഒരപേക്ഷയുണ്ടു്; സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ആവശ്യമില്ലാത്തിടത്തും, ആവശ്യത്തിലധികമായും, അസ്ഥാനത്തിലും കോരിച്ചൊരിയാതിരിക്കണമെന്നാണു്. വായിച്ചാൽ അർത്ഥം മനസ്സിലാകാതിരിപ്പാനായിട്ടല്ലല്ലോ ഗ്രന്ഥം എഴുതുന്നതു്. ആവശ്യംപോലെ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചാൽ ഭംഗിയായിരിക്കുമെന്നാണു് തോന്നുന്നതു്. ഭാഷയും ശൈലിയും ശുദ്ധമായിരുന്നാൽ മാത്രമേ അവയിൽ പ്രതിഫലിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ തെളിഞ്ഞുകാണുകയുള്ളു.

൯. വായന

അല്ലെങ്കിൽ

ഗ്രന്ഥപാരായണം.

"വായന ഒരു മനുഷ്യനെ ജ്ഞാനസമ്പന്നനാക്കുന്നു."

(ലാർഡ് ബെക്കൺ)

ബുദ്ധിശക്തിയുടെ പ്രസരിപ്പും, പുസ്തകങ്ങളും, വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളും, മാസികകളും ഇവയുടെ സംഖ്യയും പ്രതിദിനമെന്നപോലെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു്, യാതൊരുത്തനും യഥാകാലാനുവർത്തിയായിരിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു് വായനകൂടാതെ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. "അഭ്യസ്തവിദ്വാൻ" എന്ന പേരിനു് അവകാശമുണ്ടെന്നു് നടിക്കുന്ന ഏവനും ഗ്രന്ഥപാരായണം ഒരു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു്. ഇക്കാലത്തു

നാട്ടിൽ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നാം കാണുന്ന വായനശാലകൾ, പുസ്തകശാലകൾ ഇവ, ഈ ആവശ്യത്തെ അല്ലയോ ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കുന്നതു്? ഇപ്രകാരം വായനയിലുള്ള ഈ അഭിരുചി ജനങ്ങളിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നതു് ഏററവും സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു കാൎയ്യമാണ്. ഇതിനെ വഴിയാംവണ്ണം നയിയ്ക്കുന്നതായിരുന്നാൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു് ഇതു് ഒരു ശീലമായിത്തീൎന്നു് അതു് നമുക്കു് സൎവ്വഥാ ഗുണപ്രദമായി പരിണമിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയേയും ശക്തിയേയും പററി സർ ജാൺ ഹെർഷൽ എന്ന മഹാൻ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:— "ഏതവസ്ഥയിലും എനിയ്ക്കു് ഒരു് ഉററ സഹായിയായും, ആജീവനാന്തം എനിയ്ക്കു് സുഖത്തിനും സന്തുഷ്ടിക്കും കാരണഭൂതമായും, മനുഷ്യജന്മത്തിൽ നേരിടാവുന്ന എല്ലാ വിപത്തുകളിലും മററു ദുഃഖങ്ങളിലും എനിയ്ക്കു് ഒരു രക്ഷയായും ഇരിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു് അഭിരുചിയുടെ പ്രാപ്തിയെ ഞാൻ ഇച്ഛിയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു് ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിലുള്ള അഭിരുചി തന്നെയാകുന്നു." ഈ മഹദ്വാക്യത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സാരമാണ് ഞാൻ വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കായി അല്പം വിസ്തരിച്ചു പറവാൻ പോകുന്നതു്. വിദ്യയുടെ സ്വാദ് അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങീട്ടുള്ളവൎക്കു് വിദ്യാസമ്പാദനത്തിനുള്ള ഒരു് ഉത്തമമാൎഗ്ഗമായ വായന ഇന്നതെന്നും, അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും ഉപയോഗങ്ങളും ഇന്നവയെന്നും, അതിനെ ശീലിയ്ക്കേണ്ടുന്ന ഉത്തമരീതികൾ ഏവയെന്നുമുള്ളതിനെപ്പററി ഒരു വിശദമായ ജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാണല്ലൊ. ഈ മൂന്നു സംഗതിയേയും ആസ്പദമാക്കി അല്പം ചിലതു പറവാനാണ് ആരംഭിയ്ക്കുന്നതു്. വായന എന്നു വച്ചാൽതന്നെ എന്താണ്? പുസ്തകങ്ങളിലും മററും അടങ്ങിട്ടുള്ള സംഗതികളെ മനസ്സുകൊണ്ടു് ഗ്രഹിയ്ക്കുകയും, ധരിയ്ക്കുകയും അവയെപ്പററി പൎയ്യാലോചിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ മൂന്നു പ്രവൃത്തിയും ഉൾപ്പെടാത്തതു് വായനയെന്നുള്ള പേ-

രിനെ അറിയുന്നതല്ല. ഒരു പുസ്തകം തുറന്ന് അതിന്റെ വരങ്ങളിൽ കൂടി കണ്ണുകളോടിക്കയോ, അല്ലെങ്കിൽ, മനസ്സിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു കൂടി സംഗതികളെ ദ്രുതഗതികളായി സഞ്ചരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് വായനയെന്നു പറയാമൊ എന്ന് എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. ഇതു് നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഒരു വിധമുള്ള ദുർവ്യയമായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഫലപ്രദമല്ലാതെയിരിക്കുന്ന ഈ വിധമുള്ള വായന നാം ത്യജിക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല എന്നില്ലല്ലോ. നാം എത്രയെങ്കിലും പുസ്തകം വായിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിന് നൂതനമായ ഒരറിവ് സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു് കേവലം സമയദുർവ്യയം തന്നെയെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുന്നവർ ഈ തത്വം സദാ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. വായനയുടെ സ്വഭാവം ഇന്നതാണെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ. ഇനി ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും, ഉപയോഗങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണെന്നാണ് നോക്കേണ്ടതു്. വായന ബുദ്ധിവികാസത്തിനുള്ള ഒരു് ഉത്തമമാർഗ്ഗവും, നിത്യസൌഖ്യത്തിനുള്ള ഒരു് ഉൽപത്തിസ്ഥാനവും, സന്മാർഗ്ഗപരിശീലനത്തിനുള്ള ഒരുപകരണവുമാകുന്നു.

൭. ഒരു ദേശക്കാരുടെ വളർച്ച് കാണിക്കുന്ന ഒരു റിക്കാർട്ടും അവരുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും മററും ഒരു സംഗ്രഹവും ആയിരിക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഏക പ്രവേശനദ്വാരം വായനയാകുന്നു. ഗ്രന്ഥപാരായണമില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യന് ഭൂതകാലം കേവലം ശൂന്യപ്രദേശമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കും. അയാൾക്കുള്ള ബുദ്ധിയുടെ വ്യാപ്തി വർത്തമാനകാല സീമാവായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു് കേവലം അല്പമായിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ തരമുള്ളു. ലോകാരംഭംമുതൽ പരമ്പരയാ വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള ജ്ഞാനസമ്പത്തും ഇപ്രകാ-

രുമുള്ള ഒരാൾക്ക് അപ്രാപ്യമായിത്തന്നെയിരിക്കും. നാം എല്ലാവരും നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ അടിസ്ഥാനമിട്ട പൂർത്തിയാക്കാതിട്ടിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനപ്രാസാദത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുന്നതിന് ചുമതലപ്പെട്ട തക്ഷന്മാരാണ്. എന്നാൽ, അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ക്രമവും ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാതെ നാം അവയെ പൂർത്തിയാക്കുന്നതു് എങ്ങനെ? നാം ഓരോരുത്തരും പൂർവ്വഗാമികളുടെ പ്രയത്നഫലത്തെ കണക്കാക്കാതെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗതി വളരെ മന്ദീഭവിക്കുന്നതിനിടയുണ്ട്; എന്നല്ല, ഉൽഗതി തന്നെ ഉണ്ടാകുമോ എന്നും സംശയമാണ്.

൨. വായനകൊണ്ട് നമുക്ക് ലോകത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മഹാമനസ്കന്മാരും ഉൽകൃഷ്ടജീവികളുമായ വിദ്വാന്മാരുടെയും, വിദൂഷികളുടെയും വിശിഷ്ടങ്ങളായ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളോട് അടുത്ത പരിചയം സിദ്ധിക്കുകയും അവരോട് സഖ്യം പ്രാപിക്കാൻ സൌകര്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രായേണ അഗാധമായ ആലോചനയുടെയും പക്വത വന്ന ബുദ്ധിയുടെയും ഫലങ്ങളാകകൊണ്ട് അവയിൽ അടങ്ങിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഏററവും സാരങ്ങളും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളും ആയിരിക്കുമെന്നു വേണം വിചാരിപ്പാൻ. എന്നാൽ, ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളവയെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുന്നതു് അശക്യമോ, പ്രയാസമോ ആയിരിക്കാവുന്നതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ മനസ്സ് അവയിലുള്ളതുകളിൽ വിലയേറിയവയും വിശിഷ്ടങ്ങളുമായുള്ളവയെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കാനാണ് എളുപ്പം. ഇപ്രകാരം നമുക്ക് അവയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നവ ഉൽകൃഷ്ടതരങ്ങളായവ മാത്രം ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുത്തമ ഗ്രന്ഥം, നമുക്ക് ഉപദേശം നല്കുന്നതും, സംശയനിവൃത്തി വരുത്തുന്നതും, നമ്മുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയുന്നതും, നമ്മോട് ആപത്തിലും സമ്പത്തിലും അനുതപിക്കുകയും അനുമോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമായ ഒരു് ഉററബന്ധുവായും തീരുന്നു.

൩. വായനകൊണ്ടു സിദ്ധിയ്ക്കാവുന്ന മറെറാരു ഗുണം പറയാം. മനുഷ്യജന്മത്തിന് സഹജങ്ങളായുള്ള കഷ്ടതകളിലും മനോവ്യഥകളിൽനിന്ന് നമ്മെ ഉൽകൃഷ്ടപദത്തിലേയ്ക്ക് അതു് ഉയർത്തുന്നു. ഉദരപൂരണത്തിനോ അതുപോലെയുള്ള മററ് ആവശ്യങ്ങൾക്കോ വേണ്ടി ലോകത്തിൽ പല വിധത്തിലും ക്ലേശിയ്ക്കുകയും ബുദ്ധിമുട്ടുകയും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ജീവിതമത്സരത്തിൽ പല നികൃഷ്ടമാർഗ്ഗങ്ങളിലും നമ്മുടെ മനസ്സ് സഞ്ചരിയ്ക്കേണ്ടതായും വരും. എന്നാൽ, ഇവയിൽനിന്നും നമുക്ക് ആശ്വാസം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു് ഗ്രന്ഥപാരായണം തന്നെയാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിയ്ക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്. നമുക്ക് അദ്ധ്വാനങ്ങളുടെയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയും മദ്ധ്യേ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ലഭിയ്ക്കാവുന്ന അവസരങ്ങളെ ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം മറെറന്താണുള്ളതു്? "ദുഃഖം സഹിയ്ക്കുന്ന ആത്മാവിനും, ഭാരം വഹിയ്ക്കുന്ന മനസ്സിനും പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രം ഉത്തമ സഖാക്കളായി ഭവിയ്ക്കുന്നു." എന്ന് ഒരു മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു് എത്രയോ ശരിയാണ്. ലാർഡ് മെക്കാളി ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഗ്രന്ഥപാരായണത്തെ കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു:—"പുസ്തകങ്ങളോട് നമുക്കുള്ള ഋണാനുബന്ധം എത്രയോ അപരിമിതമാണ്. അവ വ്യസനത്തിങ്കൽ ആശ്വാസജനകങ്ങളും, രോഗത്തിൽ പരിചാരകന്മാരും, ഏകാന്തത്തിൽ സഖാക്കളുമാകുന്നു; അവ പുതിയ മുഖത്തോടുകൂടി ഒരിയ്ക്കലും കാണപ്പെടാത്ത പഴയ സ്നേഹിതന്മാരാണ്; അവ എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും സ്ഥിരമായിരിയ്ക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളുമാകുന്നു."

൪. ഗ്രന്ഥപാരായണം നമുക്ക് അനശ്വരമായ സുഖം നല്കുന്നു. ലോകത്തിൽ മററു വിധേന നമുക്ക ലഭിയ്ക്കുന്ന സുഖം പ്രായേണ ക്ഷണികങ്ങളും ഏറക്കുറെ മലിനതയോടു

കൂടിയവയും ആകുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഇവയ്ക്കുവേണ്ടി പരോപദ്രവംകൂടി ചെയ്യേണ്ടിവരും; എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽനിന്നും നമുക്കുളവാകുന്ന സന്തോഷമോ സുഖമോ നിർമ്മലങ്ങളും അന്യന് അപഹരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും വിരക്തി വരാത്തതും ആകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള സുഖം ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്. അതിനാൽ ദുഃഖഹേതുകങ്ങളായ മററു സുഖങ്ങളെ നാം നിവൃത്തിയുള്ളടത്തോളം വർജ്ജിക്കയും, അവസരം ലഭിക്കുമ്പോഴൊക്കെയുമെങ്കിലും ഈ സുഖപ്രദമായ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എല്ലാവിധ പുസ്തകങ്ങളും ഒരുപോലെ സുഖം തരുന്നവയായിരിക്കയില്ലെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഒരു വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ കുറവുണ്ടെന്നല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല. കാവ്യനാടകാദികളായിരിക്കാം ഈ വിഷയത്തിൽ മുമ്പിട്ട് നില്ക്കുന്നതു്. ഓരോ വിധ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും പാരായണംകൊണ്ട് എത്രമാത്രം സന്തോഷം ലഭിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ഓരോരുത്തരുടെ അഭിരുചി, മനോവൃത്തി മുതലായവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാകയാൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ചുപറയുന്നതു് പ്രയാസമാണ്. ഇതു് അനുഭവംകൊണ്ടുതന്നേ അറിയേണ്ടതാകുന്നു.

൩. ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകാവുന്ന വേറൊരു ഗുണം, അതു് നമുക്കു സദുപദേശങ്ങളും ഉത്സാഹം, ആശ്വാസം, ഇതുകളേയും നല്കുന്നതായുള്ള സദ്വാക്യങ്ങളും മററും സുലഭമാക്കിത്തീർക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇവ നമുക്ക് എത്രയോ വിലയേറിയ രത്നങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. മററു വിധേന നമ്മുടെ ദുഃഖങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്നതിന് നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ, ഒരു വക സദ്വാക്യങ്ങളുടേയോ അവയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സാരതരങ്ങളായ തത്വങ്ങളുടേയോ സ്മരണ എത്രമാത്രം നമുക്കുപ-

കരിയ്ക്കുന്നു എന്നു പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. പല മഹാന്മാരും അസഹനീയമായ ദുഃഖാവസ്ഥയിൽ ഗ്രന്ഥപാരായണം അവലംബിച്ച് ആശ്വാസം തേടിയതായി അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള സദ്വാക്യങ്ങൾ സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളിൽ രത്നങ്ങളെന്നപോലെ മഹാന്മാരുടെ കൃതികളിൽ ശോഭായമാനങ്ങളായിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയെ നമ്മുടെ ധാരണാശക്തിയാകുന്ന ഭണ്ഡാരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്നതു് എത്രയും പ്രയോജനകരവും സന്തോഷഹേതുകവുമായ ഒരു കാര്യമാണ്. ഇതിലും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ധനം എന്താണുള്ളതു്? ഇത്രയും വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ ഏതാണ്? ഇവ ഏതെല്ലാംവിധത്തിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്ന് അനുഭവസിദ്ധന്മാർക്കേ അറിവാൻ തരമുള്ളൂ. അതിനാൽ ഗ്രന്ഥപാരായണതല്പരന്മാർ ഈ സംഗതിയിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

൩. വായനയുടെ മറെറാരു സൽഫലം അതു് നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള വികാരങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയും, നമ്മെ സൽസ്വഭാവികളും യോഗ്യന്മാരുമാക്കി തീർക്കയും ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ളതാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉപദേശങ്ങളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ദേശചരിത്രങ്ങളും ജീവചരിത്രങ്ങളും നമുക്ക് അനേകം ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നല്കുന്നുണ്ട്. മഹാന്മാരും യോഗ്യന്മാരുമായിരുന്ന ആളുകളുടെ ജീവചരിത്രം നാം സശ്രദ്ധം പഠിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അവരുടെ ഗുണങ്ങളിൽ ചിലവയെങ്കിലും നമുക്ക് ലഭിക്കാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. "ചരിത്രം എന്നുള്ളതു് ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ ഉപദേശം നല്കുന്ന ഒരു തത്വശാസ്ത്രം തന്നെയാണ്." എന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗം, ദുസ്സ്വാവർജ്ജനം, വാക്‌സ്ഥിരത, മനുഷ്യസ്നേഹം, പരോപകാരതല്പരത, സ്വദേശാഭിമാനം മുതലായ സൽഗുണങ്ങൾക്ക്

ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ചരിത്രങ്ങളിൽ അപൂർവ്വങ്ങളല്ല. ദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തിൽ ആശ്വാസവും, ധനസമൃദ്ധിയിൽ അനഹംകാരവും, നല്കുന്നതിനും, സദ്വിഷയങ്ങളിൽ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനും, ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മെ നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനും, നമ്മിൽ ഉൽകൃഷ്ടോദ്ദേശ്യങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും, നികൃഷ്ടവികാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും, സൽചരിത്രപാരായണം ഏററവും ശക്തിമത്തായ ഒരുപകരണമാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

൬. ഗ്രന്ഥപരിശീലനം ശരിയായി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ അതു് നമ്മുടെ മനസ്സിൽനിന്നും നമ്മുടെ അല്പജ്ഞത നിമിത്തം മനുഷ്യരെയും വസ്തുക്കളെയും കുറിച്ച് നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ദുരഭിപ്രായങ്ങളെയും തെററിദ്ധാരണകളെയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിന് ഒരുത്തമമാർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നതാകുന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ന്യൂനതകൊണ്ടോ, നാം ശീലിക്കുന്ന തൊഴിലിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടോ, നമ്മുടെ സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടോ, ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന് ഒരു വിശാലഹീനത വന്നുകൂടിയേക്കാം. നമ്മുടെ വിചാരങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഒരു ഇടുക്കായ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിച്ചിരിക്കാനും എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ, ഗ്രന്ഥപാരായണം വിവിധങ്ങളായുള്ള അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെയും അഭിപ്രായങ്ങളെയും നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു് നമ്മുടെ അഹംബുദ്ധിയെ കുറയ്ക്കുകയും, നമ്മുടെ ദുരഭിപ്രായങ്ങളെ മാറേറണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും, നമ്മുടെ വിചാരവീഥികൾക്ക് വിസ്താരം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ഉതകുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ അല്പവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ദോഷങ്ങളിൽ മിക്കവയെയും ഇതു് ഒരുവിധം പരിഹരിക്കുന്നതിന് മതിയാകും.

൭. ഇനി ഒന്നു പറവാനുള്ളതു്, ഗ്രന്ഥപാരായണം പലപ്പോഴും നമുക്കു് ഒരു വിശ്രമമായി ഭവിക്കുന്നു എന്നാണ്. മനുഷ്യർക്ക് എല്ലാവർക്കും ഓരോ തൊഴിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇങ്ങനെയുള്ള തൊഴിലുകൾ ചെയ്തു് ഒരുവിധം ക്ഷീണിച്ചോ മററോ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഏറക്കുറെ ലഘുവായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥപാരായണം ആശ്വാസജനകമായിരിക്കുന്നതാണ്. ക്ഷീണിച്ചിട്ടുള്ള അവയവങ്ങൾക്കു് ഇതു് ഒരുവിധം വിശ്രമവും നല്കുന്നു. ബഹുവിധമുള്ള മനോവ്യാപാരം തന്നെയും സുഖപ്രദമായി ഭവിക്കുന്നു. വിവിധത്വം എല്ലായ്പോഴും സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു എന്നുണ്ടല്ലോ.

൯. വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ മുതലായവയുടെ പാരായണം, ലോകത്തിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഗതികളെയും, അന്യ രാജ്യങ്ങളിലെ ഏർപ്പാടുകൾ, സമുദായ സ്ഥിതി, നൂതനനിർമ്മാണങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസരീതി, വ്യവസായം മുതലായവയേയും കുറിച്ചു് നമുക്കു് ആവശ്യങ്ങളും കാലോചിതങ്ങളുമായ അറിവുകൾ നല്കുകയും ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ ജ്ഞാനസമ്പത്തിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം വായനകൊണ്ടു് നമുക്കു് സിദ്ധിക്കാവുന്ന പല ഗുണങ്ങളും ഞാൻ ഇപ്പോൾ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇനിയും അനേക ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല. ഇവയെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതു് തല്ക്കാലം അല്പം പ്രയാസമാണ്. ബുദ്ധിവികാസത്തിനും മററും എത്രയും ഉത്തമമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് വായനയെന്നു് ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇനി അല്പം പറവാനുള്ളതു് വായന ശീലിക്കേണ്ട രീതിയെപ്പററിയാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഒന്നാമതായി എനിക്കു പറവാനുള്ളതു് ഗ്രന്ഥപാരായണംകൊണ്ടു് വല്ല പ്രയോജനവും സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ അതു് നിയമമോ രീതിയോ അനുസരിച്ചു് വേണ്ടതാണെന്നാണ്. ദിവസംപ്രതി ഒരു ക്ലിപ്തസമയം വായനക്കായി നീക്കി വെക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇപ്രകാരം ഇരുന്നാൽമാത്രമേ അതു് ഒരു സ്ഥിരശീലമായിഭവിക്കുകയുള്ളൂ. തോന്നുമ്പോൾ വായിക്കുക എന്നുവന്നാൽ, അതുകൊണ്ടു്

വലിയ ഫലമൊന്നും സിദ്ധിയ്ക്കാൻ തരമില്ല. രണ്ടാമതായി പറവാനുള്ളതു് വായന ശ്രദ്ധാപൂർവമായിരിയ്ക്കണമെന്നാണു്. ഓടിച്ചുള്ളതോ ഉപരിപ്ലവമോ ആയ വായന സമയം കളയാൻ മാത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. മനസ്സിരുത്തി വായിയ്ക്കുന്നതേ മനസ്സിൽ ഇരിയ്ക്കുകയുള്ളു എന്നു് നാം ഓർക്കേണ്ടതാണു്. ഗ്രഹണശക്തിയേയും ധാരണാശക്തിയേയുംവേണ്ടതുപോലെയും ധാരാളവും വ്യാപരിപ്പിയ്ക്കണം. "വളരെ വായിയ്ക്കയല്ല, വഴിയേ വായിയ്ക്കുകയാണു്" നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യമായി നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്. മനസ്സിൽ, ഒരു നിയമവും കൂടാതെ സംഗതികളെ തള്ളിക്കയറ്റുന്നതും ഉദരത്തിൽ ഒരു ക്രമം കൂടാതെ ഭക്ഷണം ചെലുത്തുന്നതും ഒന്നുപോലെയാണു്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു് ശരീരത്തെ എന്നപോലെ ആദ്യം പറഞ്ഞതു് മനസ്സിനെയും ക്ഷീണിപ്പിയ്ക്കുന്നു. "അധികസ്യ അധികം ഫലം" എന്നുള്ളതു് ഇവിടെ വർജ്ജിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. വായന അവരവരുടെ അഭിരുചിയെ അനുസരിച്ചിരുന്നാൽ നന്നായിരിയ്ക്കും. ശാസ്ത്രമോ, ചരിത്രമോ, കഥയോ, കാവ്യമോ, നോവലോ, നാടകമോ ഇവയിൽ ഏതിലാണു് അഭിരുചി, അവയെത്തന്നെ വായിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനു് സന്തോഷവും അറിവും രണ്ടുംകൂടി ഏകകാലത്തിൽ ലഭിയ്ക്കുന്നു. വായിയ്ക്കുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ആലോചിയ്ക്കുന്നതും അത്യാവശ്യമാണു്. പുസ്തകങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും അഭിപ്രായങ്ങൾ അവ്യക്തമായി സൂചിപ്പിച്ചും, യുക്തികൾ അന്തർഭവിച്ചും, സംശയങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചും, അനുമാനങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞും ഇരിയ്ക്കും. ഇവയൊക്കെയും വായനക്കാരൻ സ്വയമായ ആലോചനകൊണ്ടു് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ, എല്ലാത്തരം പുസ്തകങ്ങളേയും ഇപ്രകാരം പെരുമാറേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ടാകയില്ല. ബേക്കൺ പറയുന്നതുപോലെ "ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ രുചി നോക്കുകയും, ചിലതിനെ വിഴുങ്ങുകയും, അല്പം ചിലവയെ ചർവ്വണംചെയ്തു് ഉള്ളിലാക്കി ശരീരാംശമാക്കിത്തീർക്കുകയും

ചെയ്യേണ്ടതാണ്." എന്നാൽ, പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം ഒരു പോലെ ഉത്തമങ്ങളായിരിയ്ക്കയില്ല. പതരും മണിയുമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അധികം പതരായെന്നും വരുന്നതാം. അതുകൊണ്ട് പ്രാരംഭദശയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നവർ ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ കരുതലോടുകൂടി ഇരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. പുസ്തകങ്ങൾ അവയുടെ നന്മതിന്മ അനുസരിച്ച് സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിയ്ക്കയോ ദുഷിപ്പിയ്ക്കയോ ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ, എമേഴ്സൺ എന്ന മഹാന്റെ മൂന്നുപദേശങ്ങൾ നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. അവയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

൧. ഒരു വയസ്സ് പ്രായം തികയാത്ത പുസ്തകം ഒരിയ്ക്കലും വായിയ്ക്കരുത്.

൨. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളല്ലാതെ ഒരിയ്ക്കലും വായിയ്ക്കരുത്.

൩. തനിയ്ക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത യാതൊരു പുസ്തകവും വായിയ്ക്കരുത്.

ഈ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതായാൽ വഷളായ മിയ്ക്ക പുസ്തകങ്ങളും നമ്മുടെ വായനയുടെ വ്യാപ്തിയിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോകാൻ ഇടയുണ്ട്. പുതങ്ങിയ പക്ഷം ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലും നിലനില്ക്കാത്ത പുസ്തകം വായനയ്ക്ക് യോഗ്യതയുള്ളതല്ലെന്ന് തീർച്ചയാണ്. വല്ല സത്തും ഇവയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇവയ്ക്ക് അല്പംകൂടി ആയുസ്സിനു ദൈർഘ്യം ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ട്. അതില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഒന്നും ഇല്ലെന്നു തന്നെ തീർച്ചയാക്കാം. ഈ വക പുസ്തകങ്ങളുടെ സ്ഥിതി സെററിൽ എന്ന കവി ഒരുസവത്തെ വർണ്ണിച്ചെഴുതിയ കൃതിയെപ്പററി അലക്സാണ്ഡർ പോപ്പ് പറയുന്നതുപോലെ തന്നെയാണ്. അതിന്റെ തർജ്ജമ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

"സായംകാലമണഞ്ഞതോടു സകലം തീൎന്നുപോവം വെയററിൽ–
[ത്തൻ
വായിന്നുറിയ വാക്കിലക്ഷരങ്ങളൊരുദിനം കൂടിക്കിടന്നമ്മറം."

ഇതുകൊണ്ടു് ഈയാളുടെ കവിത ഒരു ദിവസം മാത്രം നിലനില്ക്കത്തക്കതായിരുന്നുവെന്നാണു് പോപ്പ് എന്ന സരസ കവി സൂചിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ അവ പ്രാചീനനവീന വിദ്വാന്മാരുടേയും മഹാന്മാരുടേയും സമ്മതിമുദ്ര ലഭിച്ചവയാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അങ്ങനേയുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണല്ലൊ നമ്മുടെ ത്രിവിധകരണ പരിഷ്കരണത്തിന്നു് ഉത്തമങ്ങളായുള്ളവ. തന്നിഷ്ടമില്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചതുകൊണ്ടു് ഫലമില്ലെന്നു് പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതല്ലൊ. എന്നാൽ, ചീത്ത പുസ്തകങ്ങളിലാണു് രസംകിടപ്പു എന്നുവച്ചു് അതു് വായിച്ചുകൊള്ളു എന്നു് അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതായി വിചാരിച്ചുപോകരുതു്. ആദ്യത്തെ രണ്ടുപദേശങ്ങൾ പ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്തവയിൽ തന്നിഷ്ടം തോന്നുന്നവ എന്നേ അൎത്ഥമുള്ളു. ഒരു മഹാന്റെ മറൊരുപദേശം കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. അതു്, "നാം പുസ്തകം തുറക്കുമ്പോൾ ഉള്ളതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ധനത്തോടു കൂടി വേണം പുസ്തകം അടയ്ക്കാൻ" എന്നാണു്. ഇതിന്റെ അൎത്ഥം വ്യക്തമായിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് ഒന്നും പറയാൻ തുനിയുന്നില്ല. ഈ ഉപന്യാസം വായനക്കാരുടെ ക്ഷമയെ ക്രമത്തിലധികം പരീക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നുന്നതിനാൽ ഇനി അധികം നീട്ടണമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നില്ല. വായനക്കാർ മേൽ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും, പ്രയോജനങ്ങളും, ഉപദേശങ്ങളും മനസ്സിൽ വച്ചുംകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥപാരായണം ശരിയായി നടത്തുന്നതായാൽ അവർ അചിരേണ ജ്ഞാനസമ്പന്നന്മാരും ഉൽകൃഷ്ടചിത്തവൃത്തികളും ആയി തീരുമെന്നുള്ളതിന്നു് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

൮. കായികവിദ്യാഭ്യാസം.

"ദൃഢഗാത്രത്തിൽ ദൃഢബുദ്ധി" എന്നുള്ളതു് വിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രത്തിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധമായ തത്വമാകുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ അവയവത്തിന്റെയും ശരിയായുള്ള വ്യായാമംകൊണ്ടാണു് ബുദ്ധിക്കു് അവയെ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള ശക്തി ലഭിക്കുന്നതു്. ഓരോ ശരീരഭാഗത്തിന്റെയും വളൎച്ചക്കു് അവയ്ക്കു തക്കതായ ആഹാരം അത്യാവശ്യമാണു്. ഇരുന്നു തൊഴിൽ ചെയ്യുന്ന ആളുകൾക്കും, ബുദ്ധിശക്തിയെ അധികമായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നവൎക്കും വ്യായാമം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ ബുദ്ധിയും ശരീരവും ക്ഷീണിക്കയും രോഗബാധിതമായി ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിൽ ഒരു ഗൃഹവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനവും തമ്മിലുള്ളതുപോലെയുള്ള സംബന്ധം ഉണ്ടു്. കേടുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ഉറപ്പുള്ള ഗൃഹം നില്ക്കയില്ല. അദ്ധ്യാപകന്മാരും വിദ്യാൎത്ഥികളും ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. മനസ്സിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും വളൎച്ച ഒന്നുപോലെയാണു്. ഒന്നിൽ ശ്രദ്ധിക്കയും മറേറതിൽ ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ രണ്ടിനും കേടു പററാനിടയുണ്ടു്. "ശരീരമാദ്യം ഖലുധൎമ്മസാധനം" എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യത്തിന്റെ സാരം നാം എല്ലായ്പ്പോഴും ഓൎമ്മിക്കേണ്ടതാണു്. നമ്മുടെ കൎത്തവ്യകൎമ്മങ്ങൾ ശരിയായി ചെയ്യുന്നതിനു് മുഖ്യമായി വേണ്ട ഉപകരണം ശരീരമാണല്ലൊ; നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥനിമിത്തം നമുക്കു് പ്രായേണ വ്യായാമത്തിൽ വളരെ അശ്രദ്ധയും വൈമുഖ്യവും ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് നാം ഇതിൽ സാമാന്യത്തിലധികം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാൎത്ഥികൾ പകൽ മുഴുവൻ ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നെ ഇരുന്നും

ബുദ്ധിശക്തിയെ ഏറക്കുറെ ഉപയോഗിച്ചും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരാകയാൽ ഇവൎക്ക് ദിവസംപ്രതി ഒരു ക്ലിപ്ത സമയം കായികാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണ്. മറെറാന്നും ചെയ്വാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും ദിവസംപ്രതി രണ്ടു മണിക്കൂറു നേരം ശുദ്ധവായുവുള്ള സ്ഥലത്ത് സഞ്ചരിയ്ക്കുക എങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. വ്യായാമത്തിൽ കളഞ്ഞു എന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്ന സമയത്തിനു പകരം മനസ്സിന് കൂടുതൽ ശക്തി ലഭിച്ചുവെന്നുള്ള ഗുണം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു. സവാരിപോകുന്നതുകൊണ്ട് പോരാ എന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്ന പക്ഷം പന്തുകളി മുതലായവ ശരീരത്തിന് ആയാസവും കരുത്തും നല്കുന്നതിന് അനൎഘങ്ങളായ ഉപായങ്ങൾ ആണ്. ശരിയായ കായികവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ പ്രായേണ സ്വഭാവഗുണമുള്ളവരും വിശാലമനസ്കന്മാരുമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. കളിസ്ഥലങ്ങൾ "സൽസ്വഭാവത്തിന് വിളഭൂമി"യെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ബാല്യത്തിൽ കായിക വിദ്യാഭ്യാസം ശരിയായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവൎക്ക് സ്വഭാവഗുണം താനേതന്നെ വന്നുകൂടും. വ്യായാമം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരംഗമായിട്ടാണ് പല ദേശക്കാരും വിചാരിച്ചുവരുന്നത്. പുരാതന റോമൻകാർ അവരുടെ ബാലന്മാരെ കളരികളിൽ അയച്ച് അഭ്യസിപ്പിച്ചുവന്നു. നായന്മാൎക്കും ഈ ഏൎപ്പാടുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഇടയിലും ഈ സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരു സദ്യ കഴിഞ്ഞാലുടനെ വ്യായാമം ചെയ്യാതെയിരിയ്ക്കയില്ല. ജപ്പാൻകാരുടെ ഇടയിലും കായികാഭ്യാസം ഒരു പ്രധാന കാൎയ്യമായി ഗണിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ജൎമ്മനിയിൽ എല്ലാ ബാലന്മാരും യുദ്ധം അഭ്യസിയ്ക്കണമെന്ന് ഒരു നിൎബ്ബന്ധമായ നിയമം ഉണ്ട്. ഇതു കായബലം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നല്ല ഏൎപ്പാടാണ്. വിനോദം എന്ന പേർ പറഞ്ഞ് നാമെല്ലാവരും പലതരമായ കായികാഭ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്. വള്ളംകളി, പന്തുകളി, കുതിരസ്സവാരി, സൈക്കിൾ ഓടിയ്ക്കു മുതലാ-

യവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണ്. ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടും വ്യായാമം ഒരു സർവ്വപ്രധാനമായ കാൎയ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ആരോഗ്യം മനുഷ്യനുള്ള ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമാണ്. അതിനെ രക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതും അതുപോലെതന്നെ ഒരു വലിയ ചുമതലയാണ്. ബാലന്മാൎക്കും യുവാക്കന്മാൎക്കും ശരീരം വളൎന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുയാണല്ലൊ. അവർ ഈ വളൎച്ചയെ തടയുന്നതായ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാതിരിയ്ക്കുന്നതുകൂടാതെ അതിനുപയുക്തമായ വ്യായാമം യഥാക്രമം ചെയ്യേണ്ടതായും ഇരിയ്ക്കുന്നു. പ്രകൃതിതന്നെ ഇതിന് വേണ്ട ഏൎപ്പാടുകൾ ഒരുവിധം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബാലന്മാർ പ്രായേണ കളി സ്വഭാവമുള്ളവരായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. ഇത് ശരീരപുഷ്ടിയ്ക്കു വേണ്ടി പ്രകൃതി ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്ന മുൻകരുതലാണ്. വിദ്യാലയത്തിൽ കയറിയാൽ, നാം പലപ്പോഴും അവരുടെ ഈ ശീലത്തെ അതിക്രമമായി തടുക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ബാലൻെറ ശരീരം അവൻെറ ശക്തിയുടെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമാണ്. മനുഷ്യ വൎഗ്ഗത്തിൻെറ ഉൽഗതിയ്ക്കുള്ള ഉദ്യമത്തിൽ ഒന്നാമതായി ആവശ്യമുള്ളത് ശരീരത്തിൻെറ ദൃഢീകരണമാണ്. നല്ല ശരീരം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നത്, ബുദ്ധിശക്തിയ്ക്കും സ്വഭാവ സംസ്കരണത്തിനും ഏററവും അനുകൂലമായ സംഗതിയാണ്. വളരെ നേരം ഇടവിടാതെയുള്ള മനോവ്യാപാരം നിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന ക്ഷീണത്തിന് വ്യായാമം ഒരു വിശ്രമം നല്കുന്നു. രക്തം തടവുകൂടാതെ ദേഹത്തിൻെറ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിയ്ക്കുന്നതിനും ഒരു ദിക്കിൽ മാത്രം കെട്ടി നില്ക്കാതിരിയ്ക്കുന്നതിനും വ്യായാമം സഹായിയ്ക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിനും ശ്വാസധാനികൾക്കും വേണ്ടതുപോലെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതിനും സൌകൎയ്യപ്പെടത്തക്കവണ്ണം മാറിന് (നെഞ്ചിന്) വിരിവുണ്ടാകുന്നു; ഇതുകൂടാതെ ബാലന്മാരിൽ അവൎക്ക് പിന്നീട്ടാവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്ന സഹന ശക്തിയും കായികാഭ്യാസംകൊണ്ട് സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു. ബുദ്ധിശക്തിയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും

ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും ഇതു് ഉത്തമമായ ഉപായമാണു്. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ രോഗം ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും ഇതു് ഒരു നല്ല മുൻകരുതലാണു്. കുട്ടികളിൽ പ്രായേണ പ്രസരിക്കുന്ന കളിസ്വഭാവത്തിനു് ഇതു് ന്യായമായ വഴി നല്കുന്നു. സൽസ്വഭാവത്തിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും കായികാഭ്യാസം വളരെ ഉതകുന്നു. ദേഹശുചിക്കും ഇതു് അനുകൂലമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അനേക ഗുണങ്ങൾക്കു് നിദാനമായിരിക്കുന്ന കായികാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ നാം പലപ്പോഴും നീതികരിക്കത്തക്കതല്ലാത്ത അശ്രദ്ധയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉയർന്നതരം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇതിലേക്കു് വേണ്ടതായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ, അവിടെത്തന്നെയും ഇതർഹിക്കുന്നതായ ശ്രദ്ധ പ്രദർശിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അധികം കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്നതായ താണതരം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇതിനു് ഒരു ഏർപ്പാടും ഉള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു് പാവകളെപ്പോലെ നോട്ടെഴുതിക്കുന്ന സമയം ഈ വിഷയത്തിൽ വ്യയം ചെയ്താൽ അധികം നന്നായിരിക്കും. ഒരു മണിക്കൂറിൽ അൻപതു് മിനിട്ടു് മനോവ്യാപാരത്തിലും പത്തു മിനിട്ടു് കായികാഭ്യാസത്തിലും വ്യയം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്കു് അറുപതു് മിനിട്ടും മനോവ്യാപാരത്തിൽ നയിക്കുന്ന ഒരാളെക്കാൾ കൂടുതൽ അറിവും, അധികം ബലമുള്ള ശരീരവും, ഉത്സാഹശീലവും, സൽസ്വഭാവവും, കൂടുതൽ ബുദ്ധിശക്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ—

"സർവ്വമതിമാത്രം ദോഷമാം"

എന്നുള്ള തത്വം ഇവിടെയും നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ട ഒന്നാണു്. അതിയായുള്ള വ്യായാമമാകട്ടെ മനോവ്യാപാരമാകട്ടെ ശരീരത്തിനും ബുദ്ധിക്കും ശാശ്വതമായ നാശം വരുത്തിവയ്ക്കുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാഭ്യാസക്രമം കുട്ടികളുടെ ശരീ-

രത്തിനാകട്ടെ ബുദ്ധിയ്ക്കാകട്ടെ സ്വൈരവും സ്വാതന്ത്ര്യവും നല്കുന്നില്ലെന്നാണ് പറയേണ്ടതു്. ഇവ രണ്ടുമാണ് ശരിയായുള്ള വളൎച്ചയ്ക്ക് അത്യാവശ്യങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ. ഇപ്പോഴത്തെ ഏൎപ്പാടുകൾ കുട്ടികളെ ഒരുമാതിരി യന്ത്രങ്ങളാക്കിത്തീൎക്കാൻ വളരെ ഉതകുന്നവയാണെന്നാണ് പലരുടെയും അഭിപ്രായം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇതാണോ എന്നു സംശയിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കും അവരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ഉപയോഗിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം അധികം ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

൩. മനുഷ്യജീവിതം.

(ചില വിമൎശനങ്ങൾ.)

“മനുഷ്യജീവിതം” എന്ന തലവാചകം കണ്ടു് അതിനെപ്പററി പൂൎണ്ണജ്ഞാനം നമുക്കിപ്പോൾ സമ്പാദിച്ചുകളയാമെന്ന് വായനക്കാരിൽ വല്ലവരും ഭ്രമിച്ചുപോകരുതെന്നാണ് എന്റെ ആദ്യമായുള്ള അപേക്ഷ. ലോകാരംഭം മുതല്ക്കേ മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ സാമാന്യത്തിലധികം ക്ലേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതും, ഇന്നുവരെയ്ക്കും ഒരു തൃപ്തികരമായ സ്വരൂപജ്ഞാനം ആൎക്കുംതന്നേ സമ്പാദിയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതും, ലോകാവസാനംവരെ ശ്രമിച്ചാലും അതു് സാധിപ്പാൻ എളുപ്പമില്ലാത്തതും, ബുദ്ധിമാന്മാരും, യോഗികളും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഒരുപോലെ പഠിച്ചു പണി മുഴുവൻ നോക്കീട്ടും പിടികിട്ടാതിരിയ്ക്കുന്നതും, ദുൎഗ്രാഹ്യങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളുമായ അനേകം സംഗതികൾ അടങ്ങീട്ടുള്ളതുംആയ ഒരു വിഷയത്തെപ്പററി അല്പമെങ്കിലും ജ്ഞാനം അല്പജ്ഞനായ എന്നിൽനിന്ന് ലഭിയ്ക്കാമെന്ന് നിങ്ങളിൽ വല്ലവരും കരുതുന്ന

ണ്ടെങ്കിൽ, അതു് ഒരു "വല്ലാത്ത മോഹം" മാത്രമായിരിയ്ക്കു മെന്നു് പറവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. എന്നാൽ, ലോകത്തിൽ നമുക്കറിയേണ്ടതായ വസ്തു വല്ലതും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇ-തൊന്നാണെന്നും തീർച്ചയായിപ്പറയാം. പക്ഷേ, ഇതുപോലെ നാം ശ്രദ്ധിയ്ക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടിരിയ്ക്കുന്ന വസ്തുവും വേറെ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. നാം "മനുഷ്യരാ" ണെന്നുള്ള വിചാരംകൂടി നമ്മിൽ അധികം പേക്കും ഉണ്ടോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരം വാസ്തവത്തെ നമുക്കു് ഇഷ്ടമാകാത്ത വിധത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ലോകത്തിൽ പല ശക്തികളും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇത്ര ദുർഗ്രാഹ്യ മായ വിഷയത്തോടു് മല്ലിടാൻ പുറപ്പെടുന്നതെന്തിനാണെന്നു് ചോദിയ്ക്കുന്ന എങ്കിൽ അതിനു് ഒരു സമാധാനം ഉണ്ടു്. മനുഷ്യരിൽ "ജിജ്ഞാസ" എന്ന മഹത്തായ ഒരു വസ്തു സദാ ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ശക്തി ഒന്നുതന്നെയാണു് നമ്മെ എപ്പോഴും ലോകത്തിൽ മുമ്പോട്ടു് തള്ളിക്കൊണ്ടിരി-യ്ക്കുന്നതു്. ഇതിനെ അടക്കുന്നതു് അത്ര സുകരമല്ല. അറി-വാനാഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു വസ്തുവുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ എത്രത്തോളം അറിവാൻ കഴിയുമെന്നു് ശ്രമിച്ചുനോക്കാതിരുന്നാൽ മനസ്സിനു് വലുതായ ഒരു അസ്വാസ്ഥ്യം നേരിടുന്നതാണു്. "സുഖം" എന്നു് പറയുന്നതുതന്നേ "പരിപൂർണ്ണ ജ്ഞാന"ത്തിന്റെ ഫലമാണു്. ജ്ഞാനവർദ്ധനയ്ക്കും ഉൽക്ക-ർഷത്തിനും എന്നുവേണ്ട, എല്ലാ പരിഷ്ക്കാരത്തിനും നിദാന മായിരിയ്ക്കുന്നതു് ജിജ്ഞാസതന്നെയാണു്. ഒരം ശക്തിയുടെ പ്രേരണ നിമിത്തമാണു് ഒരം വിഷയത്തെ എടുത്തു് മഹാന്മാ-രുടെ മുമ്പിൽ ഇടണമെന്നു് എനിയ്ക്കു തോന്നിയതു്. വിഷയം എത്രതന്നെ ദുർഘടമായിരുന്നാലും മനുഷ്യബുദ്ധി അതിനെ ഒന്നുരച്ചോ ചുരണ്ടിയോ നോക്കാതെ വിട്ടുകളയുന്ന പതിവും

ഇല്ലല്ലോ. "മനുഷ്യജീവിത"വും ഇതിന് ഒരു വ്യത്യസ്തമല്ല. എന്നാൽ, ഈ വിഷയത്തെപ്പററി ഞാൻ ഇപ്പോഴം, സ്വയമായി വല്ലതും പറയാൻ പോകുകയാണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ട; മഹാന്മാർ, ഇതിനെപ്പററി അവരുടെ ദീൎഘാലോചനയുടെ ഫലമായി പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായ ശകലങ്ങളിൽ ചിലതിനെ എടുത്തു കാണിക്കാമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. പലരുടേയും പരിശോധനയുടെ ഫലങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ചേൎത്തു നോക്കിയാൽ വല്ലതും ചില അവ്യക്തജ്ഞാനമെങ്കിലും നമുക്ക് ലഭിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനെത്തന്നെ പല സ്ഥലത്തുനിന്നും നോക്കുന്നതായാൽ ദ്രഷ്ടാക്കൾക്ക് അതു് പലവിധമായി കാണപ്പെടും. ഓരോരുത്തരും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം അപൂൎണ്ണമായിരുന്നാലും ഒന്നിച്ചുചേൎത്തു് നോക്കുമ്പോൾ ഒരുവിധം പൂൎണ്ണമായും ഇരുന്നേക്കാം. എന്നാൽ, അധികം ഭാഗവും മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഗോചരമായി മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതിനാൽ യഥാൎത്ഥജ്ഞാനം ഇഹലോകത്തിൽ അപ്രാപ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

"മനുഷ്യജീവിതം ഒരു ചാൺ നീളമേയുള്ളു" എന്ന് ഒരു മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതസ്വഭാവപരിശോധനയിൽ, ഈ വിദ്വാന്റെ നോട്ടം ഇതിന് എത്രമാത്രം ദൈൎഘ്യം ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയിലാണ് പതിഞ്ഞു കാണുന്നതു്. എന്തു തോതു കൊണ്ടാണ് അളന്നതെന്ന് നിശ്ചയം പറവാൻ തരമില്ല. ആശയാകുന്ന അതിദീൎഘമായ ചങ്ങല കൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. സാധിക്കേണ്ടതായ അനേകം ആശകളും മോഹങ്ങളും മനസ്സിൽ തിക്കിത്തിരക്കി സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു് അഭിപ്രായം തോന്നുന്നതു് സഹജമാണല്ലോ. തന്റെ കാൎയ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ സാധിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ജീവിത രംഗത്തിൽ നിന്നും അന്തൎദ്ധാനം ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നുള്ള ഭയമോ, ശങ്കയോ നിമിത്തം,

മനുഷ്യജീവിതത്തിന് വേണ്ടതായ ദൈർഘ്യം ഇല്ലെന്ന് തോന്നിപ്പോകുന്നതും ഒരു അസംഭാവ്യമായ സംഗതിയല്ല. "മനുഷ്യജീവിതം ആവശ്യം വേണ്ടതിലധികം ദീർഘമായിരിക്കുന്നു." എന്ന് മറെറാരു മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിചാരന്റെ ഉറവ് "നിരാശ"യാകുന്ന തോട്ടുകൊണ്ടാണെന്ന് ഊഹിക്കാം. ഈ ആൾ, ജീവിതം ഒരു വലിയ ഭാരമെന്ന് തോന്നത്തക്കവണ്ണം വല്ല ദുഃഖത്തിലും കിടന്ന് വലയുന്ന ഒരാളായിരിക്കണം. ഈ ആൾ ജീവിത വളപ്പിന്റെ അതിർത്തികല്ല്, അകത്തേക്ക് മാററിയിട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് താല്പര്യമുള്ള മനുഷ്യനാകണമെന്ന് തോന്നുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഹ്രസ്വതയേയോ ദൈർഘ്യത്തേയോ കണക്കാക്കുന്നത്, തങ്ങളുടെ മനോവികാരമായ മാനദണ്ഡം കൊണ്ടാണെന്ന് വന്നുകൂടുന്നു. ഇതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യജീവിതം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഹ്രസ്വമോ ദീർഘമോ എന്ന് തീർച്ചയാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. "നിത്യതയെ" അപേക്ഷിച്ച് അത്, പക്ഷെ, ഹ്രസ്വമാണെന്ന് പറയാമായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ ഹ്രസ്വതയെപ്പററി അതൃപ്തിപ്പെടാനോ, പരാധി പറവാനോ നമുക്കർഹതയില്ല. നമ്മുടെ അധീനത്തിൽ വിട്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തെ യഥാവിധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ചുമതല തീർന്നു. ജീവിതകാലം നീട്ടിക്കിട്ടണമെന്ന് നാം ഇച്ഛിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? നാം ആകാശത്തിൽ കോട്ടകെട്ടുന്നതിനോ മറേറാ ഒരുക്കം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അത് തീരുന്നതുവരെ അവധി നീട്ടിക്കിട്ടണമെന്നായിരിക്കാം താല്പര്യം. എത്രതന്നെ നീട്ടിയാലും നമുക്ക് തൃപ്തിയാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഭാവി, മനുഷ്യന്റെ സ്വാധീനത്തിലല്ല. എന്നാൽ, അതിനെ സ്വാധീനത്തിലാക്കുവാൻ നാം ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അതെന്തെന്നാൽ, നാം നമ്മുടെ ആശയാകുന്ന വല, ഭാവിയിലേക്ക് വളരെ ശക്തിയോടു കൂടി വീശുകയാണ്. ഫലം പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. മനുഷ്യ ജീ-

വിതത്തിന് ഇത്ര ദൈർഘ്യം വേണമെന്നാരും തീർച്ചയാക്കി വച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം, ആത്മാവിന്റെ "പരിപൂർണ്ണതപ്രാപ്തി"യാണെന്നാണ് മഹാത്മാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. ആത്മാവിന് പരിപൂർണ്ണത സിദ്ധിക്കുന്നതു് ജീവിതത്തിന്റെ ദൈർഘ്യംകൊണ്ടല്ല; ഉണർച്ചയോടും ശുഷ്കാന്തിയോടും കൂടിയുള്ള സൽപ്രവൃത്തികൊണ്ടാണ്. "നാം കാലത്തിലല്ല ജീവിക്കുന്നതു്; പ്രവൃത്തിയിലാണ്" എന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഇതുതന്നെയാണ്. കാലത്തെ അളക്കുന്നതു്, സംവത്സരങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല; ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പു കൊണ്ടാണെന്ന്, അദ്ദേഹം തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജീവിതം ഹ്രസ്വമായിരിക്കട്ടെ, ദീർഘമായിരിക്കട്ടെ — അതിനെ നാം അത്ര വകവെക്കാനില്ല. ജീവിതത്തിലുള്ള കാലശകലങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽ, സൽപ്രവൃത്തിയാകുന്ന ഓരോ മണികെട്ടി അവയെ പോകാൻ അനുവദിക്കുന്നതായാൽ നാം ജനിച്ചിരുന്നതിന്റെ അല്പമെങ്കിലും ഫലം സിദ്ധിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാം.

മനുഷ്യജീവിതം ഒരു "അർത്ഥമില്ലാത്ത സ്വപ്ന"മാണെന്ന് ഒരു വിദ്വാനും, ഒരു "ചരിക്കുന്ന നിഴലാ"ണെന്ന് മറ്റൊരു വിദ്വാനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "സംസൃതി സ്വപ്നസദൃശി" എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യജീവിതം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത "തോന്നൽ" മാത്രമാണെന്ന് സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ വാസ്തവമായിട്ടും സാരമായിട്ടും ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നും ഇതിൽ പ്രതിപത്തി ഭാവിക്കുന്നതു് കേവലം അജ്ഞത കൊണ്ടാണെന്നുമാണ് ഇക്കൂട്ടരുടെ അഭിപ്രായം. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു അഭിപ്രായം എന്തടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണ് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവർ മനുഷ്യജീവിതത്തെ അപഗ്രഥനം ചെയ്തു നോക്കിയതിൽ ഒന്നും സാരമായിക്കണ്ടില്ലായിരിക്കാം.

അല്ലെങ്കിൽ നിസ്സാരങ്ങളായിരിക്കാം കണ്ടതു്. എന്നാൽ, ജീവിതം "ഒരു കഠിനമായ വാസ്തവ"മാണെന്നു് വേറൊരു മഹാൻ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായഭേദത്തിനുള്ള കാരണം രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും പരിശോധന സ്ഥാനത്തിന്റെയോ, രീതിയുടെയോ വ്യത്യാസം കൊണ്ടു് വന്നിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം. പരിശോധകന്മാരുടെ ബുദ്ധിയുടെ തല്ക്കാല സ്ഥിതി കൊണ്ടും ഇങ്ങനെ വരാം. ജീവിതം എന്നു വച്ചാൽ വിചാരം വാക്കു് പ്രവൃത്തി എന്നിവയുടെ ഇടവിടാതെയുള്ള വ്യാപാരങ്ങളാണെന്നും ഒരഭിപ്രായം ഉണ്ടു്. ഇവ അയഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നു് വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം ജീവിതവും അപ്രകാരംതന്നെയാണെന്നു് വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ, ഇതിനെ അപഗ്രഥനം ചെയ്കയിൽ "ആത്മാവെ"ന്ന ഒരു സ്ഥിരാംശം കൂടി കാണുന്നുണ്ടെന്നു് ചിലർ പറയുന്നുണ്ടു്.

"അന്തവന്ത ഇമേ ദേഹാ നിത്യസ്യോക്താഃ ശരീരിണഃ
അനാശിനോ പ്രമേയസ്യ" എന്നു് ഗീതയിൽ കാണുന്നു.

ഇപ്രകാരമായിരുന്നാൽ ഇതിനു് അയഥാർത്ഥം ഒരിക്കലും കല്പിക്കാൻ പാടില്ലല്ലോ. ജീവിതം സ്വപ്നമോ, നിഴലോ, മായയോ ആണെന്നു് വിധിക്കുന്നതു് അതിന്റെ ഗൌരവമേറിയ ചുമതലകളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹമോ, അവയെ വഹിക്കുന്നതിനുള്ള മടിയോ കൊണ്ടാണെന്നു് തോന്നിപ്പോകുന്നു. ജീവിതം മായയാണെങ്കിൽ നമുക്കൊന്നും ചെയ്യാനില്ലല്ലോ. അതിൽ മയങ്ങി കിടന്നാൽ പോരേ—സ്വപ്നത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വല്ലതും പ്രവൃത്തിക്കാറുണ്ടോ? ഇപ്രകാരം ആയിരുന്നാൽ ജീവിതം വളരെ സുഖം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും അതു് ഒരു കഠിനമായ വാസ്തവമാണെന്നു് നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നതായ അനേകം സംഗതികൾ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അതിൽകൂടി ചരിക്കുന്നവർക്കു് എല്ലാവർക്കും അറിയാവുന്നാ-

താണ്. മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗത്തെ സമ്പാദിക്കുകയോ കളയുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ഭൂമിയിൽ (ജീവിതത്തിൽ) ആണ്. അനുഭവം അങ്ങും ഒരുകാലം ഇരുളമാകുന്നു." എന്നുള്ള മഹദ്വചനത്തിന്റെ സാരം ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ജീവിതം നിഴലൊ വാസ്തവമൊ എന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാകുന്നു. "സ്വർഗ്ഗം" എന്നു വച്ചാൽ ആത്മാവിന്റെ ഒരു് ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയെന്ന് അർത്ഥം കല്പിച്ചാൽ മതി. നമ്മുടെ ഇഹലോക ജീവിതം കൊണ്ടുവേണം നാം ഈ സ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കാനെന്നു വരുമ്പോൾ ജീവിതം കേവലം നിഴലോ മായയൊ അല്ലെന്നും, അതു് ആത്മാവിന്റെ ഒരു "പരീക്ഷകാല"മാണെന്നും, അതിൽ നാം മയങ്ങി കിടന്നാൽ പോരെന്നും ഉള്ള വാസ്തവങ്ങൾ വെളിവാകുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം തന്നെ എന്താണെന്നും ആലോചിക്കണം.

"ഉല്കൃഷ്ടലോകമനുവാസരമേറുമാറു-
ള്ളുദ്യോഗമാണു നരജീവിത ലാക്കതെത്ര"

എന്നാണു് ഒരു കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. കാർലൈൽ എന്ന മഹാൻ "മനുഷ്യജീവിതം കാടി കലക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന തൊട്ടിക്കു ചുറ്റും തിക്കിതിരക്കിക്കൂടുന്ന പന്നികളുടെ മത്സരമാകുന്നു" എന്ന് വളരെ ഹാസ്യമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെയും ഗൌരവത്തെയും സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിനു് അതിനെ അതി നികൃഷ്ടമായ വിധത്തിൽ നയിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു് ഒട്ടും സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതെയാണു് ഇപ്രകാരം ഒരു വിവരണം ചെയ്തതു് എന്നുതോന്നുന്നു. വിത്തത്തിനോ, വിഷയസുഖത്തിനോ വേണ്ടി മനുഷ്യർ തമ്മിൽ തല്ലി തല കീറുന്നതു കണ്ടാൽ ഇവ തന്നെയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ആർക്കും തോന്നിപ്പോകുന്നതു് സാധാരണയാണ്. ഗംഭീരാശയനും, സദാ തന്റെ

ബുദ്ധിയെ ഏററവും ഉയൎന്ന ഒരു പന്ഥാവിൽക്കൂടി മാത്രം ചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നവനായ ഇദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്രകാരം തോന്നിയതു് ഒട്ടും അത്ഭുതമല്ലല്ലൊ. ഇതുപോലെ തന്നെ "അമേരിക്കയിലെ കാർലൈൽ" എന്നു് പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള എമേർസൺ, മനുഷ്യ ജീവിതം, "മുമ്പിൽ ഒരു പിടി വയ്ക്കോലും കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്തയിലേക്കു നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കഴുതയാണെ"ന്നു് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനും ജീവിതത്തിന്റെ അതിനികൃഷ്ടമായ ഉപയോഗത്തിൽ സാമാന്യത്തിലധികം വെറുപ്പു് തോന്നിയിരിക്കണം. മനുഷ്യ ജീവിതത്തെപ്പററി ഇവർ രണ്ടുപേരും ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യാഖ്യാനം വളരെ ശരിയായിരിക്കുന്നവെന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

"യഥാവ്യാളഗളസ്ഥോപി, ഭേകോദംശാനപേക്ഷതേ;
തഥാകാലാഹിനാഗ്രസ്തോ ലോകോഭോഗാനശാശ്വതാൻ."

എന്നു് അദ്ധ്യാത്മ രാമായണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനും ഇവയോടു് ഏകദേശം സാമ്യം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു.

ജീവിതം നിഴലോ, സ്വപ്നമോ ആണെന്നു് പറയുന്നവരും അതിലുള്ള വിഷയ സുഖങ്ങൾ യഥാൎത്ഥങ്ങളല്ലാണെന്നുള്ള ബുദ്ധിയോടുകൂടിയാണു് പ്രവൎത്തിച്ചുവരുന്നതെന്നു കാണുന്നു. ഇവൎക്കു് സ്വല്പം തെററിപ്പോയി എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഇവർ യാഥാൎത്ഥ്യം ഒരു ദിക്കിൽ കല്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, അതു് അസ്ഥാനത്തിലാണു് കല്പിക്കുന്നതു് എന്നു ഒരു പിശകേയുള്ളു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഹ്രസ്വത കൊണ്ടോ, അതിന്റെ അപ്രതീക്ഷിതമായ അവസാനം കൊണ്ടോ, സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അസ്ഥിരത്വം കൊണ്ടോ, അതിലുണ്ടാകുന്ന ഭാവങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു് അഗോചരങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, പ്രവൃത്തിയും ഫലവും തമ്മിൽ പലപ്പോഴും വലിയ അകലം നേരിടുന്നതുകൊണ്ടോ, അവ തമ്മിൽ

ചിലപ്പോൾ വൈപരീത്യം കാണുന്നതുകൊണ്ടോ, അത് നമുക്കിഷ്ടമില്ലാത്ത പന്ഥാക്കളിലേയ്ക്ക് പലപ്പോഴും വ്യതിചലിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, അതിനുള്ള വാസ്തവത്തെപ്പററി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഭയം കൊണ്ടോ, അതിലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖശോകാദികൾക്ക് പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്താത്തതുകൊണ്ടോ, അത് ഒരു അസംബന്ധമൊ, നിഴലൊ, സ്വപ്നമൊ മററൊ ആണെന്നുള്ള ഒരു സമാധാനത്തെ അസഹായനും കാലപരാധീനനും ആയ മനുഷ്യൻ അവലംബിയ്ക്കുന്നത് ഒട്ടും ആശ്ചര്യകരമല്ല. എന്നാൽ, ഇതിൻെറ ഗൌരവമേറിയ ചുമതലകളിൽ നിന്നും നമ്മെ ഒഴിയ്ക്കുന്നതിന് ഇതൊന്നും മതിയാകുകയില്ല. നാം അവയെ ഒഴിയ്ക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചാലും അവ നമ്മെ ഒഴിയ്ക്കുകയില്ല. നമുക്കിഷ്ടമായിരിയ്ക്കട്ടെ, അല്ലാതെയിരിയ്ക്കട്ടെ, അവ നമ്മിൽ സമർപ്പിയ്ക്കുന്ന ഭാരം നാം ചുമന്നേ തീരൂ. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നേരത്തെ തന്നെ ഗ്രഹിച്ച് പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതു തന്നെയാണ് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത്. ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നത് ഭീരുക്കളുടെ ലക്ഷണമാണ്.

"പാരായിടുന്നൊരതിവിസ്തൃ രണാങ്കണത്തിൽ
പോരാടുവാൻ ഭരമിയന്നൊരു ജീവിതത്തിൽ
പാരാതടിച്ചുവഴി മണ്ടിന മാടുപോൽ നാം
പോകാതെ നിന്നു രണ ശൂരത കാട്ടിടേണം."

(ലാങ്ങ്ഫെല്ലോ.)

"നഹി ദേഹഭൃതാശക്യം
ത്യക്തും കർമ്മാണ്യശേഷതഃ"—എന്നും,
"ലോകോയം കർമ്മബന്ധനഃ"—എന്നും,
"സ്വകർമ്മസൂത്ര ഗ്രഥിതോഹിലോകഃ"—എന്നും,
"കർമ്മജ്യായോഹ്യ കർമ്മണ"—എന്നും

മററും ഉള്ള മഹാവാക്യങ്ങൾകൊണ്ടും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിയ്ക്ക് ഉണർച്ചയോടു കൂടീട്ടുള്ള പ്രവൃത്തി അത്യാവശ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം "നിത്യമാകുന്ന അഗാധ"സമുദ്രത്തിന്റെ കരയോരമാകുന്നു." എന്ന് ഒരു മഹാനും, അത് "രണ്ടു നിത്യാവസ്ഥകളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഇടുക്കാണെ"ന്ന് മററൊരു വിദ്വാനും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോഴും അത് അയഥാർത്ഥമായ ഒന്നല്ലെന്ന് വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. "നിത്യത്വ"ത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ അനിത്യങ്ങളായിരിയ്ക്കുവാൻ തരമില്ലല്ലൊ.

൯. സത്യം.

"സഹസ്രമശ്വമേധത്തോടൊരു സത്യംതന്നെ
സഹസ്രപത്രാത്മജൻ തൂക്കി പണ്ടെന്നു കേൾപ്പൂ
അന്നേറെത്തൂങ്ങിയതു സത്യമെന്നറിയേണം
മന്നവ! സത്യത്തെക്കാളൊന്നുമേ വലുതല്ല."

മനുഷ്യർക്ക് അവശ്യം വേണ്ടതായ സൽഗുണങ്ങൾ പലതും ഉണ്ട്. അവയെല്ലാററിനും അടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതും, അവയിൽ വച്ച് ഏററവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതും "സത്യം" ഒന്നു തന്നെയാണ്. സൽസ്വഭാവത്തെ അപഗ്രഥനം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ അതിന്റെ പ്രധാനമായ അംശം ഒരു ഗുണമാണെന്ന് കാണപ്പെടും. ലോകത്തിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ചരിത്രം സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിയാലും അവർ എല്ലാവരും ഒരു ഉത്തമ ഗുണംകൊണ്ട് പ്രശോഭിച്ചിരുന്നവരായിരുന്നുവെന്ന് നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്. ജനങ്ങളെ സമുദായങ്ങളായി ഏകീഭവിപ്പിച്ച് വർത്തിപ്പിയ്ക്കുന്നതും സത്യമായ ഒരു "ഗുണം" തന്നെയാണ്. "സത്യാന്നാസ്തിപരോധർമ്മഃ"

എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യവും ഇതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിക്കുന്നു. അർജ്ജുനൻ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്വാൻ ഒരുങ്ങിയതും, ദശരഥൻ പുത്രത്യാഗം ചെയ്തതും, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ ശ്മശാനം കാത്തതും സത്യത്തെ പാലിക്കുന്നതിനായിട്ടുതന്നെയാണ്. ഇപ്രകാരമെല്ലാമിരിക്കുന്ന ഈ സത്യം തന്നെ എന്താണെന്നാണ് ഇനി വിചാരിക്കേണ്ടത്. അതിനെ നാം അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള ആവശ്യം എന്ത്? അതിനെ ലംഘിച്ചാലുള്ള ദോഷം എന്ത്? ഇവയെപ്പററിയും നമുക്ക് അല്പം ആലോചിക്കാം. സത്യം എന്നുള്ളത് ലോകത്തിന്റെയോ, ലോകകാര്യങ്ങളുടെയോ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിയാണ്. ഇതിനെ ശരിയായി നാം ഗ്രഹിച്ചാൽ സത്യം അറിഞ്ഞുവെന്നും, അറിയുന്നതുപോലെ വെളിപ്പെടുത്തിയാൽ സത്യം പറഞ്ഞുവെന്നും, പറയുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തിച്ചാൽ സത്യം പാലിച്ചുവെന്നും നാം സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ മൂന്നു അവസ്ഥകളിലും തെററാതെ ഇരിക്കുന്ന ഒരാളെ മാത്രമേ "സത്യവാനെ"ന്ന് പറവാൻ തരമുള്ളു. എന്നാൽ, മനുഷ്യർ പലപ്പോഴും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളത് പറയാതിരിക്കയും, പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവൃത്തിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇതിന് പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. എല്ലാം സമുദായത്തിന്റെ സന്മാർഗ്ഗസ്ഥിതിയെ ഏറക്കുറെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കായിട്ടും പലരും മനഃപൂർവ്വം ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവ്യക്തമായ ഗ്രഹണശക്തി കൊണ്ട് സത്യാസത്യങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാൻ പാടില്ലാതെയും ചുരുക്കം ചിലർ ഈ വിധം പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നു വന്നേക്കാം. സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുവെന്നും വരാം. ഏതു കാരണത്തിന്മേലായിരുന്നാലും അസത്യവാദം ഒരിക്കലും ന്യായമല്ല. സത്യം വദിക്കണമെന്ന് എന്താണ് നിർബ്ബന്ധം? എന്താണാവശ്യം? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് വല്ല സമാധാനവും പറയാനുണ്ടോ എന്നാണ് ഇനി നോക്കേണ്ടത്. എല്ലാ

ജീവികൾക്കും അവരവരുടെ ഇഷ്ടത്തെയൊ താല്പൎയ്യത്തെയൊ അന്യരെ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശക്തി നല്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷിമൃഗാദികൾ ഭാഷയുടെ സഹായം കൂടാതെതന്നെ ഇതു് സാധിച്ചുവരുന്നു. മനുഷ്യനും ഇതുപോലെ വല്ല ശബ്ദംകൊണ്ടൊ ഭാവംകൊണ്ടൊ തന്റെ ഇഷ്ടത്തെയൊ താല്പൎയ്യത്തെയൊ അന്യരെ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു് സാധിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നിട്ടും മനുഷ്യന്നു് വാക്‌ശക്തി അല്ലെങ്കിൽ "ഭാഷ" എന്നൊരു വിശേഷയനുഗ്രഹം നല്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. ഇതിന്നു് വല്ലതും ഉദ്ദേശ്യം ഇല്ലാതെയിരിയ്ക്കയില്ലല്ലൊ. ഇതുകൂടാതെ മനുഷ്യന്നു് വിശേഷബുദ്ധി എന്നു് മറെറാരു അനൎഘമായ അനുഗ്രഹവും കിട്ടീട്ടുണ്ടു്. ലോകതത്വത്തെ (ജ്ഞാനത്തെ) ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിന്നും അതിനെ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതു പോലെ അന്യന്മാൎക്കു് നല്കുന്നതിന്നുമാണു് വാക്‌ശക്തിയും ബുദ്ധിശക്തിയും മനുഷ്യന്നു് സ്രഷ്ടാവു് നല്കിയിരിയ്ക്കുന്നതു്. നാം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നവയെ മറെറാരുത്തനെ അന്യഥാ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതായിരുന്നാൽ നാം സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ വിഫലീകരിയ്ക്കുന്നവരെന്നു തന്നെയുമല്ല, നാം അസഹായനായ ഒരു സഹോദരനെ വഴി തെററിയ്ക്കയും കൂടി ചെയ്യുന്നു. ഇതു കൂടാതെ പരസ്പരവിതരണം കൊണ്ടു് വരേണ്ടതായ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെ തടഞ്ഞു് പുറകോട്ടു തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗതിയ്ക്കു് സഹായിയ്ക്കേണ്ടതു് മനുഷ്യരിൽ ഓരോരുത്തന്റെ ബാദ്ധ്യതയായിരിയ്ക്കെ, അതിന്നു് വിപരീതമായി പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതു് പ്രകൃതിവിരോധവും മനുഷ്യജന്മോദ്ദേശ്യത്തിന്നു് ചേരാത്തതുമാകുന്നു. ലോകതത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തി പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന്നു പകരം അവയെ അയഥാൎത്ഥമായ വിധത്തിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നതു് എത്രയൊ അയുക്തമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നമുക്കു് ഏതെങ്കിലും ഒരു വില പിടിച്ച വസ്തു കിട്ടിയാൽ അതിനെ ശരിയായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കയൊ വേണ്ടതു്, ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയൊ വേണ്ടതു്?

ഇതു കൂടാതെ വേദശാസ്ത്രാദികളും ഇതുപോലെ തന്നെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്നതുണ്ടല്ലൊ. അസത്യം പറയുന്നതിൽ നിന്നും നമുക്ക് കാലാന്തരത്തിൽ ദോഷമേ സംഭവിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. മനുഷ്യരിൽ മനസ്സാക്ഷി എന്നു പറയുന്ന ഒരു ദിവ്യശക്തിയുണ്ട്. ഈ ശക്തി നമ്മെ സത്യം പറയണമെന്ന് പ്രേരിപ്പിയ്ക്കുന്നതു കൂടാതെ അസത്യം പറയുന്നതായാൽ നമ്മെ പിന്നീട് കഠിനമായി ശല്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പശ്ചാത്താപത്തിനും ഇടയാക്കുന്നു. മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശാസന ദൈവശാസനയായിട്ടുതന്നെ വിചാരിയ്ക്കേണ്ടതു്. ഈ കാരണങ്ങളെല്ലാം കൊണ്ടും നാം സത്യത്തെ പരിപാലിയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ശ്രുതിയും യുക്തിയും അനുഭവവും ഒന്നുപോലെ ഉപദേശിയ്ക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് അതു് അനുകരണീയമാണെന്നു തന്നെ വിചാരിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. സത്യത്തെ ലംഘിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടോ അസത്യത്തെ അവലംബിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടോ വരാവുന്ന ദോഷഫലങ്ങൾ എന്താണെന്ന് ആലോചിയ്ക്കാം. അസത്യം പറയുന്നതുകൊണ്ട് തല്ക്കാലം വല്ല ലാഭവും ഉണ്ടായിരിയ്ക്കാം. ലാഭം എന്നു പറഞ്ഞതു് കാൎയ്യസാദ്ധ്യം എന്നൎത്ഥമാകുന്നു. എന്നാൽ, കാലാന്തരത്തിൽ അസത്യം നിശ്ചയമായും വെളിപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ഒടുവിൽ ദോഷഹേതുകമായിട്ടുതന്നേ സംഭവിയ്ക്കുന്നു. ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങൾക്ക് ഒരു ഗൂഢ ശക്തിയുണ്ട്. നാം അവയെ എത്രതന്നെ മറച്ചാലും ഈ ശക്തി അവയെ പരസ്യമാക്കുന്നു. ഓരോ സംഭവങ്ങളും അവയ്ക്കു് വേണ്ട തെളിവിനെ വഹിയ്ക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം ശക്തികൾ വ്യാപിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആൎക്കും അറിഞ്ഞുകൂട. "നമ്മുടെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽപോലും വിചാരിയ്ക്കാത്ത വസ്തുക്കൾ ഭൂമിയിലും ദ്യോവിലുമുണ്ടെ"ന്ന് ഷേക്സ്പിയർ ഒരു ദിക്കിൽ പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവയുടെ എല്ലാററിൻെറയും കണ്ണിൽ മണ്ണിടാമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മൂഢൻ തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട്

അസത്യം വെളിപ്പെടുകയില്ലെന്ന് ഒരിയ്ക്കലും ആരും വിചാരിച്ചുപോകരുത്. എപ്പോളെന്നുമാത്രമെ സംശയിയ്ക്കേണ്ടതുള്ളു. അസത്യവാദിയ്ക്ക് ഉടനെ കിട്ടുന്ന ഫലം മനസ്സിന്റെ സമാധാന നഷ്ടം തന്നെയാണ്. എപ്പോഴാണ് വെളിപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള ഭയവും മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശല്യവും ഒരിയ്ക്കലും സമാധാനം നല്കുകയില്ല. ഒരസത്യത്തെ സത്യമാക്കാൻവേണ്ടി ചിലർ മററസത്യങ്ങളുടെ സഹായം അവലംബിയ്ക്കുന്നതു് സാധാരണയാണ്. എന്നാൽ, ഇതു് പാഴായ പ്രയത്നം തന്നെയാകുന്നു. ഒരു പൂജ്യത്തിനോട് പത്തു പൂജ്യം കൂട്ടിചേർത്താൽ അതു് ഒരു സംഖ്യയാകുമോ? വല്ല ഫലവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ആത്മാവിനേയും അന്യന്മാരേയും വഞ്ചിയ്ക്ക എന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. മനുഷ്യർ കുടുംബങ്ങളായിട്ടും സമുദായങ്ങളായിട്ടും യോജിച്ചു് വർത്തിയ്ക്കുന്നതു് പരസ്പരവിശ്വാസത്തിന്മേലാണല്ലൊ. സത്യമില്ലെങ്കിൽ പരസ്പരവിശ്വാസം എവിടെ? അസത്യം എത്രയോ ദോഷം ചെയ്യുന്നുവെന്ന് കണക്കില്ല. അസത്യവാദി സൃഷ്ടിവസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിനെ ശിഥിലീകരിയ്ക്കുന്നു. തത്വാന്വേഷികളെ വഴി തെററിയ്ക്കുന്നു. "അഹിംസാ പരമോധർമ്മഃ" എന്നുള്ള വിശിഷ്ട പ്രമാണത്തെ ധ്വംസിയ്ക്കുന്നു. ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയും അതുമൂലം വരേണ്ടതായ ലോകത്തിന്റെ ഉൽഗതിയും തടയുന്നു. സന്മാർഗ്ഗനിയമത്തിന്റെ സ്ഥായിവേരു് ഖണ്ഡിയ്ക്കുന്നു. ഈശ്വരദത്തമായ വാക്ശക്തിയെ ദോഷദൂഷിതമാക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ വിജയം പ്രാപിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗത്തെ ത്യജിയ്ക്കുന്നു. ജിഹ്വയെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നു. ദേഹത്തും അസ്വാസ്ഥ്യവും സമ്പാദിയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യ ജന്മോദ്ദേശ്യത്തെ വിഫലീകരിയ്ക്കുന്നു. ലോകക്ക് നികൃഷ്ട ദൃഷ്ടാന്തത്തെ നല്കുന്നു. ഒരു വലുതായ പാപകൃത്യം ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പല ദോഷങ്ങളും അസത്യവാദി വരുത്തിവയ്ക്കുന്നു.

വാക്ക് കേവലം ഒരു ശബ്ദം മാത്രമാണല്ലൊ. അതു് പറഞ്ഞുകഴിയുമ്പോഴും തന്നെ നശിച്ചു പോകുന്നുവല്ലൊ.

അതുകൊണ്ടു് അസത്യം പറഞ്ഞു എന്നുവെച്ചു് എന്താ തരക്കേടെന്നു് പലരും വിചാരിയ്ക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇതു് അബദ്ധവിചാരമാണു്. വാക്കും ഒരു മാതിരി പ്രവൃത്തിതന്നെയാണു്. അതിനു് സൂക്ഷ്മം നോക്കിയാൽ പ്രവൃത്തിയെക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തിയും ഉണ്ടു്. വാക്കുകൾ പലപ്പോഴും പ്രവൃത്തിയെക്കാൾ ദോഷം ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു് അനുഭവം കൊണ്ടു് എല്ലാവർക്കും ഏറെക്കുറെ അറിയാവുന്നതാണു്. “പറയാത്തവാക്കു് നമുക്കധീനം, പറയപ്പെട്ട വാക്കിനു് നാം അധീനന്മാർ” എന്നുള്ള ലോകോക്തിയുടെ സാരം എന്താണെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണു്. ജിഹ്വ, “ബുദ്ധിയുടെ വക്താവാണു്.” അതുകൊണ്ടു് വാക്കിനു് കേവലം ഒരു ശബ്ദത്തിനുള്ള വിലയല്ല ഉള്ളതു്. അതിനാൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വം അസത്യം വദിയ്ക്കുന്നതു് അസത്യം പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതുപോലെതന്നെ സന്മാർഗ്ഗവിരുദ്ധവും, ദോഷഹേതുകവും, പാപവുമാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. പറഞ്ഞതു് മാറിപ്പറകയും, പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവൃത്തിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നതു് അസത്യത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളാണു്. ഇവയെല്ലാം ഒരുപോലെ നിന്ദ്യങ്ങൾ തന്നെ. രണ്ടർത്ഥം വരത്തക്കവിധത്തിൽ വാക്കുകളെ പ്രയോഗിച്ചു് വഞ്ചിയ്ക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കുന്നതും, അറിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതു് അറിഞ്ഞില്ലെന്നു ഭാവിയ്ക്കയും മറവും ചെയ്യുന്നതും അസത്യം തന്നെയാണു്. അസത്യം പല രൂപങ്ങളെ അവലംബിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, വേഷം മാറി എന്നുവച്ചു് അസത്യം അസത്യമല്ലാതെയായി തീരുകയില്ല. നീതിന്യായക്കോടതികളിൽ സാക്ഷികളായി തെളിവുകൊടുക്കാൻ വരുന്നവർ സത്യസന്ധന്മാരായിരിയ്ക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. അന്യന്റെ മാനവും ധനവും ജീവിതം തന്നെയും പലപ്പോഴും ഇവരുടെ കൈയിലാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഈ വിചാരം അധികംപേർക്കും ഉണ്ടോ എന്നു് സംശയിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. സാക്ഷിപറകയെന്നു വച്ചാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം

പറയുക എന്നാണ് അർത്ഥം കല്പിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന് തോന്നും. അതല്ലെങ്കിൽ വാദിഭാഗം സാക്ഷികളെന്നും, പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികളെന്നും രണ്ടുതരം ആളുകൾ ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. പക്ഷെ, ഓരോ ഭാഗക്കാരും സത്യത്തിന്റെ ഓരോ വശമായിരിയ്ക്കാം അവലംബിയ്ക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മാസ്ത്രംപോലെ "ക്രാസും," "റീയും" കൈവരുമ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ ഏതുഭാഗം കൊണ്ടെങ്കിലും തട്ടാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും വന്നേക്കാം. ആത്മരക്ഷയാണല്ലൊ ആദ്യധർമ്മം. ചിലസന്ദർഭങ്ങളിൽ അസത്യവാദം ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്നുള്ളതിന് ചില പ്രമാണങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്രമാണം എത്രമാത്രം സ്വീകാര്യമാണെന്ന് ഇപ്പോൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ തുനിയുന്നില്ല. എന്നാൽ, അസത്യവാദികൾക്കുള്ള പ്രമാണം ഇതൊന്നുമല്ല. അവരുടെ പ്രമാണം ഇതിനെക്കാൾ ഏറെക്കുറെ ലഘുവും കട്ടിയും കൂടിയതാണ്.

മനുഷ്യർ പലപ്പോഴും മനഃപൂർവ്വമായും അല്ലാതെയും അസത്യം പറയുന്നതിന് മടിയ്ക്കുന്നില്ല. കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ സംബന്ധിച്ച് അവധി പറയുന്ന വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യർ എല്ലാപ്പോഴും ചരരാശിയിൽ തന്നെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. വാക്കിന് വ്യവസ്ഥ വേണമെന്നുള്ളത് അതിഗൌരവമായി നാം കരുതിപ്പോരുന്നില്ല. ഇവയൊക്കെയും നമ്മുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിന്റെ അവ്യക്തതയേയും, ന്യൂനതയേയും, സൂക്ഷ്മക്കുറവിനേയും സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ സന്മാർഗ്ഗസ്ഥിതി വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടും മററും ഉയർന്നല്ലാതെ ഇതിന് ഭേദം വരാൻ പ്രയാസമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ വെച്ച് മുഖ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്ന് മനുഷ്യരുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെ ദൃഢീകരിയ്ക്കുകയും നിശിതവും വ്യക്തവുമാക്കുകയും ചെയ്യുകയാണല്ലൊ. കച്ചവടക്കാർ തൂക്കം, അളവ് മുതലായവ തെററിയ്ക്കുകയും, സാമാനങ്ങൾക്ക് വില കൂട്ടിപ്പറകയും ചെയ്യുന്നത് അത്ര അസാധാരണമല്ല. ഇതും അസത്യത്തിന്റെ

ഒരു രൂപഭേദം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, ഇവരെ ആരും കററപ്പെടുത്തിക്കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിന് ജനങ്ങൾ ഒരുവിധം മൌനാനുവാദം നല്കീട്ടുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ സത്യവും അസത്യവും കൂടി ലോകത്തിൽ പപ്പാതി കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽനിന്നും അനുമാനിക്കേണ്ടത് നാം യഥാർത്ഥ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽനിന്നും ഇപ്പോഴും എത്രയോ ദൂരത്തിലാണ് വർത്തിക്കുന്നതെന്നാകുന്നു. “മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗം സത്യമാണ്.” ഇതിന്റെ അഗ്രഭാഗം എവിടെ? നാം എവിടെ?

൯. കണ്ണ്

“കണ്ണുകൾ മനസ്സിന്റെ ഗവാക്ഷങ്ങളാകുന്നു.”

കണ്ണ് മനുഷ്യന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനുഗ്രഹങ്ങളിൽവെച്ച് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാണ്. കണ്ണില്ലാത്തതായ അനേകം ജീവജാലങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഉണ്ട്. ചില ജീവികൾക്ക് കണ്ണുണ്ടെങ്കിലും അത് പ്രകാശത്തെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനേ ഉപയോഗപ്പെടുന്നുള്ളു. വർണ്ണമാകട്ടെ, രൂപമാകട്ടെ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഒച്ചുകളുടെ കണ്ണുകൾ നിശ്ചലങ്ങളായിട്ടുള്ളവയാണ്. മിക്ക ജീവികൾക്കും കണ്ണുകൾ രണ്ടുമാത്രമേ ഉള്ളു. എന്നാൽ, എട്ടുകാലിക്ക് അതിന്റെ തലനിറച്ച് കണ്ണുകൾ ഉണ്ട്. ഇതിന് അനേകം കണ്ണുകളുടെ ആവശ്യവുമുണ്ടല്ലൊ. സൃഷ്ടിയിൽ ഓരോപടി ഉയരുംതോറും ജീവികളുടെ മററംഗങ്ങളെന്നപോലെ ചക്ഷുസ്സംക്രമേണ പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. സാധാരണ പക്ഷികളുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും കണ്ണിന് ഒരുവിധം പൂർണ്ണത്വം ഉണ്ടെന്നുപറയാം. എന്നാൽ, അവയുടെ ജീവിത

രീതിയെ അനുസരിച്ച് അവയുടെ നേത്രങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രാത്രിയിലും രാത്രിയോടടുത്ത സമയത്തും ഇരതേടി നടക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ള പക്ഷിമൃഗാദികൾ പ്രായേണ ദിവാന്ധന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നു. രാത്രിയിലാണ് അവയുടെ കണ്ണുകൾക്ക് ശരിയായ കാഴ്ചയുള്ളത്. കഴുകന് ദൂരദൃഷ്ടിയും, കരികിലിന് സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുറുക്കന്റെ കണ്ണ് കപടതയേയും കുതിര, പട്ടി ഇവയുടെ കണ്ണ് ബുദ്ധിയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഹരിണം പശു മുതലായവയുടെ കണ്ണുകൾ സൌമ്യങ്ങളും രമ്യങ്ങളുമാകുന്നു. ഉപ്പന്റെ കണ്ണ് ചുവന്നിരിക്കുന്നു. പൂച്ചയുടെ കണ്ണുകൾ ആവശ്യംപോലെ ചുരുക്കുകയും വിടുർക്കുകയും ചെയ്യത്തക്കവയാകുന്നു. ഇതുപോലെ മററു ജീവികളുടെ കണ്ണുകൾക്കും ചില പ്രത്യേക ലക്ഷണങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ, രംഗികൊണ്ടും ഉപയോഗംകൊണ്ടും മനുഷ്യനേത്രങ്ങൾ മററു ജീവികളുടെ നേത്രങ്ങളെ അതിശയിക്കുന്നുണ്ട്. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളിൽവച്ച് പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്നത് നേത്രേന്ദ്രിയമാണ്. "ചക്ഷുരാദി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ" എന്നാണല്ലൊ നാം പറയുന്നത്. നമുക്ക് ബഹിർലോകത്തെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം മുക്കാലും ഈ ഇന്ദ്രിയം വഴിയാണല്ലൊ ലഭിക്കുന്നത്. പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വർണ്ണം, വലിപ്പം രൂപം ഇവയെ നേത്രേന്ദ്രിയം കൊണ്ടാണ് നാം ഗ്രഹിക്കുന്നത്. നാം വസ്തുക്കളെ കാണുന്നുവെന്നുപറയുന്നത് വാസ്തവമല്ല. നാം അവയെ നേരിട്ട് ഒരിക്കലും കാണുന്നില്ല. അവയുടെ ഛായ അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിബിംബം മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ. നാം കണ്ണാടി നോക്കുമ്പോൾ അതിൽ കാണുന്നത് നമ്മുടെ മുഖമല്ലല്ലൊ. അതിന്റെ ഛായ മാത്രമാണല്ലൊ. ഛായതന്നെ ശരിയായിട്ടുള്ളതാണൊ എന്ന് ആർക്കറിയാം. ദൃശ്യലോകം നമ്മിൽനിന്നും എത്രയോ ദൂരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അന്ധകാരം അതിനെ നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതാക്കുന്നു. നമ്മുടെ കണ്ണും ഒരു കണ്ണാടിതന്നെയാണ്. അ–

നിൽ പ്രതിക്ഷണം ഓരോ ഛായകൾ പതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നാം പദാർത്ഥങ്ങളെ നേരിട്ടറിയുന്നില്ല; ഛായാരൂപേണ മാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളൂ. മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽ ലോകവസ്തുക്കളെ നമുക്കു് ഒരിയ്ക്കലും നേരിട്ടറിവാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതുമല്ല. നമ്മുടെ കണ്ണു് എത്രയും ചെറുതായ ഒരു വസ്തുവാണെങ്കിലും അതിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, മഹത്തായ സമുദ്രം മുതലായവയും മററു ചെറുതും വലുതുമായ വസ്തുക്കളും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നു. കണ്ണിനു് ദൂരവും നിസ്സാരമാണു്. അതു് അനന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തെ ലംഘിച്ചു് "പരിമിതസരണി വിദൂരഗങ്ങ"ളായി വർത്തിയ്ക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലും ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. കണ്ണുകൾക്കു് അതിലും ദൂരത്തിൽ എത്തിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു് താല്പര്യം ഉണ്ടു്. ഈ ജിജ്ഞാസയാണു് ആകാശത്തിനു് അനന്തതയെ കല്പിയ്ക്കുന്നതു്. കാലത്തിനെയും അതു് ഒരുവിധം ജയിയ്ക്കുന്നു. അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പു് നക്ഷത്രങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കിരണങ്ങളെ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികൾ ഇപ്പോൾ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ നക്ഷത്രങ്ങൾതന്നെ നശിച്ചിട്ടു വളരെ കാലമായി എന്നും വന്നേക്കാം. ഇതൊക്കെ നോക്കുമ്പോൾ കണ്ണു് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാന്യസ്ഥാനം വഹിയ്ക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ഇതിനു് ഇനിയും വേറെ ചില കാരണങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം, ഘ്രാണേന്ദ്രിയം, രസനേന്ദ്രിയം മുതലായവ പുറത്തുനിന്നു മനസ്സിലേയ്ക്കു് സന്ദേശം വഹിയ്ക്കുന്നതേയുള്ളൂ. നേത്രേന്ദ്രിയമാകട്ടെ അകത്തുനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കും പുറത്തുനിന്നു അകത്തേയ്ക്കും സന്ദേശം വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. കണ്ണു് പുറത്തുള്ള വർത്തമാനങ്ങളെ മനസ്സിനെ ധരിപ്പിയ്ക്കുന്നതുകൂടാതെ മനസ്സിന്റെ വികാരങ്ങളെ പുറത്തു് പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പ്രേമം, കോപം, രാഗം, വ്യസനം, സന്തോഷം, വിദ്വേഷം,

ഉത്സാഹം, പരിഭവം, കരുണ, കൃതജ്ഞത മുതലായ സകല മനോവികാരങ്ങളേയും ഭാവഭേദംകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ പ്രദർശി-പ്പിക്കുന്നു. കണ്ണ്, സദാ മനസ്സിന്റെ ആജ്ഞയെ അനുസ-രിക്കുന്നു. നാക്ക് പലപ്പോഴും വികാരങ്ങളേയും വിചാരങ്ങളേയും തെററായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നേത്രങ്ങൾ എ-പ്പോഴും അവയെ ശരിയായ വിധത്തിലല്ലാതെ പരിഭാഷ-പ്പെടുത്തുകയില്ല. നാക്കിന് പഠിച്ച ഭാഷയല്ലാതെ സംസാ-രിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ, കണ്ണിന് എല്ലാ ഭാഷകളും സംസാരിപ്പാൻ കഴിയും. കണ്ണുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാ-ഷയ്ക്ക് നിഘണ്ടു ആവശ്യമില്ല. അത് എവിടെയും ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. നാക്ക് ഒരുവിധവും കണ്ണ് മറെറാരു വിധവും പറയുന്നതായാൽ ബുദ്ധിയുള്ള കണ്ണിനെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്. നാവ് കഥിപ്പാൻ ലജ്ജിക്കുന്നതായ ആഗ്രഹങ്ങളെ നയനങ്ങൾ പലപ്പോഴും സ്പഷ്ടമായി പുറത്തു കാണിക്കുന്നു. നാവ് മൌനം അവലംബിക്കുന്നതിന് നി-ർബ്ബന്ധിതമായിരിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ അവരുടെ അഭിലാഷ-ങ്ങളെ കണ്ണുകൾകൊണ്ട് അന്യോന്യം അറിയിക്കുന്നു. ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നും മറെറാരു ഹൃദയത്തിലേക്ക് കൺവഴി യായി എത്രമാത്രം ഉന്മേഷവും ശക്തിയും പ്രവഹിക്കുന്നു. ഒരു നോട്ടത്തിന് എത്രമാത്രം അർത്ഥവും ശക്തിയും വശ്യതയും ഉണ്ടെന്നു പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. ചിലപ്പോൾ നിറച്ച് നേരെ പിടിക്കപ്പെട്ട തോക്കിന്റെയും, വെട്ടാൻ ഓങ്ങുന്ന വാളിന്റെയും, ചിലപ്പോൾ അമൃതവൃഷ്ടിയുടെയും, ചിലപ്പോൾ കാന്തസൂചിയുടെയും ശക്തി ഒരു നോട്ടത്തിനുണ്ടായിരിക്കും. അപാംഗദർശനത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പററി പ്രത്യേകം പറ-യേണ്ടതില്ലല്ലോ. മാർജ്ജാരൻ, വ്യാഘ്രം ഇവ തങ്ങളുടെ ഇരകളെ ആദ്യംതന്നെ ദൃഷ്ടിപാതംകൊണ്ട് സ്തബ്ധങ്ങളാക്കീട്ടാ-ണ് പിടിക്കുന്നതെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ധീരതയോടുകൂടിയുള്ള നോട്ടം ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി

ൊടിയ്ക്കുന്നതിന് ശക്തിയുള്ളതായി പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മെസ്മറിസം എന്നുള്ള പ്രയോഗം കണ്ണുകൊണ്ടാണല്ലോ ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. ഇവിടെ കണ്ണിന്റെ പിൻബലം മനസ്സിന്റെ നിർഭയത്വമാണ്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധി കുടിലമോ, ഋജുവോ എന്ന് അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു അനുമാനിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. മന്ദബുദ്ധികളേയും തീക്ഷ്ണബുദ്ധികളേയും അവരുടെ കണ്ണുകൊണ്ട് തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്.

കണ്ണില്ലാതിരുന്നാൽ മുഖം സൂര്യനില്ലാത്ത ആകാശം പോലെ ശൂന്യപ്രദേശം തന്നെയാണ്. മുഖഭാവം എന്ന് പറയുമ്പോൾ കണ്ണിന്റെ ഭാവത്തെയാണ് നാം പ്രത്യേകമായി ഉദ്ദേശിയ്ക്കുന്നതു്. ഒരു സ്നേഹിതനെ നാം സ്മരിയ്ക്കുന്ന സമയവും അയാളുടെ കണ്ണാണ് മുഖ്യമായി മനസ്സിൽ ഉദിയ്ക്കുന്നതു്. മുഖപ്രദേശത്തിന്റെ ആധിപത്യം മുഴുവൻ കണ്ണിനാണ് സിദ്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതു് ചിലപ്പോൾ സഹായിയായും ചിലപ്പോൾ പ്രധാനിയായും ഇരിയ്ക്കുന്നു. "ശബ്ദാദിശേഷേന്ദ്രിയ വൃത്തിഭാസാം സർവ്വാത്മനാ ചക്ഷുരിവ പ്രവിഷ്ടാ" എന്ന് കവി പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തി ഇല്ല. സുമുഖത്വവും ദുർമ്മുഖത്വവും കണ്ണിന്റെ ഭാവഭേദംകൊണ്ടാണ് ഭവിയ്ക്കുന്നതു്. സൌന്ദര്യം പ്രധാനമായി കണ്ണിനെ തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഏണാക്ഷി, കാതരാക്ഷി, ആയതാക്ഷി, മല്ലാക്ഷി, കമലാക്ഷി മുതലായ പദങ്ങൾ തന്നെ ഇതിന് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

"നയനം" "നേത്രം" എന്ന് കണ്ണിനുള്ള പേരുകൾ അതിന്റെ വിശിഷ്ടകൃത്യത്തെ സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു. കണ്ണാണല്ലോ നമ്മെ ലോകത്തിൽ "നയിയ്ക്കു"ന്നതു്. സകല വേലകളിലും നമ്മുടെ കൈകളെ നയിയ്ക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. കണ്ണിന്റെ നേതൃത്വം ഇല്ലാതിരിയ്ക്കുമ്പോൾ കൈ തെററിപ്പോകുന്നു. ചിത്രകാരൻ, കൊത്തുപണിക്കാരൻ, തക്ഷൻ,

കവി ഇവക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും സുശിക്ഷിതങ്ങളായ കണ്ണുകൾ അത്യാവശ്യമാണ്. മനുഷ്യരുടെ കണ്ണുകൾ, വിവിധസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. യാചിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, ആജ്ഞാപിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, ശാസിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ, പരിശോധിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ ഇങ്ങനെ പല വിധങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു. ഹൃദയവികാരം, മനോവിചാരം, സ്ഥിരസ്വഭാവം ഇവയെ സുവ്യക്തമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ നേത്രേന്ദ്രിയത്തിനല്ലാതെ കഴിയുന്നതല്ല. മനുഷ്യന് ഇതുപോലെ ഉൽകൃഷ്ടവും, പ്രയോജനകരവും, അനർഘവും ആയ ഒരനുഗ്രഹം മറെറാന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്ന് തീർച്ചയായും പറയാം. ഈ തത്വം നാം ആരെങ്കിലും അല്പമെങ്കിലും സ്മരിക്കുന്നുണ്ടോ? "കണ്ണുള്ളപ്പോൾ കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച അറിയുകയില്ലല്ലോ." ഈ ഇന്ദ്രിയം ഇല്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ മുക്കാൽഭാഗവും—അതിന്റെ വിശിഷ്ടാംശവും, രമ്യതയും, വിവിധതയും എല്ലാം—നമുക്ക് നഷ്ടം തന്നെ ആയിരുന്നേനെ. അതസ്യത്ത്, ഈ അനുഗ്രഹത്തിന് ഹേതുഭൂതനായ ആ പരമാത്മാവിന്റെ പ്രതിബിംബം പോലും നമുക്ക് കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിനും, ആരാധിക്കുന്നതിനും സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ സദാ നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുമാറാകട്ടെ!

"നേത്രങ്ങൾ മൌനപ്രാർത്ഥനയുടെ നികേതനങ്ങളാണല്ലോ."

൧൪. യുദ്ധം—അന്നും, ഇന്നും.

യുദ്ധം ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരേർപ്പാടാണെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ല. പുരാണങ്ങളും, പുരാതന ചരിത്രങ്ങളും പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ, അവയിൽ യുദ്ധം ഒരു പ്രധാനഭാഗം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നമുക്കറിയാവുന്ന

താണു്. ഏകദേശം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ലോകത്തിൽ യുദ്ധവും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനിമേലാൽ യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിയുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ ആദ്യത്തെ വാനരാവസ്ഥയിലും ഇപ്പോഴത്തെ മാനവാവസ്ഥയിലും ഒരുപോലെ യുദ്ധം ഒരു സ്ഥിരപദം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ വർദ്ധനയോടുകൂടി യുദ്ധവും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നല്ലാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ മാററം വിശേഷിച്ചൊന്നും വന്നതായി കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്നു് മാററം വരാത്ത കാലത്തോളം യുദ്ധത്തിന്നും അതിന്റെ ഭാവിയെപ്പററി ശങ്കിച്ചിട്ടാവശ്യമൊന്നുമുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. യുദ്ധത്തിന്നാവശ്യം ഇല്ലാത്തതായ ഒരുകാലം ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു് പലരും ആശിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള ആശ എന്തടിസ്ഥാനത്തിന്മേലാണു് ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു് വ്യക്തമാകുന്നില്ല. യുദ്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് സ്ഥായിയായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്മേലാണു താനും. ലോകത്തിലുള്ള രാജ്യങ്ങളെല്ലാം പരിഷ്കാരം, വിദ്യാഭ്യാസം, ആദർശം ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ഒരേ ഘട്ടത്തിലല്ലാ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അപ്രകാരം സമനിലയിൽ വരുവാനും പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ആദർശങ്ങൾ അന്യോന്യം വിപരീതങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ യോജിപ്പിനും തരമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് യുദ്ധം ദോഷമാണെങ്കിലും അതു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു ദോഷമായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും സമാധാനപ്രവർത്തകങ്ങളായ അനേക ശക്തികൾ ലോകത്തിൽ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലും, രാജ്യതന്ത്രസൂത്രധാരന്മാരുടെ വിശിഷ്ട നയപ്രയോഗങ്ങളാലും ലോകത്തിൽ യുദ്ധം ഒരു പക്ഷെ കുറഞ്ഞുവെന്നു വന്നേക്കാം. അതും അല്പമൊരാശ്വാസം തന്നെയാണല്ലോ. യുദ്ധം ആവശ്യവും സ്ഥിരവും ആയ ഒരു് ഏർപ്പാടായിട്ടാണു് വിചാരിച്ചുപോരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു് ധാരാളം

ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. രാജാക്കന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ആയുധാഭ്യാസമാണ് പ്രധാനമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു വന്നിരുന്നതും വരുന്നതും. എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ ശക്തിക്കു തക്കവണ്ണം ഓരോ സൈന്യത്തെ സ്ഥിരമായി ഏർപ്പെടുത്തി ആയുധാഭ്യാസം ശീലിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതു് ഇന്നും ഇന്നലെയും ഉള്ള പതിവല്ല. ദേവകൾക്കു കൂടിയും ഒരു സേനയും സേനാനായകനും ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇപ്പോൾ പല രാജ്യങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസം പോലെ യുദ്ധാഭ്യാസവും നിർബന്ധിതമാക്കിവരുന്നുണ്ട്. രാജ്യങ്ങളുടെ അതിർത്തികളിൽ കോട്ട കൊത്തളങ്ങൾ കെട്ടിയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെയും യുദ്ധം ഒരാവശ്യസംഭവമെന്ന വിചാരത്തിന്മേൽ ചെയ്തുവരുന്ന കരുതലുകൾ ആണല്ലോ. ഒരു സ്ഥിതിയ്ക്കു് യുദ്ധം ഒരപ്രതീക്ഷിത സംഭവമായിട്ടു് വിചാരിക്കാൻ കാരണമില്ല. അതിന്റെ അഭാവം തന്നെയാണ് അപ്രതീക്ഷിതമായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. മക്യാറിവൽ എന്ന രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ ഒരു രാജാവു് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഏക വിഷയം യുദ്ധമാണെന്നും സമാധാനകാലം യുദ്ധത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സമയം മാത്രമായി വിചാരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഹോബ്സ് എന്ന തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ യുദ്ധം പ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവസ്ഥിതിയാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും യുദ്ധം ലോക കാര്യങ്ങളിൽ ഒരു സാധാരണ സംഭവമായിട്ടാണ് നമ്മുടെ പൂർവന്മാർ ഗണിച്ചുവരുന്നതെന്നും നാം ഇപ്പോഴും വിചാരിച്ചുവരുന്നതെന്നും അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധം ഭയങ്കരവും നാശകരവും ആണെന്നിരുന്നാലും ലോകത്തിൽ സമാധാനം വേണമെങ്കിൽ ഇടയ്ക്കിടെ യുദ്ധം കൂടാതെ നടക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാരെ "ഭൂക്ഷുൽപ്പീഡ" ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം അതിന്റെ വിക്രിയകളെ തടുക്കുന്നതിനു് ഒരു എതിർ ശക്തി പ്രയോഗം കൂടാതെ സാധിക്കയില്ലല്ലോ. സ്വരക്ഷ, ദുർ-

ഭയനിവാരണം, അവമാനപ്രതികാരം, വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധി, സ്വാതന്ത്ര്യലാഭം, നഷ്ടപരിഹാരം ഇവയ്ക്കു മാത്രം വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന യുദ്ധം ഒരുവിധം നീതീകരിക്കത്തക്കവയാണ്. നേരെ മറിച്ച് ദ്രവ്യസമ്പാദനം, സ്വമതസ്ഥാപനം, ഏകച്ഛത്രാധിപത്യം ഇവയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യുന്ന യുദ്ധം എത്രമാത്രം ന്യായമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സംശയമുണ്ട്. "ഭൂലോകജേതാ"വെന്നുള്ള ഒരു 'ചേതസ്സമാകർഷക'മായ പേര് സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി പണ്ട് പല രാജാക്കന്മാരും നിർദ്ദോഷികളായ മററു രാജാക്കന്മാരുടെ നേരെ യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെട്ടതായി ചരിത്രമുഖേന നമുക്കറിയാം. രാജാക്കന്മാർക്ക് രാജ്യഭരണ വിഷയത്തിൽ അധികം ശ്രദ്ധയും സമയവും വ്യയം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലാതെയും, ജനങ്ങൾക്ക് കൃഷി വ്യവസായം മുതലായ ജോലികൾ ചുരുങ്ങിയും ഇരുന്ന കാലത്ത് ഇങ്ങിനെ കേവലം നേരംപോക്കിനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തുനിഞ്ഞിരുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ, രാജാക്കന്മാർക്കും ജനങ്ങൾക്കും ഗൌരവമേറിയ കാര്യങ്ങളും ഭാരങ്ങളും വഹിക്കാനുള്ള ഇക്കാലത്ത് ഏതൊരു രാജ്യവും അകാരണമായി യുദ്ധത്തിന പുറപ്പെട്ട് മററു രാജ്യങ്ങളുടെ സമാധാനഭഞ്ജനം ചെയ്ത് അവരെ മർദ്ദിച്ച് ആയോധനവൃത്തത്തിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുന്നത് അല്പം സാഹസമായിരിക്കയില്ലയോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നു. പ്രകൃതി അസമത്വങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം സമത്വം പ്രാപിക്കുന്നതിന് സദാ യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൊടുങ്കാററ്, കടലിലെ തിരകൾ, ജലപ്രവാഹങ്ങൾ, ഏററമിറക്കം മുതലായവ സമത്വപ്രാപ്തിക്ക് പ്രകൃതി ചെയ്യുന്ന ശ്രമങ്ങളാകുന്നു. യുദ്ധവും ഇതുപോലെതന്നെയുള്ള ഒരു ശ്രമമാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യർ എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഈ ശക്തികളുടെ പ്രവൃത്തികളെ തടയുവാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് സമാധാനപ്പെടാനേ തരമുള്ളു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ക്രമാതീതമായ വർദ്ധനയ്ക്ക്

യുദ്ധം ഒരു പരിഹാരമാൎഗ്ഗമായും കൂടി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, എല്ലാവസ്തുക്കൾക്കുമെന്നപോലെ യുദ്ധത്തിനും ഒരു മറുവശം കൂടിയുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ച് വായനക്കാരെ വിരസിപ്പിക്കണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആ വശം ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞിരിക്കുകതന്നെയാണ് നല്ലത്.

യുദ്ധം എല്ലാക്കാലത്തും ഒരു ശ്രേഷ്ഠകാൎയ്യമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചു വന്നിരുന്നത്. സേനാധിപന്മാൎക്ക് എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഉത്തമസ്ഥാനമാണ് കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. യുദ്ധത്തിൽ ധീരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവൎക്കും, വിജയികൾക്കും സ്ഥാനമാനങ്ങളും ബിരുദുകളും സമ്മാനിക്കുകയും പതിവാണ്. യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കുന്നവൎക്ക് വീരസ്വൎഗ്ഗം ലഭിക്കുമെന്നും നമ്മുടെ പൂൎവ്വന്മാർ വിശ്വസിച്ചുവന്നിരുന്നു. പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരും റോമൻകാരും വിജയികൾക്കായി ഘോഷയാത്രകൾ നടത്തുകയും അവരെ വിജയമാല്യം ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടത്രെ. ഇപ്പോഴും ഇപ്രകാരമുള്ള ബഹുമതികൾ സേനാധിപന്മാൎക്ക് നൽകാറുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങളും ഇപ്പോഴുള്ള യുദ്ധങ്ങളും തമ്മിൽ പല സാരങ്ങളായ വ്യത്യാസങ്ങളും ഉള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു. അപരിഷ്കൃതകാലങ്ങളിൽ യുദ്ധവും അപരിഷ്കൃതമായിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ മാൎഗ്ഗമുള്ളല്ലോ. എങ്കിലും ഇതിലും പൂൎവ്വന്മാർ അവരുടെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യം പ്രദൎശിപ്പിക്കാതെ ഇരുന്നില്ല. ആയുധങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ, യുദ്ധരീതി, യുദ്ധകാലദൈൎഘ്യം, സൈന്യഘടന മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ വലിയ മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തെ യുദ്ധത്തിൽ പ്രധാനമായിരുന്ന ആയുധം വില്ലും അമ്പും ആയിരുന്നു. ഇത് മനുഷ്യവൎഗ്ഗം കിരാതവൃത്തിയെ അവലംബിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഉപജീവനമാൎഗ്ഗം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും, സ്വയരക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി നിൎമ്മിച്ച ഒരു ആയുധമാണ്.

അക്കാലത്തു് യുദ്ധത്തിനും ഇതുതന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നു. പണ്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരെല്ലാവരും ധനുർവ്വേദത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായിരുന്നുവെന്നു് കാണുന്നു. എന്നാൽ, ഇതുകൂടാതെ മററു താഴെ പറയുന്ന പല ആയുധങ്ങളും കൂടി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു.

"ശൂലം മുസലം പരിഘവും ചക്രവും
വേലോടു വെണ്മഴു കുന്തം ഗദകളും
ഉലക്കും മുനയോടിവ്വകം ചുരികകൾ
ഉള്ളം നടുങ്ങും കടുത്തില വാളുകൾ."

ഇവയൊക്കെയും അടുത്തു് യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോഴാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ഇതിനും പുറമെ യോദ്ധാക്കൾ ഉഷ്ണീഷവും, കവചവും, പരിചയും ആവനാഴിയും കൂടി ധരിച്ചുവന്നിരുന്നു. ഓരോ സൈന്യത്തിലും ഹസ്തി, അശ്വം, രഥം, പദാതി ഇങ്ങനെ നാലംഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ ഏററവും ചെറിയ വിഭാഗം "പത്തി"യും ഏററവും വലിയ വിഭാഗം "അക്ഷൌഹിണി"യും ആയിരുന്നു. ഇതിനു രണ്ടിനും മദ്ധ്യേ സേനാമുഖം, ഗുല്മം, ഗണം, വാഹിനി, പൃതനാ, ചമൂ, അനീകിനി എന്നും ഏഴു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു സൈന്യങ്ങൾക്കു് രാത്രി താമസിക്കുന്നതിന് കൈനിലകളും (കൂടാരങ്ങളും) ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു. സൈന്യങ്ങളെ ശത്രുക്കൾക്കഭേദ്യമായ വിധത്തിൽ പത്മവ്യൂഹം, ശകടവ്യൂഹം മുതലായ സമ്പ്രദായത്തിൽ നിരത്തി നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ യുദ്ധം നടത്തിവന്നിരുന്നു. പണ്ടു് സേനാനായകന്മാരും ആയുധം എടുത്തു് യുദ്ധംചെയ്തുവന്നു. ഇപ്പോൾ അവരുടെ ചുമതല ഭരണം, ആജ്ഞ, ഉപദേശം ഇവകൾമൂലം യുദ്ധം നടത്തിപ്പിക്കുയാണെന്നുകാണുന്നു. അന്നു് ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ശത്രുക്കളെ തടവുകാരായി പിടിക്കുന്ന പതിവില്ലായിരുന്നു. സൈന്യങ്ങളുടെ യുദ്ധപരിശീലനവും ഇത്ര നിഷ്കർഷയോടുകൂടി

അന്നു ചെയ്യുവന്നില്ല. യോദ്ധാക്കൾ അനുസരിക്കേണ്ടതായ പല നിയമങ്ങൾ പൂർവ്വകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. പക്ഷെ, അവ ഇപ്പോൾ ഉള്ളവയെപ്പോലെ പൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നോ എന്നു് സംശയം ഉണ്ടു്.

"യുദ്ധ കർമ്മങ്ങൾ സിദ്ധമല്ലായ്കയോ
ബദ്ധ രോഷം ശരമെയ്തു നീ യെന്നെ"

എന്നു് ബാലി, തന്റെ നേർക്കു് ഒളിയമ്പു് പ്രയോഗിച്ച ശ്രീരാമനോടു ചോദിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ ദ്രോണർ അഭിമന്യുവിന്റെ വില്ലു് ചതിച്ചു മുറിക്കണമെന്നു് കർണ്ണനോടു് ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ കർണ്ണൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞതായി കാണുന്നു.

"ദുർജ്ജന ധർമ്മമിതെന്നവരും നമ്മെ
സജ്ജനം നിന്ദിക്കുമില്ലൊരു സംശയം."

നിരായുധന്മാരെയും, ആയുധം വച്ചവരെയും, ദൂതന്മാരെയും ഹിംസിച്ചുകൂടാ എന്നുള്ള നിയമം അന്നും ഇന്നുമുള്ളതു തന്നെയാണു്. വ്യോമ യാനങ്ങൾ അന്നും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവ കാഴ്ചക്കായു മാത്രമെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. പണ്ടു് ഒരു നിശ്ചിത സ്ഥലത്തു മാത്രം നിന്നു് യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണു് സാധാരണ പതിവു്. യുദ്ധം പ്രായേണ അധികകാലം നിലനില്ക്കാറുമില്ല. ഭാരത യുദ്ധം പതിനെട്ടു ദിവസം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ, രാമരാവണ യുദ്ധം എട്ടു മാസക്കാലത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രാമരാവണ യുദ്ധം, ട്രോജൻ യുദ്ധം ഇവ കാമിനീമൂലവും, ഭാരത യുദ്ധവും മററും ഭൂമി മൂലവുമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ പ്രായേണ 'ദ്രക്കത്തു്'നിമിത്തം ഉത്ഭവിക്കുന്നവയാണെന്നു തന്നെ പറയാം. ഏക മതാധിപത്യഭ്രമം ബാധിച്ചിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നില്ല.

യുദ്ധത്തിന്റെ ചട്ടവട്ടങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരം വലിയ മാററങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. പണ്ടത്തെ ചാപബാണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് തോക്കുകളും, ശതഘ്നികളുടെ സ്ഥാനത്ത് പീരങ്കികളും ആയിരിക്കുന്നു. പീരങ്കികൾ ആദ്യമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത് ക്രെസി എന്ന യുദ്ധത്തിലാണെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തോക്കുകളും പീരങ്കികളും പല മാതിരിയിലും പല വലിപ്പത്തിലും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവകളിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഉണ്ടകൾക്ക് പണ്ടത്തെ ആഗ്നേയാസ്ത്രം, നാരായണാസ്ത്രം, ബ്രഹ്മാസ്ത്രം മുതലായവയ്ക്കുണ്ടെന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശക്തിയില്ലയോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നു. ഇവ വളരെ ദൂരം എത്തുകയും, വളരെ പേരെ ഒന്നിച്ച് ഹനിക്കുകയും, കോട്ട, കെട്ടിടങ്ങൾ മുതലായവയെ ഇടിച്ചു നിരത്തുന്നതിന് മതിയാകുന്നവയും ആണത്രെ. ഇതു കൂടാതെ ബോംബ് എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു മാതിരി പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഉണ്ടകളും ഉണ്ട്. ഇവ ഇപ്രകാരം വ്യോമയാനങ്ങളിൽ നിന്നും കെട്ടിടങ്ങളുടെയോ, സൈന്യനിരയുടെയോ, മരുന്നുപുരകളുടെയോ നേർക്ക് കീഴ്പെട്ടു പതിപ്പിച്ച് വലിയ നാശങ്ങൾ ചെയ്തു വരുന്നുണ്ട്. ഇതിനും പുറമേ വാൾ, തോക്കിന്മേൽ കുന്തം, വേൽ മുതലായ ആയുധങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. വിഷവായു, ആഗ്നേയദ്രാവകം ഇവയും ഇടയ്ക്കിടെ പ്രയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധം തന്നെ കടലിലും, കരയ്ക്കും, ആകാശത്തിലും നടത്തിവരുന്നു. സൈന്യം തന്നെ സ്ഥല സൈന്യവും നാവിക സൈന്യവും ഇങ്ങനെ രണ്ടു തരമാണ്. സ്ഥല സൈന്യത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾ, കമ്പനിപ്പട്ടാളം, റജിമെന്റ, ബ്രിഗേഡ്, ഡിവിഷൻ ഇവയാകുന്നു. കാലാൾപ്പട്ടാളം, കുതിരപ്പട്ടാളം, പീരങ്കിപ്പട്ടാളം ഇവയാണ് സ്ഥലസൈന്യത്തിന്റെ പ്രധാനമായ (അതായത് യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന) അംഗങ്ങൾ. സമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച് കപ്പലുകളെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരുവക യുദ്ധക്കപ്പലുകളുമുണ്ട്. എന്നു വേണ്ട

മറെറല്ലാകാൎയ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ മനുഷ്യന്റെ പരിഷ്കാര നിശിതമായ ബുദ്ധിശക്തിയും, അസാധാരണമായ കൌശലവും, അത്ഭുതകരമായ നിൎമ്മാണചാതുൎയ്യവും നശീകരണോപകരണ സൃഷ്ടിയിലും പ്രദൎശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുവന്നതെങ്ങനെയെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലൊ. ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ നടക്കുന്ന ഭയങ്കര സമരം പല സംഗതികളിലും മുമ്പ് കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങളെ ഒക്കെയും അതിശയിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യോമയാനങ്ങളും, വിഷവായുവും, അന്തൎജ്ജലപാതങ്ങളും ആദ്യമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതു് ഈ യുദ്ധത്തിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. യൂറോപ്പിൽ പ്രമാണപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യുദ്ധരംഗം മുമ്പൊരിക്കലും ഇത്ര വിസ്തൃതമായിരുന്നോ എന്നും സംശയമാണ്. ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ സംഖ്യ നോക്കുന്നതായാൽ ഇവ ഒരിക്കലും ഇത്ര വലുതായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധ രംഗങ്ങളുടെ എണ്ണവും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ്. മൃതന്മാർ, അംഗവൈകല്യം സംഭവിക്കുന്നവർ ഇവരുടെ സംഖ്യയും ഇവക്കനുരൂപമായിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ തരമുള്ളു. യുദ്ധത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ അടുത്തും വളരെ അകലെയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന രാജ്യങ്ങളിലും യുദ്ധത്തിന്റെ കഠിനമായ ഉഷ്ണവായു് തട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ലോകശ്രദ്ധയെ ഇത്രമാത്രം ആകൎഷിച്ചതും ലോകം ഒട്ടുക്ക് ഇത്രമാത്രം ഇളക്കം ഉണ്ടാക്കിയതും ആയ ഒരു യുദ്ധം ഇതിനുമുമ്പ് ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. യുദ്ധം ഇനിയും എത്ര നീണ്ടുനില്ക്കുമെന്ന് ആൎക്കും ഖണ്ഡിച്ചുപറവാൻ ഇപ്പോൾ തരമില്ലാതെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും നീതി, മിത്രധൎമ്മം, സാധുസംരക്ഷണം, സ്വയരക്ഷ, ലോകനന്മ ഇവക്കുവേണ്ടി സ്വാൎത്ഥപരിത്യാഗം ചെയ്തു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന സങ്കലിതരാജ്യങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ മേൽക്കോയ്മ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം അചിരേണ പ്രശസ്തവിജയം പ്രാപിക്കു

മെന്നു് നമുക്കു് ആശ്വസിക്കാൻ ധാരാളം കാരണമുണ്ടു്. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയും ഇതുതന്നെ ആയിരിക്കട്ടെ.

൰. വാർദ്ധക്യം.

"മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ദീർഘജീവിതത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഒരുത്തനും വയസ്സാകുന്നതിനു് സമ്മതമില്ല." ഇതു് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? ഒരു പക്ഷെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ അവശ്യം വന്നുകൂടുന്ന വിഷമതകൾകൊണ്ടും അതു് മരണത്തോടടുത്ത ഘട്ടമായതുകൊണ്ടുമായിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിൽ നാം ഏറക്കുറെ രുചി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ലോകസുഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ക്ഷയിച്ചുപോകുന്നു; വിഷയസുഖത്തിനുള്ള വശീകരണശക്തിയും ചില്ലറയല്ല. എന്നാൽ, മനുഷ്യനു് ദീർഘായുസ്സും നിത്യയൗവനവുംകൂടി ലഭിക്കാൻ തരമില്ലാത്ത വിധത്തിലാണു് ലോകകാര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. "കതിപയദിവസസ്ഥായിനീ യൗവനശ്രീ" എന്നു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ലോകത്തിലുള്ള ചരാചരങ്ങൾക്കൊക്കെയും ഉല്പത്തി, വളർച്ച, ക്ഷയം എന്നീ മൂന്നവസ്ഥകൾ ഒഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ദീർഘജീവിതം വേണമെങ്കിൽ വാർദ്ധക്യവും നമുക്കു് ഇഷ്ടമുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും സ്വീകരിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടം നല്ലതെന്നും, മറ്റൊരു ഘട്ടം ചീത്തയെന്നും വിധിക്കാൻ മനുഷ്യനു് അർഹതയുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. ജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലുംകൂടി ചരിക്കാഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനു് ആദർശമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പൂർണ്ണത സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. എല്ലാററിനും ഏറക്കുറെ ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു് തർക്കമില്ല. ശൈശവം പരാധീനമാണെന്നുവെച്ചു് അതു വേണ്ടെന്നുവെക്കാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടോ?

സൃഷ്ടിയുടെ വ്യവസ്ഥകളെപ്പററി ആക്ഷേപിയ്ക്കുകയൊ, അതൃപ്തി പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നതു് മനുഷ്യനു് എത്രയും അയുക്തമായിട്ടുള്ളതാണു്. താൻ ഏതു വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് ലോകത്തിൽ വന്നുവോ ആ വ്യവസ്ഥയെത്തന്നെ താൻ അതിൽ നിന്നു പിരിയുന്നതുവരെയും അനുസരിയ്ക്കേണ്ടതാണു്.

എന്നാൽ, വാർദ്ധക്യത്തിനുള്ള പ്രധാന ദോഷങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും ഇതിനു് വല്ല ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടോ എന്നും ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ ഏന്താണെന്നും ആലോചിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യം ആദ്യമായി മനുഷ്യന്റെ പുറവശത്തെയാണു് ആക്രമിയ്ക്കുന്നതു്. നര, ജര, കാഴ്ചക്കുറവു്, ചെവിയ്ക്കു വനു്, അംഗങ്ങൾക്കു് ശക്തിക്ഷയം മുതലായവയാണു് വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ പ്രധാന ചിഹ്നങ്ങൾ. ഇവ ഏറെക്കുറെ വൈരൂപ്യം വരുത്തുന്നതുകൂടാതെ ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽ ശരിയായ ഭാഗം വഹിയ്ക്കുന്നതിനു് വൃദ്ധന്മാരെ അസമർത്ഥന്മാരാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്യുന്നു. വിഷയസുഖാനുഭവത്തിലും ഇപ്രകാരം തന്നെ. എന്നാൽ, ശരിയായി ജീവിതം നയിച്ചു് വാർദ്ധക്യദശയിലെത്തിയ ഒരാൾക്കു് ഇതു് ദോഷമായി ഗണിയ്ക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. ലോകത്തിൽ തന്റെ കൃത്യം ഒരുവിധം അനുഷ്ഠിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വിരമിച്ചു് വിശ്രമിയ്ക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണല്ലൊ. മററു സുഖങ്ങളിലും മിതാനുഭവാനന്തരം വിരക്തി വേണ്ടതുതന്നെയാണു്. എന്നാൽ, ജീവിതത്തെ നികൃഷ്ടമായ വിധത്തിൽ നയിച്ചും, പരാപദ്രവം ചെയ്തും, കാമക്രോധരാഗദ്വേഷാദികൾക്കധീനനായും വാർദ്ധക്യദശയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്ന ഒരാളുടെ വാർദ്ധക്യം മാത്രമല്ല, അയാളുടെ ജീവിതം മുഴുവനും നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടം ആർക്കും അസുഖപ്രദമായിരിയ്ക്കാനേ തരമുള്ളൂ. ഈ ഘട്ടത്തിനു് രണ്ടാമത്തെ ശൈശവമെന്നും പേർ കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ശൈശവത്തിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അവയവങ്ങളും പുഷ്ടിയും പൂർണ്ണതയും പ്രാപിയ്ക്കാത്തതുകൊ-

ണ്ടും വാൎദ്ധക്യത്തിൽ ഇവ ക്ഷയോന്മുഖമായിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും അവയ്ക്കു് അവയുടെ കൃത്യങ്ങൾ ശരിയായി ചെയ്യുന്നതിന്ന് ശക്തിയില്ലാതെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ ചില ബാലചാപല്യങ്ങളും വൃദ്ധന്മാർ പ്രദൎശിപ്പിയ്ക്കുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതിവൃദ്ധന്മാൎക്കും ശിശുക്കൾക്കും അന്യസഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ഇതാണ് വാൎദ്ധക്യവും ശൈശവവും തമ്മിൽ ഉള്ള പ്രധാനസാമ്യം. ബാലൻ ഭാവിയേയും വൃദ്ധൻ ഭൂതകാലത്തേയും ആശ്രയിച്ചു് ജീവിയ്ക്കുന്നു. വൃദ്ധൻ സ്മരണകൊണ്ടും ബാലൻ ആശകൊണ്ടും ലോകത്തോട്ട് ബന്ധിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഷേക്സ്പീയർ മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഏഴ് ഘട്ടങ്ങളിലായി വിഭജിച്ചു് പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ അസ്ഫുടേന്ദ്രിയങ്ങളോടുകൂടിയ ശൈശവം ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടവും, ദന്തശൂന്യവും നേത്രശൂന്യവും രസശൂന്യവും സൎവ്വശൂന്യവുമായ വാൎദ്ധക്യം ഏഴാമത്തെ ഘട്ടവും ആകുന്നു.

വാൎദ്ധക്യം, ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമാണെങ്കിലും അതു മുഴുവനും നിരുപയോഗവും അസുഖകരവുമായ ഒരവസ്ഥയാണെന്നു് ഒരിയ്ക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. മദ്ധ്യപ്രായത്തിന്റെ അവസാനം മുതൽ ജീവിതാവസാനം വരെയുള്ള കാലമാണ് വാൎദ്ധക്യമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗം ഒഴിച്ചാൽ ശേഷം ഭാഗം ഏറെക്കുറെ ഉപയോഗപ്രദമായ കാലംതന്നെയാണ്. ശൈശവം, ബാല്യം, യൌവനം മുതലായവ ഒട്ടുമുക്കാലും അഭ്യസനകാലമാണ്. അഭ്യസിച്ചതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനുള്ള കാലം വാൎദ്ധക്യാരംഭംതന്നെയാകുന്നു. ആലോചനാശക്തിയ്ക്കു് പക്വത വരുന്നതും അനുഭവങ്ങൾ ജ്ഞാനരൂപേണ പ്രസരിയ്ക്കുന്നതും, രാഗദ്വേഷാദികൾ ശാന്തങ്ങളായി ഭവിയ്ക്കുന്നതും മനുഷ്യർ സമാധാനത്തെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നതും ഈ ഘട്ടത്തിലാണല്ലൊ. ഇതുകൊണ്ടായിരിയ്ക്കാം മന്ത്രിസഭ, ആലോചനാസഭ, രാജസഭ ഇവകളിൽ വൃദ്ധന്മാരെ അംഗങ്ങളായിട്ട് നിയമിയ്ക്കുന്നതു്.

"സെനറർ" "എൽഡേഴ്സ്" "ആൽഡർമൻ" എന്നുള്ള പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം വൃദ്ധന്മാരെന്നുതന്നെയാണ്. ഉപദേഷ്ടാക്കളും നേതാക്കന്മാരുമായി ജനങ്ങൾ സാധാരണ വൃദ്ധന്മാരെയാണ് സ്വീകരിച്ചുവരുന്നതു്.

"വൃദ്ധന്മാരില്ലാത്തൊരു സഭയും സഭയല്ല." എന്നു് വിദുരവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാലം എന്നുള്ളതു് പ്രകൃതി മനുഷ്യനു് നൽകിയിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യൗഷധമാണ്. അതിനു് അപരിമിതമായ ശക്തിയുണ്ടു്. ഇതു് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുകയും, ബുദ്ധിശക്തിക്കു് പുഷ്ടിനൽകുകയും, ജ്ഞാനത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതംതന്നെ ചിരകാല പ്രവൃദ്ധമാണ്. ധാരാളം പ്രവൃത്തിക്കാതെ പ്രവൃത്തിസാമർത്ഥ്യം ലഭിക്കയില്ല. പരീക്ഷണവും അനുഭവവും കൊണ്ടല്ലാതെ ജ്ഞാനം പൂർണ്ണമാകുകയില്ല. ജ്ഞാനമാണല്ലൊ ശക്തി. അതുകൊണ്ടു് ദീർഘജീവിതംകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനു് ശക്തി ലഭിക്കുന്നതു്.

കായിക ശക്തികൾക്കു് ക്ഷയം ഉണ്ടായാലും ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ദൃഢതയും പക്വതയും പ്രായേണ വാർദ്ധക്യത്തിലാണ് പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ വ്യത്യസ്തം ഇല്ലെന്നു് പറഞ്ഞുകൂട. പ്രകൃതിയുടെ നിയമം ഇതാണെന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. എന്നാൽ, വയോവൃദ്ധന്മാരൊക്കെയും ജ്ഞാനവൃദ്ധന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നില്ല ഇതു് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വിവിധത്വംകൊണ്ടും, ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഏററക്കുറച്ചിൽകൊണ്ടും, പരീക്ഷണ ശീലത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടും, അനുഭവങ്ങളുടെ തരഭേദംകൊണ്ടും വരാവുന്ന ഒരു ഫലമാണ്. വാർദ്ധക്യദശയിൽ എത്തിയിട്ടും രാഗദ്വേഷാദികൾക്കു് ശമനം വരാത്ത വൃദ്ധന്മാരും ഇല്ലെന്നില്ല. വാർദ്ധക്യദശയുടെ ന്യൂനതകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് കൃത്രിമ പ്രയോഗങ്ങളും മററും ചെയ്തുവരുന്നവരും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും, പ്രകൃതിയുടെ നിയമങ്ങളെ

ലംഘിയ്ക്കുന്നതു് അത്ര സുകരമല്ലല്ലോ. വാൎദ്ധക്യം ഒഴിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാകകൊണ്ടു് അതിന്റെ ദോഷങ്ങളെ സഹിയ്ക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ജീവിതത്തിന്റെ ഏതുഘട്ടത്തെപ്പററി പൎയ്യാലോചിയ്ക്കുന്നതായാലും അവയിൽ ഓരോന്നിലും നാം സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോഠം അതൃപ്തിയും അസുഖവും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ, ഒരു ഘട്ടത്തിൽനിന്നും മറെറാരു ഘട്ടത്തിൽ എത്തുമ്പോഠം കഴിഞ്ഞ ഘട്ടം വളരെ സുഖമായിരുന്നുവെന്നു് നാം എല്ലാവരും വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് പതിവാണു്. വാൎദ്ധക്യം ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടമായിരിയ്ക്കുന്നതിനാൽ ഈ സ്ഥാനത്തുനിന്നു് കഴിഞ്ഞ ഘട്ടങ്ങളെ എല്ലാം താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കി ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടാൻ മാൎഗ്ഗമുണ്ടു്. ഒരു വൃദ്ധൻ ഒരു വിഷമമായ കപ്പൽയാത്ര കഴിഞ്ഞു് തുറമുഖത്തു് എത്തിയ കപ്പൽ പോലെയാണു്. ജീവിതദശയിലുള്ള കുഴിയിലും കണ്ടിലും ചാടി, മലകളും കുന്നുകളും കയറി, കാററും മഴയുമേററു്, ഒടുവിൽ ഇതാ രക്ഷപ്പെട്ടു് വാൎദ്ധക്യമാകുന്ന അഭയസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇനി ഇവയെ ഒന്നിനേയും ഭയപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സമാധാനത്തെ പ്രാപിച്ച മനസ്സ്, ശാന്തിയെ പ്രാപിച്ച ഹൃദയം, വിരക്തിയെ പ്രാപിച്ച വികാരങ്ങഠം, തൃപ്തിയെ പ്രാപിച്ച ആഗ്രഹങ്ങഠം, ഉത്തമാംശങ്ങളായ അനുഭവങ്ങഠം, പരിപക്വമായ ജ്ഞാനം, മറേറതവസ്ഥയിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നവൎക്കാണു് ലഭിയ്ക്കുന്നതു്?

എന്നാൽ, വാൎദ്ധക്യം കേവലം കൃത്യശൂന്യമായ ഒരു ഘട്ടമാണെന്നുവിചാരിയ്ക്കുന്നതു് തെററാണു്. കഴിഞ്ഞ ഘട്ടങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃത്യങ്ങളെപ്പററി ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്തു് അവയിലുള്ള വീഴ്ചകളെ നികത്തുകയും തെററുകളെ ശരിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാനുള്ള സമയം വാൎദ്ധക്യമാണു്. ആരംഭിച്ചു് അപൂൎണ്ണങ്ങളായി കിടക്കുന്ന ലോകകാൎയ്യങ്ങളെ ഒരുവിധം അവസാനിപ്പിയ്ക്കയും, കുഴപ്പങ്ങഠം തീൎക്കയും, വഴക്കുകഠം രാജി

പ്പെടുകയും, കടങ്ങൾ വീട്ടുകയും, ഗൃഹങ്ങൾ പൂൎത്തിയാക്കയും, തങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗുണം അന്യന്മാൎക്ക് നല്കുകയും, പരലോകത്തെപ്പററി, വിചിന്തനം ചെയ്യുകയും, ഈശ്വരഭജനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിന് ജീവിതത്തിന്റെ ഈ അവസാനഘട്ടം വളരെ സൌകൎയ്യപ്രദമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സ് (ജീവിതദൈൎഘ്യം) അയാളുടെ വിഹിത കൃത്യങ്ങളുടെ സംഖ്യയ്ക്കു് അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, മനുഷ്യരിൽ എത്രയോപേരുടെ ജീവിതം ദീൎഘമായിരുന്നാലും വിഹിതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യപ്പെടാതെ ശൂന്യപ്രദേശമായി കിടക്കുന്നു. ചിലരുടെ ജീവിതം ഏറെക്കുറെ ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾകൊണ്ട് ദുഷിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂൎത്തിയും മററും സാഘോഷം ഗണിക്കുന്നതുപോലെ സൽകൃത്യപൂൎത്തിയും കൂടി കണക്കാക്കിയാൽ എത്രയോ നന്നായിരിക്കും.

"പ്രായം മനുഷ്യനു കണക്ക കൂട്ടാൻനേരം
വയസ്സെണ്ണുകയല്ല വേണ്ടു
മായം വിനാ ചെയ്ത സൽകൃത്യമെണ്ണീട്ടായുസ്സതിൻ
ദൈൎഘ്യമളന്നിടേണം."

വയോവൃദ്ധന്മാരല്ലാതെ വിദ്യാവൃദ്ധന്മാരും, ധനവൃദ്ധന്മാരും, ജ്ഞാനവൃദ്ധന്മാരും മററുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള വാൎദ്ധക്യത്തെപ്പററിയാണ് "വൃദ്ധതാം ജരസാവിനാ" എന്ന് കവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതു കൂടാതെ ബാല്യവൃദ്ധത്വം വഹിക്കുന്ന യൌവനയുക്തന്മാരും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇവരെയും പ്രകൃതിയുടെ നിയമത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണെന്നു തന്നെ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതി ചിലപ്പോൾ യുവ ശരീരത്തിൽ വൃദ്ധ ശിരസ്സിനെ സ്ഥാപിക്കയും, വൃദ്ധ ശരീര

തിനകത്തു് യുവഹൃദയത്തെ നിക്ഷേപിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു-
ന്നു. ഇതും പ്രകൃതിയുടെ ഒരു മാതിരി വ്യതിചലനം തന്നെ
യാണു്.

വാൎദ്ധക്യം തീരെ നിന്ദ്യമല്ലെങ്കിലും ഒരുവിധം ഉപദ്രവ
കരമാണെന്നാണു് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. എ-
ന്നാൽ, ഈ അഭിപ്രായത്തിനു നേരെ വിപരീതമായിട്ടാണു്
ജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹവും, പ്രാൎത്ഥനയും. നാം അന്യന്മാൎക്കു്
ദീൎഘായുസ്സിനെ ആശംസിയ്ക്കുകയും, നമുക്കു് ദീൎഘായുസ്സിനു വേ-
ണ്ടി പ്രാൎത്ഥിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉപദ്രവകരമായ ഒരവസ്ഥയെ
ആരെങ്കിലും ഇച്ഛിയ്ക്കാറുണ്ടോ? പക്ഷെ നിത്യ യൌവ്വന
ത്തോടു കൂടിയ ഒരു ദീൎഘായുസ്സിനായിട്ടായിരിയ്ക്കാം നാം പ്രാ-
ൎത്ഥിയ്ക്കുന്നതു്. ഇതു് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും നമുക്കുതന്നെ ബോ-
ദ്ധ്യമുണ്ടല്ലോ. "അദ്ധ്വഗന്മാർ ഒരിയ്ക്കൽ പോയാൽ പിന്നെ
തിരിച്ചു വരാത്തതായ ആ അജ്ഞാത രാജ്യത്തിലേ"യ്ക്കുള്ള യാ-
ത്ര നീട്ടിവയ്ക്കാമെന്നു കരുതീട്ടോ, ലോക സുഖങ്ങളെന്നു വിചാ-
രിച്ചുവരുന്ന അവസ്ഥയെ കുറച്ചു കൂടി അനുഭവിയ്ക്കാമെന്നു
മോഹിച്ചോ, അതോ വിഹിത കൃത്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുതീൎക്കു-
ന്നതിനായിട്ടോ ആയിരിയ്ക്കാം ഇങ്ങിനെ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതു്.
ഏതായാലും ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു ഘട്ടത്തേയും നിന്ദിയ്ക്ക-
യോ ആക്ഷേപിയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് അയുക്തമാണു്. അല-
ക്സാണ്ടർ പോപ്പ് പറയുന്നതുതന്നെയാണു് വാസ്തവം.

"പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും നമുക്കറിവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു
നിയമത്തെ അനുസരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. അകാരണ സംഭവങ്ങ-
ളെല്ലാം നമുക്കു് അഗോചരമായ ഒരു ശക്തിയുടെ നിദേശമാ
ണു്. അപസ്വരങ്ങൾ ഒക്കെയും നമുക്കു് മനസ്സിലാകാത്ത
സംഗീതങ്ങളാകുന്നു. പ്രത്യേക ദോഷങ്ങളൊക്കെയും പൊതു
നന്മകളാകുന്നു. അഹംഭാവവും അന്ധമായ യുക്തിയും എന്തു
തന്നെ വാദിച്ചാലും ഒരു തത്വം സുവ്യക്തമാണു്. ലോക-
ത്തിൽ ഉള്ളവയൊക്കെയും സുസ്ഥിതങ്ങൾ തന്നെയാണു്."

൧൦. നാട്ടുഭാഷയും നാട്ടുഭാഷാ വിദ്യാലയങ്ങളും.

മനുഷ്യൎക്ക് "സ്വദേശം" അല്ലെങ്കിൽ "ജന്മഭൂമി"യെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹം ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമായിട്ടാണല്ലൊ നാം ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. സ്വഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹവും ഇതിൽ ഒട്ടും തന്നെ വിശിഷ്ടത കുറഞ്ഞതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന് യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. ചില ദേശക്കാർ ജന്മഭൂമിയെ "മാതൃദേശ"മെന്നു വിളിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ സ്വഭാഷയെ "മാതൃഭാഷ"യെന്നും വിളിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഇതു നോക്കുമ്പോൾ ഇവ രണ്ടും നമ്മുടെ മാതൃനിൎവ്വിശേഷമായ തുല്യസ്നേഹബഹുമാനാദികൾക്ക് അൎഹതയുള്ളവയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. നാം ജനിച്ചുവളൎന്ന സ്ഥലത്തിനോടു് നമുക്ക് അസാധാരണമായ സ്നേഹബഹുമാനാദികൾ തോന്നാമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ജനനം മുതൽക്കെ നമ്മുടെ രസനയിൽ വസിച്ചു് നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങളെ ആദ്യം ഒരുവിധം അവ്യക്തമായും പിന്നെ ക്രമേണ സ്പഷ്ടമായും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന് നമ്മെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ബന്ധുവിനോടു് നമുക്ക് എത്രയോ അധികം പ്രതിപത്തി ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയുണ്ടു്. ശൈശവം മുതൽക്കെ നമ്മോടു ചേൎന്നു ആപത്തിലും സമ്പത്തിലും നമ്മുടെ മനോവൃത്തിയെ അനുകരിച്ചും ഇരിക്കുന്നതായ വേറെ ഒരു വാസ്തവബന്ധു നമുക്കാരാണുള്ളതു്. നമുക്ക് അന്യഭാഷ തന്നെ ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിലും സ്വഭാഷയുടെ സഹായമല്ലയോ മുഖ്യമായി വേണ്ടതു്. നാം അന്യഭാഷയിൽ എത്രതന്നെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നാലും ഓരോ ആവശ്യത്തിലേക്കായിട്ടും അതിന്റെ സഹായത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്നാലും, നാം നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ചെല്ലുമ്പോഴും, പ്രി-

യജനങ്ങളോട് സല്ലാപം ചെയ്യുമ്പോഴും നമ്മുടെ പഴയസ്നേഹിതനെതന്നെ ആശ്രയിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരിൽ നിന്നു നമുക്ക് പരമ്പരയാ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമുക്ക് ആനന്ദദായിനികളായിരിക്കുന്ന അനേകംസ്മരണകളെ വഹിക്കുന്നതും, നമ്മുടെ മനോവ്യാപാരങ്ങളോട് ദൃഢബന്ധംസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും, നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ അനുഭവങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതും അവരുടെ അറിവിനെ നമുക്കായി സംഗ്രഹിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു ബന്ധുവിനോട് നാം എങ്ങനെ പ്രതിപത്തിയില്ലാത്തവരായിരിക്കും? നാം തൊട്ടിലിൽ അസഹായന്മാരായി കിടക്കുമ്പോൾ ഗാനരൂപേണ സ്ഫുരിക്കുന്നതും, ഗൃഹത്തിൽ പിച്ചപ്പിച്ച നടക്കുമ്പോൾ കൊഞ്ചലും കൊഞ്ഞയുമായി ഉതകുന്നതും, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ നേരിട്ടു നാം മല്ലിടുന്നതും, ലോക രംഗത്തിൽ നാം ഏവരെയും സ്വാധീനമാക്കി വയ്ക്കുന്നതും, മരണകാലത്തിൽ ഭഗവൽസ്തോത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനുതകുന്നതും ആയ ഒരു ഭാഷയെ ആരാണ് വാത്സല്യിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കുന്നതു്? ഇപ്രകാരം ഒരു ബന്ധുവിനെ നാം വിസ്മരിക്കുകയോ അനാദരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ നാം ഏതുവിധം കൃതഘ്നന്മാരായിത്തീരുന്നതാണെന്നു പറയേണമെന്നില്ലല്ലോ. സ്വരാജ്യത്തിനുവേണ്ടി അനേകം മഹാന്മാർ യുദ്ധംചെയ്തു് പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തതായി നമുക്ക് ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ, സ്വഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി ആരെങ്കിലും അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടായേക്കാം. ധാരാളം ഉണ്ടെന്നുതന്നെ നിസ്സംശയം ഉത്തരം പറയാം. പക്ഷെ, ഇവർ ഖഡ്ഗം കൊണ്ടല്ലായിരിക്കാം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. തൂലികകൊണ്ടോ എഴുത്താണികൊണ്ടോ മാത്രം ആയിരിക്കാം. സാഹിത്യകാരന്മാർ, കവികൾ, വിദ്വാന്മാർ ഇവർ സ്വഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുകയും ശ്രമിക്കുകയും പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തവരും ചെയ്വാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരും അല്ലയോ? ഷേക്സ്പിയർ,കാളിദാസൻ

മുതലായവർക്ക് അല്പായുസ്സായിരുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞതു് സ്വഭാഷയെക്കുറിച്ചു് നമുക്കെല്ലാവർക്കും നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹവും വാത്സല്യവും വേണ്ടതാണ് എന്ന് കാണിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ടാണ്. എന്നാൽ, ഈ സ്നേഹത്തെ നാം എങ്ങനെയാണ് പ്രദർശിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതെന്ന് സംശയിച്ചേക്കാം. സ്വഭാഷയുടെ 'പോഷണം'കൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമുക്കതിനോടുള്ള പ്രതിപത്തിയെ മുഖ്യമായി കാണിയ്ക്കേണ്ടതു്. അതിന്റെ ദൂഷണത്തെ തടുക്കുന്നതും ഇപ്രകാരംതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ സ്വദേശം അന്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എത്രതന്നെ മോശമൊ നിസ്സാരമൊ ആയിരുന്നാലും നാം ഒരിയ്ക്കലും അപ്രകാരം വിചാരിയ്ക്കാറില്ലല്ലൊ. സ്വദേശാഭിമാനവും സ്വഭാഷാഭിമാനവും അന്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനെ ആസ്പദമാക്കിയൊ, അന്യദേശത്തോടൊ ഭാഷയോടൊ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയൊ നാം അനുവർത്തിയ്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങളല്ല. അവ നമ്മുടെ ജീവിതാംശങ്ങളാകകൊണ്ടുമാത്രമാണ്. എന്നാൽ, സ്വഭാഷാഭിമാനം നമുക്ക് ഒരു വിശിഷ്ടഗുണമായിരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ സ്വഭാഷാപോഷണം നമ്മുടെ ഒരു ഗൌരവമേറിയ കർത്തവ്യകർമ്മമായും ഇരിയ്ക്കുന്നു. പ്രാധാന്യവും, പുഷ്ടിയും, പ്രചാരവും പല വിഷയത്തിലും കൂടുതലായിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയുമായിട്ട് നമുക്ക് പരിചയമുണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു് അപ്രകാരമല്ലാത്ത സ്വഭാഷയെ നിസ്സാരമാണെന്നു പുച്ഛിച്ചു് തള്ളിക്കളയുന്നതു് അല്പം സാഹസമാണെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു വിദ്വാനായിട്ട് നമുക്കുള്ള പരിചയം നിമിത്തം അല്പജ്ഞന്മാരൊ മറ്റൊ ആയിരിയ്ക്കാവുന്നതായ നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ നിസ്സാരന്മാരായി വിചാരിയ്ക്കുന്നതുപോലെ ഇതും ഒരു ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത അപരാധമാകുന്നു. നാം മാതാപിതാക്കന്മാരെ സ്നേഹിയ്ക്കുന്നതും ബഹുമാനിയ്ക്കുന്നതും അവരുടെ വിദ്വത്വത്തിനെ ആസ്പദമാക്കീട്ടല്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് നാം സ്വദേശാഭിമാനികളാകണമെങ്കിൽ സ്വഭാഷാഭിമാനികളുംകൂടി

ആയിരിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ഇനി നമ്മുടെ സ്വഭാഷയുടെ തല്ക്കാല
സ്ഥിതി എന്താണെന്നു് ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്.
പ്രസിദ്ധനായ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതിൽ
പിന്നെ കുറേ കാലത്തേയ്ക്കു് നമ്മുടെ സാഹിത്യനഭസ്സു് ശൂ-
ന്യമായി കിടന്നിരുന്നു എന്നു് പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. നമ്മുടെ
മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഒരുമാതിരി സ്തംഭനവും അതോടുകൂടി നേരി
ട്ടിരുന്നു. ഈ കാലങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടെ, വാൽനക്ഷത്രങ്ങളുടെ
വരവുപോലെ ചില കവികൾ ഭാഷാഗഗനത്തെ പ്രകാശിപ്പി
ച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സാഹി-
ത്യസമ്പത്തു് ഏകദേശം ഒരേ സ്ഥിതിയിൽതന്നെ ഉഴന്നതേ
യുള്ളു എന്നു പറയാം. എന്നാൽ, ഇക്കഴിഞ്ഞ മുപ്പതു നാല്പതു
കൊല്ലങ്ങൾക്കിപ്പുറം മലയാളഭാഷ ഒരു നൂതന പദ്ധതിയിൽ
പ്രവേശിയ്ക്കയും, പല കാരണങ്ങളാലും ആ പദ്ധതിയിൽ ഒരു
ദ്രുതഗതിയെ അവലംബിയ്ക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് അവി-
തർക്കിതമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. നാട്ടുഭാഷകളോടു് സർവ്വ-
കലാശാലക്കാർ കാട്ടിവന്ന അനുകമ്പ, ഇംഗ്ലീഷുമായുള്ള
സംസർഗ്ഗം, സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കുണ്ടായി തുടങ്ങിയ അസാമാന്യമായ
പ്രചാരം, വിദ്വാന്മാരുടെ പരിശ്രമം, ഭാഷാപോഷിണി മുത-
ലായ സഭകളുടെ ഉത്ഭവം, ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ
പ്രചാരം, മലയാളവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി, ലോകത്തിൽ
നൂതനങ്ങളായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ, വിചാരങ്ങൾ, അറിവു-
കൾ ഇവയുടെ ആവിർഭാവം മുതലായി അനേകം സംഗതികൾ
ഇതിന്നു് ഹേതുഭൂതങ്ങളായി വിചാരിയ്ക്കപ്പെടാം. ഇതെല്ലാം
കൊണ്ടും മലയാളഭാഷ, സാഹിത്യസമ്പത്തു്, പദസമൃദ്ധി,
വ്യാപ്തി ഈ വിഷയങ്ങളിൽ മാന്യസ്ഥാനത്തിലാണു് സ്ഥിതി
ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് ആ ഭാഷയുമായി അല്പമെങ്കിലും പരിചയ
മുള്ളവർക്കു് അറിയാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ, ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ
മലയാളഭാഷ ഇപ്പോൾ പൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നല്ല ഞാൻ
പറയുന്നതു്. ആ പരമകാഷ്ഠയിലേയ്ക്കുള്ള പന്ഥാവിൽ

ഏതാനും ദൂരം കടന്നു എന്നുമാത്രമാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പൎയ്യം. എന്നാൽ, പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയില്ല എന്നുള്ള ആക്ഷേപം പറഞ്ഞ് അതിന്റെ ഗതിയെ തടയുകയൊ അതിനെ പിന്നോക്കം തള്ളുകയൊ ചെയ്യുന്നത് അല്പം കടന്നകൈ ആയിവന്നേക്കാം. പൂൎണ്ണത ലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവിലും നാം കാണുന്നില്ലാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് മലയാളഭാഷയിൽ അത് നാം പ്രതീക്ഷിയ്ക്കുന്നത് അയുക്തമാണ്. അപൂൎണ്ണത ഒരു വലിയ കുററമായും വിചാരിച്ചുകൂട. ഭാഷയുടെ വളൎച്ചയിൽ പല ഘട്ടങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇപ്പോൾ അതിന്റെ വളൎച്ചയുടെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ അത് പ്രവേശിച്ചതേയുള്ളു. മലയാളഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്ക് സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന കാരണങ്ങളിൽ മലയാളവിദ്യാലയങ്ങൾ വഹിയ്ക്കുന്ന ഭാഗം ഏററവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നാണ് എന്റെ അല്പ ബുദ്ധിയിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായം. ഇപ്രകാരമായിരുന്നാൽ മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെ ഏറെക്കുറെ ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കും ആ ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയും. മലയാളഭാഷയുടെ പൂൎവ്വാധികമായ അഭിവൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിയ്ക്കാം രണ്ടുകൊല്ലം മുമ്പ് നിയമിയ്ക്കപ്പെട്ട "വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മിററിക്കാർ" ഇത്തരം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ രണ്ടു കൂടുതൽ ക്ലാസുകൾകൂടി വച്ച് ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം നൽകണമെന്ന് ശുപാൎശചെയ്തിരുന്നതെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നത് ഒരു തെററായ അനുമാനമായിരിയ്ക്കയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, ഇവരുടെ ശുപാൎശപ്രകാരമുള്ള ഏൎപ്പാട് നടപ്പിൽ വന്നിട്ടില്ല എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഉണ്ടായിരുന്ന ഏതാനും ഉയൎന്നതരം വിദ്യാലയങ്ങൾ നിൎത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏതുഭാഷയിലായിരുന്നാലും മനുഷ്യരുടെ സൌകൎയ്യം, ബുദ്ധിശക്തി, ആവശ്യം ഇവയെ അനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിയ്ക്കുന്നതിന് തക്കതായ വിദ്യാലയങ്ങൾ പടിപടിയായി രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അതല്ലാതെ അവ എല്ലാം ഒരേ നിരപ്പിൽതന്നെ ഇരുന്നാൽ ഇത് സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു പറയേണ്ട

തില്ലല്ലൊ. ഇതു് ബുദ്ധിശക്തിയുടെ സ്വാഭാവികമായ ഉൽഗതിയ്ക്കും വളൎച്ചയ്ക്കും ഒരു പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുകയാണെന്നുവന്നേക്കാം. ഉയൎന്നതരംവിദ്യാഭ്യാസംനല്കുന്നതിനുമാത്രം ഭാഷയ്ക്കു് കെല്പില്ലെന്നു് ഒരാക്ഷേപം പുറപ്പെട്ടേക്കാം. ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാഷയും ധാരാളം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ, മലയാള ഭാഷയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിതന്നെ നോക്കിയാൽ ഒരാ ആക്ഷേപത്തിന്നു അതു് എത്രമാത്രം അൎഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും വിദ്വാന്മാർതന്നെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും യുക്തമായിരിയ്ക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ സ്വഭാഷ മലയാളം തന്നെയാണെങ്കിലും എന്റെ അല്പജ്ഞതനിമിത്തം അതിലുള്ള പ്രൌഢകൃതികളെ വായിയ്ക്കയും അവയ്ക്കു് ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലുള്ള കെല്പു് എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു് നിശ്ചയിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നതിന്നു് സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നു് അല്പം ലജ്ജയോടുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം ഒരു ന്യൂനത നമ്മുടെ സ്വഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നാൽ സ്വഭാഷാഭിമാനികളായ നാം എല്ലാവരും അതിനെ പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിന്നുവേണ്ട ശ്രമം ചെയ്യുന്നതു് അത്യാവശ്യമായ ഒരു കാൎയ്യമാണെന്നും കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഉയൎന്നതരം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നതു് ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും ഭാഷജ്ഞന്മാരുടെയും വിദ്വാന്മാരുടെയും വൎദ്ധനയ്ക്കും, വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ബുദ്ധിശക്തി, വാസന മുതലായവയുടെ പ്രകാശിപ്പിന്നും ഒരു വലിയ സഹായമായിരിയ്ക്കുമെന്നും തോന്നുന്നു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നല്ല മററു പ്രകാരേണയാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നും ഒരഭിപ്രായം ഇല്ലെന്നില്ല. ഭാഷയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധി വിദ്വാന്മാരിൽ നിന്നും ആണല്ലൊ ഉണ്ടാകുന്നതു്. വിദ്വാന്മാരുണ്ടാകുന്നതു് വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ വിളഭൂമി പിന്നെ ഏതാണെന്നും അറിയാൻ പാടില്ലാതെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. വിദ്യ ഇല്ലാതെ വിദ്വാന്മാരാകുന്നതും എങ്ങനെയാ-

ണാമൊ? വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേരുന്നവരെല്ലാം വിദ്വാന്മാരായി വരുന്നതല്ലല്ലൊ. വാസനയും, ബുദ്ധിശക്തിയും, ഉത്സാഹവും ഉള്ളവർക്ക് ഉയർന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇതിലേയ്ക്ക് വളരെ എളുപ്പമുള്ളതാണല്ലൊ. വിദ്വാന്മാർക്ക് വേണ്ടതായ ഗുണങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം പ്രായേണ വിദ്യാലയങ്ങൾതന്നെയാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. വിദ്വാന്മാർ വേറെ വിധമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്ന് സമ്മതിച്ചാലും ഇവരുടെ വിദ്യയുടെ ഫലമായ കൃതികൾ വായിക്കാനുള്ളവരാരാണ്? ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലാത്തവർക്ക് ഇത് സാദ്ധ്യമാണൊ? ഇതിന് ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാലയങ്ങൾ ആവശ്യമല്ലയൊ? വിദ്വാന്മാരുടെ കൃതികളെ ആരുംതന്നെ ആസ്വദിക്കാതെ അവയ്ക്കെങ്ങനെ പ്രചാരം വരും? എന്നാൽ, വിദ്വാന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കയല്ല മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന് പറയുമായിരിക്കാം. സമ്മതിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ പിന്നെ ഇവയുടെ ഉദ്ദേശ്യം വേറെ എന്താണെന്നും, അതിനെ എത്ര മാത്രം ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നുണ്ടെന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. പക്ഷെ, ഗവർമെന്റ് സർവീസിലേയ്ക്ക് യോഗ്യതയുള്ളവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനായിരിക്കാം. ഇങ്ങനെയായിരുന്നാൽ ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസമല്ലയോ ആവശ്യം. എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഇംഗ്ലീഷു പരീക്ഷാവിജയികൾ മാത്രമേ ഇതിന് അർഹന്മാരായിരിക്കൂ എന്ന് എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് മേലധികാരികളും തീർച്ചപ്പെടുത്തി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണല്ലൊ ഇത്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക് മലയാള വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒന്നും ആശിക്കാൻ വഴിയുണ്ടെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ പിന്നെ എഴുതാനും വായിക്കാനും മാത്രം ശീലിപ്പിക്കുന്നതിനാണെന്ന് പറയുമായിരിക്കാം. ഇത് 'വിദ്യാഭ്യാസ'മാകുമൊ എന്ന് അല്പം സംശയം ഉണ്ട്. പക്ഷെ, ബുദ്ധിശക്തിയെ സ്പർശിക്കാത്ത ഒരു

മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസമായിരിയ്ക്കാം. ഇതു രണ്ടും കേവലം അചേതനങ്ങളായ യന്ത്രങ്ങളും കൂടി ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. അതല്ല വല്ല തൊഴിലുകൾ ചെയ്യുന്നതിനും വിദ്യാൎത്ഥികളെ യോഗ്യന്മാരാക്കിത്തീൎക്കാനായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ, ൟ വക യാതൊന്നും നാട്ടുഭാഷാ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പാഠവിഷയങ്ങളായി പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതായി അറിവില്ല. സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ തൊഴിലഭ്യസിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് സാദ്ധ്യവുമല്ല. എന്നാൽ, തൊഴിലുകൾതന്നെ ശരിയായി ചെയ്യണമെങ്കിൽ ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം അത്യാവശ്യമാണു്. "ബുദ്ധിയാണു് ഹസ്തത്തെ ചലിപ്പിയ്ക്കുന്നതു്". ബുദ്ധി പുറകിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ തൂമ്പാ, കോടാലി, മൺവെട്ടി മുതലായവ സചേതനങ്ങളായിത്തീരുന്നു. കരകൌശലങ്ങളൊ മററൊ മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനു് ചില ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നതായി കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇതിനു് മററു വിഷയങ്ങളുടെ ഇടയിൽ തള്ളിക്കയററി വയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമൊ എന്നു സംശയിയ്ക്കുന്നു. ൟ വിഷയത്തിൽ ഒരു മഹാനായ അമേരിക്കൻ അദ്ധ്യാപകൻെറ അഭിപ്രായം താഴെ ചേൎക്കുന്നു:—"വ്യാവസായിക വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെയാണു് നമ്മുടെ തൊഴിലാളികളുടെ കുട്ടികൾക്കു് അത്യാവശ്യമായും വേണ്ടതു്. എന്നാൽ, ൟ മാതിരി വിദ്യാഭ്യാസം സാധാരണ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പാഠവിഷയങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തേയും ഉദ്ദേശ്യത്തേയും മുഴുവൻ മാററാതെ അതിൻെറ ഒരേ ഭാഗമാക്കി ഫലപ്രദമാകുംവണ്ണം നടത്തുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു്. വ്യവസായവിഷയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മററുള്ള വിഷയങ്ങളെ ക്രമത്തിലധികം കുറയ്ക്കേണ്ടതായും വരും. ഇപ്രകാരം വ്യവസായവും ബുദ്ധിവികാസവുംകൂടി കലൎന്നു് നടത്തപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനത്തിൽ രണ്ടിനെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു നിഷ്പ്രയോജകമായ അല്പജ്ഞതെയെ മാത്രം നൽകി എന്നുവന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ഇതിനു് രാജ്യത്തിൽ

അവിടവിടെ പ്രത്യേക വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കും."

പിന്നെ, വിദ്യാൎത്ഥികളെ യോഗ്യന്മാരായ പൌരന്മാരും സമുദായാംഗങ്ങളും ആക്കിത്തീൎക്കുന്നതിനായിരിയ്ക്കാം; ശരി, ഇതുതന്നെ മുഖ്യഉദ്ദേശ്യം. ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം, ബുദ്ധിസംസ്കരണം, സ്വഭാവദൃഢീകരണം, കൃത്യബോധം മുതലായവയാണല്ലൊ വേണ്ടതു്. ഇതിന് ഉയൎന്നതരം വിദ്യാലയങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഒരിയ്ക്കലും സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. ഇപ്പോഴുള്ള മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതിയും മററും ഇതിന്നുതകുന്നതല്ലെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഇവയിൽ പല സാരങ്ങളായ മാററങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതത്യാവശ്യമാണെന്നു് പലൎക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടു്. ആദ്യമായി ഈ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചിലതിലെങ്കിലും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന്നുവേണ്ടതായ സൌകൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്തരം വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടല്ലാതെ ബുദ്ധിയ്ക്കും സ്വഭാവത്തിന്നും ആവശ്യങ്ങളായ സംസ്കരണം സിദ്ധിയ്ക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് ധാരണാശക്തി ഉണ്ടോ എന്നു് പരീക്ഷിയ്ക്കുന്നതിന്നു് ഒരുവിധം ഉതകുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, ബുദ്ധിയുടെ മററുശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ ശക്തികളെ അല്പമെങ്കിലും ചലിപ്പിയ്ക്കയോ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള സംഗതി സംശയസ്ഥാനത്തിലാണ്. ഈ വക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നും പുറത്തുവരുന്നവർതന്നെ ഇതിനെ സാക്ഷീകരിയ്ക്കുന്നില്ലയോ. വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിയ്ക്കയൊ ദൃഢീകരിയ്ക്കയൊ ചെയ്യുന്നതു് ഈ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു് വല്ലവരും വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു് അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാലയങ്ങളോടു് നാം കാണിച്ചുവരുന്ന പ്രതിപത്തിയോ ബഹുമാനമൊ ഈ വക

വിദ്യാലയങ്ങളോട് ഭാവിച്ചുകാണാത്തതു് എന്താണെന്നും ആലോചിയ്ക്കേണ്ട സംഗതിയാണ്. അവയുടെ മോശസ്ഥിതി കൊണ്ടോ, അവയുടെ സൂക്ഷ്മസ്ഥിതിയെ അറിയുന്നതിനു് നമുക്കുള്ള അശക്തികൊണ്ടോ എന്താണെന്നറിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നതു് നല്ലതാണെന്നു തോന്നുന്നു. നാട്ടിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും വിദ്യാസമ്പാദനത്തിനായി ഇവയിലാണല്ലോ പ്രവേശനം നേടുന്നതു്. നമ്മുടെ സ്വഭാഷയിൽ നടത്തപ്പെടുന്നവയും ഇവതന്നെയാണല്ലോ. ഭാവിയിൽ പൌരന്മാരായിരിപ്പാൻ പോകുന്ന നമ്മുടെ സന്താനങ്ങളുടെ ജാതകം എഴുതുന്നതും ഇവിടെ തന്നെയാണ്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ വിദ്യാലയങ്ങൾ എത്രയും ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടവയാണ് എന്നു പറഞ്ഞ തീരൂ എന്നില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, അവയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാണെന്നു് വിചാരിയ്ക്കാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. ഇവയിൽ പലതും അടുത്തുള്ള ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് നാവിൻദോഷം തട്ടാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി വച്ചിരിയ്ക്കുന്നവയാണെന്നു തോന്നുമെന്ന് ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടതായി ഓർമ്മിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു് പക്ഷേ, അതിശയോക്തിയോ മറ്റോ ആയിരിയ്ക്കാം. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസനിയമത്തിന്റെ പൂർണ്ണപ്രചാരത്തോടുകൂടി ഈ വക വിദ്യാലയങ്ങളും ഏറ്റവും ഗുണപ്രദങ്ങളായിത്തീരുമെന്ന് നമുക്കാശിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഒരു വിദ്യാലയത്തിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ഗുണം അതിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടേയും പാഠപുസ്തകങ്ങളുടേയും മററും സ്ഥിതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഷയങ്ങളിലും മലയാള വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് ചില ന്യൂനതകൾ ഇല്ലാതിരിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നാണ് സാധാരണയുള്ള അഭിപ്രായം. ഇപ്പോൾ മലയാള വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് അത്യാവശ്യമായി വേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നതു് ഒരു മാതിരി "ഗൌരവം" ആകുന്നു. ഇതിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടാണ് ഇവയെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാലയങ്ങളെപ്പോലെ നാം ആദരിയ്ക്കാത്തതു്. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിനു്

പ്രധാനാദ്ധ്യാപകന്മാരായി ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചും "ഭാഷയിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം" പ്രാപിച്ചും, ഭരണശക്തി, ആത്മാഭിമാനം, കൃത്യനിഷ്ഠ, ബുദ്ധിഗൌരവം, മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ചേൎന്നും ഇരിക്കുന്ന ആളുകളെ നിയമിക്കയാണു് വേണ്ടതു്. മററുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരിലും ഈ വക ഗുണങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. നാനൂറോ, അഞ്ഞൂറോ കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാലയത്തെ ഉത്തമരീതിയിൽ ഭരിക്കുന്നാതിനു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് വിശാലഹൃദയനും സമചിത്തനും ആയിരിക്കുന്ന ഒരാൾ അത്യാവശ്യമാണെന്നു് എനിക്കുതോന്നുന്നു. മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പെരുമാറുന്ന "മലയാളം" ദോഷരഹിതവും, ശുദ്ധവും, ഭാഷജ്ഞന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രീതിയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം. "നാട്ടുകാരുടെ ഇംഗ്ലീഷു്" എങ്ങനെ ആക്ഷേപകരമായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ "വിദേശീയമലയാളവും" ആക്ഷേപകരമായി തന്നെ ഇരിക്കും. ഒരു ഭാഷയുടെ മൎമ്മങ്ങളും ഗൂഢഗതികളും മററും ആ ഭാഷ മാതൃഭാഷയായിരിക്കുന്ന ഒരാളിനല്ലാതെ നിശ്ചയം വരാൻ പ്രയാസമാണു്. എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഈ ഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിനാൽ ഭാഷാവൈദഗ്ദ്ധ്യം അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കത്യാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ, ഇതു് ഇപ്പോൾ അത്യാവശ്യമായ ഒരു യോഗ്യതയായിട്ടു് ഗണിച്ചിട്ടില്ലെന്നുതന്നെപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പല പ്രധാനാദ്ധ്യാപകന്മാരും ഇപ്പോഴും കീഴ്‌വാദ്ധ്യാന്മാരുടെയൊ നോട്ടിന്റെയൊ സഹായം കൊണ്ടു് ഒരുവിധം കടിച്ചും മുറിച്ചും ഭാഷാപാഠം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതായി കേട്ടറിവുണ്ടു്. ഭാഷാവിദഗ്ദ്ധന്മാരെ വേണ്ടിടത്തോളം കിട്ടാഞ്ഞിട്ടോ മററുവല്ലകാരണംകൊണ്ടോ ആയിരിക്കാം ഈ വിധം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഇതു് മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളെയും ഭാഷയെയുംസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു അഭിലഷണീയമായ ഏൎപ്പാടാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളു. ഇപ്പോൾ

മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു വലിയ ന്യൂനത അവിടെ സ്വഭാവസംസ്കരണം ലേശംപോലും ഇല്ലെന്നുള്ളതാണ്. ഇതു് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു അംഗം തന്നെയാണോ എന്നു് വല്ലവരും വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. ബുദ്ധിസംസ്കരണത്തിന്റെ കാര്യം ഇരിയ്ക്കട്ടെ. അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം തന്നെയാണു് ഇതിനു് പ്രധാനകാരണം. ഭരണശക്തി, ബുദ്ധിഗൌരവം, ആത്മാഭിമാനം, കൃത്യബോധം മുതലായി ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നും ലഭിയ്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ പ്രകാശിച്ചെങ്കിലല്ലാതെ അവ അദ്ധ്യേതാക്കളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുകയില്ല. ദൃഷ്ടാന്തപാഠം എത്രയോ സാരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. നാം അറിയാതെ പഠിയ്ക്കുന്ന പാഠത്തിനും വളരെ ശക്തി കൂടുമല്ലോ. ഈ ഗുണങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു് ബഹുമാനവും ഭക്തിയും വരാനും തരമില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ഥിതി സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു് അനുകൂലമായിവരുമോ എന്നു് സംശയമാണ്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നടപ്പാക്കപ്പെട്ട "സ്കൂൾലീവിങ്ങ് സർട്ടിഫിക്കേറ്റ്" ഏർപ്പാടിൻപ്രകാരം കുട്ടികളുടെ പഠിത്തം, നടത്ത ഇവകളെ നിർണ്ണയിയ്ക്കുന്നതിനും, അതനുസരിച്ച് ക്ലാസുകയറ്റം കൊടുക്കുന്നതിനും മറ്റും വ്യവസ്ഥ ചെയ്കയും അതിലേയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേക രജിസ്റ്റർ വെയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിയ്ക്കാനായിരിയ്ക്കാം. ഇതിനാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ ഒരു ഗൌരവമേറിയ ചുമതല സമർപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ ചുമതലയെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായും ശരിയായും നിറവേറ്റുന്നതിനും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ധ്യാപകൻ അത്യാവശ്യമാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ മനസ്സിന്റെ മുമ്പിൽ ഉൽകൃഷ്ട പരമോദ്ദേശ്യങ്ങളെ സമർപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും ഇപ്രകാരമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആവശ്യമാണ്. അതിനാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ പ്രത്യേകം പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനെ നിയമി-

യ്ക്കുന്നതിൽ അനുവർത്തിച്ചുവരുന്ന നയമൊ മറ്റുവല്ലതുമൊ ഒന്നു് മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇനി പാഠവിഷയങ്ങളെയും പാഠപുസ്തകങ്ങളെയും പററി അല്പം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. വിസ്തരിച്ചു പറയുന്നതിനു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ സന്നദ്ധനല്ല. ഇപ്പോൾ നാട്ടിൽ ഇരിയ്ക്കുന്ന ഭാഷാപാഠപുസ്തകങ്ങൾക്കു് ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് അവ സ്റ്റാൻഡാർഡ് കവിഞ്ഞവയാണെന്നും, രണ്ടാമതു് അവയിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അധികമായിപ്പോയി എന്നും ആകുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ആക്ഷേപത്തെ പരിഹരിയ്ക്കുന്നതിനു് ഇവയെ ഓരോ പടി ഉയർത്തി പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടും, രണ്ടാമത്തെ ആക്ഷേപത്തിനു് സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കുറച്ചു് ഇവയിലെ ഭാഷാരീതിയെ അല്പം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടും മതിയാകുമെന്നു് തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതിൽഭേദം നൂതനഭാഷാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുകയല്ലേ എന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നു എങ്കിൽ ഈ ജോലി ഈ രാജ്യത്തുള്ള ഭാഷാവിദഗ്ദ്ധന്മാരെക്കൊണ്ടു് നിർവഹിപ്പിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കും. പ്രത്യേകിച്ചും ഭാഷാപോഷണത്തിനുവേണ്ടി പലവിധം യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതും, കേരളത്തിലുള്ള അനേകം വിദ്വാന്മാർ അംഗങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നതുമായ ഭാഷാപോഷിണിസഭയെ തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉത്തമമായിരിയ്ക്കുമെന്നാണു് എനിയ്ക്കു് തോന്നുന്നതു്. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ അന്യഭാഷക്കാർക്കു് മലയാളം പഠിയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരിൽ വല്ലവരും ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളെ മലയാളം സ്വഭാഷയായിരിയ്ക്കുന്ന അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കു് മലയാളം പഠിയ്ക്കുന്നതിനായി നിശ്ചയിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് എത്രമാത്രം ഉചിതമായിരിയ്ക്കുമെന്നു് നിങ്ങൾതന്നെ ആലോചിയ്ക്കേണ്ട കാര്യമാണു്. മലയാളഭാഷാ

വൃത്തത്തിന്റെ പരിധി കേരളമാണല്ലൊ. എന്നാൽ, ഈ ഭാഷാവൃത്തത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ ആണെന്ന് പറയുന്നതിൽ ആരും മുഷിയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് തിരുവിതാംകോട്ട് മലയാള വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് ഭാഷാപാഠപുസ്തകം തയാറാക്കാൻ ആളില്ലെന്നുവരുന്നു എങ്കിൽ അതു് നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരു വലിയ കുറച്ചിലാണെന്ന് പറയണമോ? ഇങ്ങനെയുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ ഭാഷാഭോഷിണി സഭയുടെ അഭിപ്രായം വളരെ വിലയുള്ളതായിരിക്കും. അതിനെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടതു് അതിന്റെ ചുമതലയാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. മലയാളഭാഷാസംബന്ധമായ ഒരു കാര്യം തീരുമാനിക്കുന്നതിന് ഇതുപോലെ യോഗ്യതയും ശക്തിയുമുള്ള മറ്റൊരു സഭയുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഈ സഭയ്ക്കു് ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായംപറയുന്നതിന് അവകാശമോ അധികാരമോ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതു് ഇതിന്റെ പ്രയോജനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു സാരമായ ഭാഗത്തെ തള്ളിക്കളയുകതന്നെയാണ്. ഇതു് ഈ സഭയുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണെന്നറിയുന്നില്ല. ഒരു രാജ്യത്തെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ആ രാജ്യത്തെ ഭാഷ കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ പ്രധാനമായി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആ രാജ്യചരിത്രമാകുന്നു. ഭാവിയിൽ പൌരന്മാരായിരിക്കാൻ പോകുന്നവർക്ക് സ്വദേശാഭിമാനം ആവശ്യമായ ഒരു ഗുണമാണല്ലൊ. ഇതിനെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിന് സ്വദേശചരിത്രം എത്രമാത്രം സഹായിക്കുമെന്ന് പറയണമെന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം ഇപ്പോൾ കഥാരൂപേണ കീഴ്ക്ലാസുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. ഇതു് ഒട്ടും മതിയാകുന്നതല്ല. ഉയർന്ന ക്ലാസുകളിൽ തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം ഉത്തമരീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പാഠപുസ്തകത്തിന്റെ ന്യൂനത ഇവിടെയും പറഞ്ഞേക്കാം. ഇവ എളുപ്പം തീർക്കാവുന്നതൊന്നാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഒരു ഉപഭാഷ കൂടി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഒരഭിപ്രായം ഉണ്ട്. സാധാരണ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച ഒരാൾ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം രണ്ടു ഭാഷയെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതു് മലയാളത്തിനേക്കാൾ ഉയർന്ന പടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയായാൽ നന്നായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷോ സംസ്കൃതമോ ആയാൽ കൊള്ളാമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഭാഷാജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതു കൂടാതെ ബുദ്ധിശക്തികളെ പലവിധത്തിലും പോഷിപ്പിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുമാണല്ലോ.

ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പാഠവിഷയങ്ങളിൽ നിന്നു ഒഴിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ. കാരണം മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഇതിനു വേണ്ടതായ കെല്പോ പുഷ്ടിയോ ഇല്ലെന്നും, തക്കതായ പുസ്തകങ്ങൾ ഇല്ലെന്നും, മലയാളത്തിൽ ഇവയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾക്ക് പേരുകൾ ഇല്ലെന്നും, ഇവയെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നും മററുമാകുന്നു. ഇതിലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കാരണത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഭാഷാവിദഗ്ദ്ധന്മാർതന്നെ തീർച്ചചെയ്യേണ്ടതാണെന്ന് മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പുസ്തകങ്ങളും തക്ക പേരുകളും ഇല്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു സമയം ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെയുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അവയ്ക്കുള്ള ആവശ്യം കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആവശ്യമാണല്ലോ നിർമ്മാണത്തിനു കാരണം. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുക എന്നു വയ്ക്കുമ്പോൾ തക്കതായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാവും. അതുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രീയ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നുള്ളതു് മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഈ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിന് ഒരു കാരണമാകയില്ലെന്നല്ല, അവയെ

പഠിപ്പിയ്ക്കണമെന്നുള്ളതിന്ന് ഒരു നിർബ്ബന്ധമായ കാൎയ്യം കൂടി ആകുന്നു. ആദ്യം അല്പം ദുർഘടങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും അല്പകാലംകൊണ്ട് അവ തീരെ തീൎന്നുപോകുന്നതുമാകുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഇതു് മലയാളഭാഷയ്ക്കുമാത്രം വന്നുകൂടീട്ടുള്ള ഒരു ന്യൂനതയും അല്ല. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും അവയുടെ വളൎച്ചയിൽ ഈ ഘട്ടം ഒരിയ്ക്കൽ നേരിടാവുന്നതാണ്. ചില ഭാഷകൾ ഈ ഘട്ടത്തെ കടന്നുകഴികയും, ചിലവ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ എത്തിയിരിയ്ക്കയും, മററു ചിലവ ഇതിൽ എത്താതിരിയ്ക്കയുമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ജനങ്ങൾക്ക് ജ്ഞാനവും വിദ്യയും മററും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്തോറും ഭാഷയും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. മലയാളഭാഷ ഇപ്പോൾ ഈ ഘട്ടത്തിൽ എത്തിയിരിയ്ക്കയാണ്. അതിനെ ഇവിടം കടക്കുന്നതിന്ന് സഹായിയ്ക്കേണ്ട ചുമതല ഭാഷാഭിമാനികൾക്കുള്ളതായി തോന്നുന്നു. ഭാഷയിൽ വേണ്ടതായ പോഷകം ഇല്ലെന്നുള്ളതും ഇതുപോലെതന്നെയാണല്ലൊ. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവയല്ലെന്ന് തീൎച്ചയാണല്ലൊ. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസവും അറിവും വൎദ്ധിച്ചുവന്നതിനോടുകൂടി ഇവയെ ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക്, മുതലായ ഭാഷകളിൽനിന്നും സ്വീകരിയ്ക്കയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. മലയാളത്തിന്ന് ഈ മാതിരി സഹായം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും ലഭിയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ആദ്യം ഈ വക ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഒരു പുതുമ വല്ലതും വന്നുകൂടിയേക്കാം. എന്നാൽ, കാലക്രമേണ മററു വസ്തുക്കളെപ്പോലെ ഇവയും പരിചയം കൊണ്ട് പഴമയുള്ളവയായിത്തീരും.

ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഈ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിയ്ക്കണമെന്നുള്ളതിന്ന് എങ്ങനെ കാരണമായിത്തീരുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂട. ഒന്നിലെ വിദ്യാൎത്ഥികളല്ല മററതിൽ പഠിയ്ക്കുന്നതു്. വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും മലയാള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ

ആണ് പഠിയ്ക്കുന്നത്. എല്ലാവൎക്കും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേൎന്നു പഠിയ്ക്കുന്നതിന് ശക്തിയുമില്ല. പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഫലം മലയാളവിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക് കൂടി ഏറെക്കുറെ ലഭിയ്ക്കുന്നത് നന്നായിരിയ്ക്കയില്ലേ? അവൎക്ക് ഇതിന്റെ സ്വാദ് അറിയുന്നതിന് അവകാശം ഇല്ലെന്നുവരുമൊ? ഇത് ഇവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു "അനാസ്വാദ്യ ഫലമായിരിയ്ക്കുമോ? ഇത് രാജ്യത്തിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും നന്മയ്ക്കുതകുന്നതല്ലയോ? എല്ലാ മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളും ഒരുപോലെ ഇരിയ്ക്കണമെന്നല്ല പറയുന്നത്. ഉയൎന്നതരം വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതായും ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാലയങ്ങളോട് ഏകദേശമെങ്കിലും തുല്യങ്ങളായും രാജ്യത്തിൽ അവിടവിടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നുമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. മലയാളവിദ്യാലയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇനിയും പലതും പറവാനുണ്ട്. അവയെ ഒക്കെയും ഈ ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിൽ അടക്കണമെന്ന് ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവയുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു മാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിയ്ക്കണമെന്നേ താല്പൎയ്യമുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ തന്നെ ശരിയായിട്ടുള്ളവയാണൊ എന്നും സംശയം ഉണ്ട്. അവയെ എല്ലാം * ഇവിടെ കൂടിയിരിയ്ക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരുടെ ബുദ്ധിയാകുന്ന ഉരകല്ലിൽ ഉരച്ചുനോക്കുന്നതിനായിട്ട് അവരുടെ മുമ്പാകെ സമൎപ്പിയ്ക്കയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. സ്വാഭിപ്രായത്തെ യഥേഷ്ടം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നതിന് ഈ സഭ എനിയ്ക്ക് നൽകീട്ടുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവിഹിതമായവിധത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ആരെ എങ്കിലും മുഷിപ്പിയ്ക്കയൊ മറ്റൊ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അവരോട് മാപ്പുചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇനി ഭാഷാപോഷിണിയെപ്പററി ഒന്നുരണ്ട് വാക്കുകൂടി പറഞ്ഞ് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവ-

* ൧൦൮൭-ൽ വൈക്കത്തുവച്ചു കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണി സഭയിൽ വായിക്കപ്പെട്ടത്.

സാധിപ്പിയ്ക്കാമെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിസഭ ഉത്ഭവിച്ചിട്ട് പത്തുവൎഷത്തിൽ കുറകയില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. അത് പല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് സ്ഥാപിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും അറിയാം. സഭ വകയായി ഒരു മാസികയും നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഇപ്രകാരമുള്ള യോഗങ്ങൾ നടത്തപ്പെടുന്നതായും അറിവുണ്ട്. എന്നാൽ, അതിന്റെ ആദ്യ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുന്നതിന് എന്തെല്ലാം ശ്രമം ചെയ്യുവാനുണ്ടെന്നും, അവ എത്രമാത്രം ഫലപ്രദങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും നിശ്ചയമില്ല. ഈ സഭ നിമിത്തം ഗുണമൊന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നുള്ളതിന് തൎക്കമില്ല. എന്നാൽ, ഉദ്ദിഷ്ടങ്ങളിൽ എത്രമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണ് അറിയേണ്ടത്. ഈ സഭയുടെ ഒരു ഗൌരവത്തിനും സ്ഥിരതയ്ക്കും മറ്റും ഗവൎമ്മേന്റിൽ നിന്നു ഒരു അംഗീകരണം സമ്പാദിയ്ക്കേണ്ടത്യാവശ്യമാണെന്ന് എനിയ്ക്ക് തോന്നുന്നു. (ഇപ്പോൾ ഇപ്രകാരം ഒരംഗീകരണം ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല.) എന്തുമാതിരി അംഗീകരണമാണെന്ന് നിങ്ങൾ ചോദിയ്ക്കുമായിരിയ്ക്കും. മലയാളഭാഷ, മലയാളവിദ്യാഭ്യാസം, മലയാളപുസ്തകങ്ങൾ ഇവയെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യങ്ങൾ തീൎച്ചയ്ക്കായി ഗവൎമ്മേന്റിന്റെ മുമ്പാകെ വരുമ്പോൾ ഈ സഭയുടെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെടുകവേണ്ടും ഗവൎമ്മേന്റിന് ഈ സഭയെക്കുറിച്ച് ഒരു വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം.

ഇപ്രകാരം ഒരു വിശ്വാസം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് സംശയിച്ചേയ്ക്കാം. അതിലേയ്ക്ക് ആദ്യമായി വേണ്ടത് ഈ സഭയിൽ ചെയ്യുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ, ഈ സഭ അതാതാണ്ടിൽ നടത്തുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ, സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇവയെ ഗവൎമ്മേന്റിനെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കയും, ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിന് അതിന്റെ സഹായം

അപേക്ഷിയ്ക്കയും ചെയ്യുകയാണ്. കേരളമൊട്ടുക്ക നോക്കിയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള മറെറാരു വിദ്വൽസഭ ഇല്ലെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. അങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കുമ്പോൾ ഈ സഭയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഗവൺമെൻറിന് സ്വീകാര്യമായിരിയ്ക്കാനെ തരമുള്ളു. ഇപ്രകാരം ഗവൺമെൻറുമായി ഒരു സംബന്ധം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നത് സഭയുടെ ഗൌരവത്തിനും പ്രയോജനത്തിനും ഏററവും അനുകൂലമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇനി ഒന്നു പറവാനുള്ളത് ഈ സഭയെ ചില വകുപ്പുകൾ ആയി വിഭജിയ്ക്കുന്നതിൻെറ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചാണ്. ഈ സഭയുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടല്ലൊ. എല്ലാ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും സഭ പൊതുവായി നടത്തുന്നത് അത്ര സുകരമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കവിതകൾ ഇവയെ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു വകുപ്പും, നൂതന പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുന്നതിനുത്സാഹിയ്ക്കയോ ഉത്സാഹിപ്പിയ്ക്കയോ ചെയ്യുന്നതിന് മറെറാരു വകുപ്പും, ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതിനും മററു വേറൊരു വകുപ്പും, അച്ചടിയ്ക്കാതെയും അപ്രസിദ്ധങ്ങളായുമിരിയ്ക്കുന്ന പഴയ കൃതികളെ യഥാതഥമായി പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു വകുപ്പും, മാസികകളിലും മററും ഭാഷാ സംബന്ധമായി കാണുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളെ ശേഖരിയ്ക്കുന്നതിന് ഒന്നും ഇപ്രകാരം പല വകുപ്പുകളായി പിരിച്ച് പ്രത്യേക ചുമതല നല്കുന്നതായാൽ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നതിന് അധിക സൌകര്യമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ, സഭാംഗങ്ങൾ വേറെ ജോലിയുള്ളവരാകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ചുമതലകൾ കൈയേല്ക്കുമൊ എന്നും, കൈയേററാൽ തന്നെ അവയെ നിറവേററുവാൻ സാധിയ്ക്കുമോ എന്നും ചോദിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ, ഇവർ ഭാഷാപോഷിണി സഭാംഗങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ ചില ചുമതലകൾ കൈയേററു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ആ വക ചുമതലകളെ ഏതുപ്രകാരമായാലും വഹിയ്ക്കാതെ കഴികയില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ ഇപ്രകാരം ചുമതല വിഭജിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ അസൌകര്യമൊന്നും വരാനിടയില്ല. ഇനി ഒന്നു പറ

വാനുള്ളതു് ൟ സഭവക കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു് അല്പമെങ്കിലും ധനാഢ്യയം ആവശ്യമാണു്. അതിലേയ്ക്കു് ഏതെങ്കിലും ഒരുമാൎഗ്ഗം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ഒരു മൂലധനം ശേഖരിയ്ക്കാമെങ്കിൽ നന്നായിരിയ്ക്കും. ഇനിയും പലതും പറവാനുണ്ടെങ്കിലും ൟ മൂന്നു സംഗതികൾ മാത്രം ഇപ്പോൾ ൟ സഭയുടെ ദയവായ ആലോചനയ്ക്കായി അവരുടെ മുമ്പിൽ സമൎപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

൧൧. ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗ്രന്ഥശാലകളും.

വിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിന്നുതകുന്നതായ പല ഏൎപ്പാടുകളും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടു്. വിദ്യാലയങ്ങൾ, സമാജങ്ങൾ, വായനശാലകൾ, വൎത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, ഗ്രന്ഥശാലകൾ ഇവയൊക്കെയും പല വഴിയ്ക്കാണെങ്കിലും ൟ വിഷയത്തിൽതന്നെ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ശക്തികളാണു്. ഇവയിൽവെച്ചു് "ഗ്രന്ഥശാലകൾ" ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗം വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ഇവയിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ തരത്തിലും അളവിലും ഏറക്കുറെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരുന്നാലും, ബുദ്ധിവികാസത്തിന്നും ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും ഇവകളെല്ലാം ഒന്നുപോലെ അനുകൂലികളായിത്തന്നെയിരിയ്ക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് നാം അധികമായി അവലംബിയ്ക്കുന്നതു് വിദ്യാലയങ്ങളാണു്. ഇവിടെ നാം വിദ്യാസമ്പാദനമാണു് ചെയ്തുപോരുന്നതെന്നു നാം വിചാരിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ, വാസ്തവം നോക്കുന്നതായാൽ ഇവിടെ നാം ചെയ്യുന്നതു് സ്വയമേവ, വിദ്യയെ സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനു് വേണ്ടതായ ശക്തിയെ സമ്പാദിയ്ക്കു മാത്രമാണു്. നാം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നു പുറത്തു വരുന്നതു് "അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാരെ"ന്ന നിലയിലാണു്. യഥാൎത്ഥത്തിൽ നാം

"ആരബ്ധവിദ്യന്മാർ" മാത്രമേ ആയിരിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരു സ്ഥിതിയിലാണ് നാം അല്പമായി തൊഴിലുകളിലോ, അധികമായി ഉദ്യോഗത്തിലോ ചാടി വീഴുന്നതു്. നിത്യവൃത്തിയ്ക്കും മററും വേണ്ടി നമുക്കിപ്രകാരം ചെയ്യാതിരിയ്ക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ നമ്മിൽ പലരുടേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരിധി, വിദ്യാലയത്തിൽവച്ച് പ്രാപിച്ച കാഷ്ഠയിൽ തന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നതല്ലാതെ അല്പമെങ്കിലും വിസ്താരം പ്രാപിയ്ക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ തൊഴിൽവഴിയ്ക്ക് നേരിടുന്ന ജ്ഞാനശകലങ്ങളെ നാം അല്പമല്പമായി സംഭരിയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരിയ്ക്കാം. എന്നാൽ, ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം ബുദ്ധിയ്ക്കാവശ്യമായ വിശാലതയോ വികാസമോ സിദ്ധിയ്ക്കാൻ തരമില്ല. "മനുഷ്യരെല്ലാവരും അവരുടെ തൊഴിലുകൾക്കടിമകളാണ്." തൊഴിലുകൾ നയിയ്ക്കുന്ന ഇടുക്കു വഴിയെയല്ലാതെ ബുദ്ധി സഞ്ചരിയ്ക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ നമുക്ക് ഒരു പ്രകാരം നന്നെങ്കിലും, മറെറാരു പ്രകാരം അനഭിലഷണീയമായ, ഒരു ഏകാഗ്രചിത്തത്വം വന്നുകൂടുന്നു. എന്നാൽ, ഒരു സ്ഥിതി സ്വഭാവഗുണത്തിനാകട്ടെ, ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനാകട്ടെ ഉതകുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ബുദ്ധിയ്ക്ക് അതിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ഏതു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിന് ശക്തിയുണ്ടാവാൻ തരമില്ല. നാലു വശത്തു നിന്നും ഒരു കാര്യത്തെ പര്യാലോചിയ്ക്കുന്ന ബുദ്ധിയ്ക്കേ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ഗ്രഹിയ്ക്കാൻ സാധിയ്ക്കയുള്ളൂ. ജ്ഞാനത്തിന് പരപ്പാണുള്ളതു്. അതുകൊണ്ട് ബുദ്ധിയ്ക്കും ഒരു മാതിരി പരപ്പുണ്ടായാലേ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണത്തിനുതകുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ തൊഴിൽമൂലം വന്നുകൂടാവുന്ന ബുദ്ധിയുടെ ഞെരുക്കം അല്ലെങ്കിൽ വിസ്താരക്കുറവിന് അപ്പൊഴപ്പോൾ പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിന് ഗ്രന്ഥപാരായണം ഒരു നല്ല പ്രത്യൌഷധമാണ്. ഒരഭ്യസ്തവിദ്യനായ മനുഷ്യന് "ഒരു വിഷയത്തിൽ പൂർണ്ണജ്ഞാനവും എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും സാ-

മാന്യജ്ഞാനവും" വേണ്ടതാണെന്നാണ് പല മഹാന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം. ഇതു് ഒരാദർശമായി മുമ്പിൽ വയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ, രണ്ടും മനുഷ്യന് സാധിയ്ക്കുന്നതാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഇതിനെ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു് പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതു് എല്ലായ്പോഴും നന്നായിരിയ്ക്കും. ഇക്കാര്യത്തിലാണ് ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യം നമുക്ക് നേരിടുന്നതു്. ഓരോ തൊഴിലാളികളും അവരുടെ ഒഴിവുസമയത്തെ വിഷയാന്തരങ്ങളിൽ വ്യയം ചെയ്യുന്നതു് ഒരുവിധം വിശ്രമവും, അല്പജ്ഞതയ്ക്കു് പ്രത്യൌഷധവും, ബുദ്ധിയുടെ വിശാലതയ്ക്കു് അനുകൂലവും, ഒരുമാതിരി വിനോദവും ആയിരിയ്ക്കും. ഗ്രന്ഥശാല ഒരു മാഹാത്മ്യത്തോടുകൂടിയ സ്ഥാപനമാണ്. ഇവയ്ക്കു് പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിലുള്ളതുപോലെയുള്ള വില നാം വയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതു്, പക്ഷെ, നമ്മുടെ അജ്ഞത കൊണ്ടായിരിയ്ക്കാം. ഗ്രന്ഥപാരായണവിഷയത്തിലും നാം പിന്നോക്കം തന്നെയാണ്; പാശ്ചാത്യന്മാർക്ക് ഒരുറച്ച ശീലവും ഒഴിയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ആവശ്യവുമായിരിയ്ക്കുന്നതു്, നമുക്ക് കേവലം ഒരു അപൂർവ്വ സുഖാനുഭവം മാത്രമാണ്. മഹൽബുദ്ധികളുടെ വിശിഷ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളുമായിട്ടുള്ള സംസർഗ്ഗം നമ്മെ എത്രമാത്രം ഉയർത്തുന്നതിന് കാരണമായി ഭവിയ്ക്കുന്നു എന്ന് പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഗ്രന്ഥശാലകൾ നമ്മെ സീമാതീതമായ വിചാരഭൂമിയിലേയ്ക്കു് വഴി തുറന്നു വിടുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യവിചാരത്തിന്റെ ഉൽഭവപദ്ധതികളിൽക്കൂടി നമ്മെ നയിയ്ക്കുയും, മനുഷ്യരുടെ വിവിധാനുഭവസമ്പത്തിൽക്കൂടി നമ്മെ നീന്തിയ്ക്കുയും, മനുഷ്യാലോചനകളുടെ അധിത്യകകളിലേയ്ക്കു് നമ്മെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരച്ചടിക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കേവലം കടലാസ്സും മഷിയും തുകലും മാത്രമാകുന്നു. ഒരു കച്ചവടക്കാരന് അതു് ഒരു വ്യാപാരസാധനം മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ, ജിജ്ഞാസയോടുകൂടിയ ഒരു വായനക്കാരന് അവ അനർഘങ്ങളായ രത്നങ്ങൾ അടങ്ങിയ സമ്പുട

ങ്ങൾ ആകുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥശാലയാണ് യഥാൎത്ഥ സൎവ്വകലാശാലയെന്ന് കാർലൈയിൽ എന്ന മഹാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "ഭൂതകാലത്തിന്റെ ജീവൻ മുഴുവനും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കിടക്കുന്നു." മനുഷ്യർ വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രവൃത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയിരുന്നിട്ടുള്ളതും എല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയാണ് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ വിശിഷ്ടസ്വത്ത് എന്നു പറയാവുന്നതു്. ഒരു ഗ്രന്ഥശാല എല്ലാംകൊണ്ടും പുണ്യഭൂമിയാണ്. നാം പരിശുദ്ധമായ മനസ്സോടുകൂടി വേണം അതിൽ പ്രവേശിക്കാൻ. ഇതാണ് ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അശരീരികളായ മഹാന്മാരുടെ വാസസ്ഥലം. ഒരു രാജാവു് ഗ്രന്ഥശാലയുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായിരിക്കാൻ ഇച്ഛിച്ചതു് അത്ഭുതമല്ലല്ലോ.

ഗ്രന്ഥശാലകൾകൊണ്ടും ഗ്രന്ഥപാരായണംകൊണ്ടും ഉണ്ടാകാവുന്ന ഗുണങ്ങളെപ്പററി ഇവിടെ സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കണമെന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതു് മുൻകൂർ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഇതിനെപ്പററി ഒരു സംഗതി മാത്രം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. മറെറാതുഗുണവും സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും അവയിൽനിന്നും ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദൎശങ്ങൾ നാം ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഒക്കെയും ആദൎശപ്രാപ്തിക്കായി മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന ശ്രമത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. ആദൎശങ്ങൾ പ്രായേണ മനുഷ്യരാൽ അപ്രാപ്യങ്ങളാണെങ്കിലും അവയുടെ സാമീപ്യം ഏറക്കുറെ നമുക്ക് പ്രാപിക്കത്തക്കവയാണ്. ആദൎശങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യർ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. കേവലം മൃഗപ്രായനായ വനചരൻതൊട്ട് ദിവ്യജ്ഞാനമുള്ള മഹാത്മാക്കൾവരെ ഓരോ പടിയിലും ഉള്ള മനുഷ്യൎക്കും തരത്തിനു തരം ആദൎശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെ ആവശ്യംപോലെ ഉയൎത്തിയും മെച്ചപ്പെടുത്തിയും ശരിയാക്കുന്നതാണ്

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം. ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ നിന്നു നമുക്ക് ലഭിയ്ക്കാവുന്ന ഗുണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ഇതുതന്നെയാണു്. ഗ്രന്ഥപാരായണവിഷയത്തിലും നാം ചില നിയമങ്ങൾ അനുകരിയ്ക്കേണ്ടതായിരിയ്ക്കുന്നു. "അധികം വായിയ്ക്കണം; എന്നാൽ, അധികം വായിയ്ക്കരുതു്" എന്നുള്ള സാരോപദേശത്തെ സ്വീകരിയ്ക്കുന്നതു് നന്നായിരിയ്ക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നു. അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ വായിയ്ക്കാതെ, വായിയ്ക്കുന്ന പുസ്തകം പല പരിവൃത്തിയും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിയ്ക്കണമെന്നാണു് ഇതിന്റെ സാരം. ഒരു ദിവസം അഞ്ചുമണിക്കൂറു് ഏതുപുസ്തകവും വായിയ്ക്കുന്ന ഒരുവൻ അല്പകാലംകൊണ്ടു് ഒരു വിദ്വാനാകുമെന്നാണു് ഡാക്ടർ ജാൺസന്റെ ഉപദേശം. ഒരു കൊല്ലം പ്രായംതികയാത്തതും, തനിയ്ക്കിഷ്ടമില്ലാത്തതും, പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിയ്ക്കാത്തതുമായ പുസ്തകം വായിയ്ക്കരുതെന്നാണു് എമേർസന്റെ ഉപദേശം. ചില പുസ്തകങ്ങളെ രുചിനോക്കുകയും, ചിലവയെ വിഴുങ്ങുകയും, ചിലവയെ ചവച്ചു് അവയുടെ പോഷകാംശം ഗ്രഹിയ്ക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് ലാർഡ് ബേക്കൺ ഉപദേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ആദ്യം പറഞ്ഞ ഉപദേശത്തിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനെ ഓർമ്മിച്ചിരുന്നാൽ മതിയാകും. ഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് ഏററവും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യനായ നിരൂപകൻ കാലമാണു്. അപ്പഴപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ തൂക്കി നോക്കി ഘനമില്ലാത്തവയെ പിറകിൽ തള്ളി സാരമായുള്ളവയെ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ നിലനില്ക്കാൻ അനുവദിയ്ക്കുന്നുള്ളു. ഇപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് സമയദുർവ്യയം കൂടാതെ കഴിയ്ക്കാം. അവയിൽ ത്യാജ്യങ്ങളായവ ഒന്നുംതന്നെ കാണുകയില്ല. ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ പക്ഷേ ചുരുക്കമായിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഈ വിഷയത്തിൽ അളവല്ല, തരമാണു് നാം പ്രധാനമായി ഗണിയ്ക്കേണ്ടതു്. അതുകൊണ്ടു്

നാം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അസാമാന്യ
മായ വിവേകവും കരുതലും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.
നാം സ്നേഹിതന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുപോലെ വേണം പു-
സ്തകങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനെന്ന് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞി-
രിക്കുന്നു. ആദ്യം പറഞ്ഞ സംഗതിയിൽ നേരിടുന്ന പ്രയാ-
സവും ദുർഘടവും നമുക്കൊക്കെ ഏറെക്കുറെ അറിയാമല്ലൊ.
രണ്ടിന്റെ വിഷയത്തിലും ബുദ്ധിഭ്രമം വരുന്നതു് ദോഷഹേ-
തുകമായിഭവിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. വി-
ഷയഗൌരവം, വിഷയശുദ്ധി, വിഷയവിവിധത്വം ഈ മൂന്ന്
സംഗതികളെ മുൻനിറുത്തി വേണം നാം തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്
തുനിയുവാൻ. അച്ചടിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ കൈയും
ശേഖരിച്ചു വെക്കുന്നതു് അത്ര നന്നാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.
പുസ്തകാകൃതിയിൽ പുറപ്പെടുന്ന മനുഷ്യവിചാരങ്ങൾ എല്ലാം
ആ ഒരു കാരണത്തിന്മേൽ മാത്രം സ്വീകാര്യങ്ങളായി ഗണി-
ക്കുവാൻ പാടില്ല. അവയുടെയുള്ളിൽ പലപ്പോഴും ദോഷബീ-
ജങ്ങളും അരുചികരങ്ങളായവസ്തുക്കളും ലയിച്ചിരുന്നേക്കാം.
പ്രസിദ്ധന്മാരും സുസമ്മതന്മാരും ആയിട്ടുള്ളവരിൽ നിന്നും
ഉത്ഭവിക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങൾമാത്രം ശേഖരിക്കുന്നതായാൽ ഈ
വക ദോഷം മിക്കവാറുംനേരിടാതിരിക്കും. "കവിയശഃപ്രാർത്ഥി-
കളാ"യിട്ടു് നമ്മുടെ ഇടയിലും ധാരാളം ആളുകൾ ഗ്രന്ഥക-
ർത്താക്കന്മാരായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ അനല്പമായ ഗ്ര-
ന്ഥപാരായണം കൊണ്ടും, അസാമാന്യമായ ലോകപരിചയം
കൊണ്ടും, സുസ്ഥിരമായ മനനശീലംകൊണ്ടും പരിണതപ്ര
ജ്ഞന്മാരായിത്തീർന്നതിന്മേൽ ഇതിലേക്കു് പുറപ്പെടുന്നതാ-
യാൽ ജനസാമാന്യത്തിന് അളവററ ഗുണംചെയ്യുവാൻ ഇ-
വക്ക് സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതൊക്കെയും ക്ഷമിച്ചിരിക്കു-
ന്നതിന് മനസ്സും, സൌകര്യവും ഇല്ലാത്തപക്ഷം നിർമ്മിക്കു-
ന്നപുസ്തകങ്ങൾ ചിരകാലം പുറത്താക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുകയും
പിന്നീട് പരിശോധനകഴിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്ന

ത്് കൊള്ളാമെന്നത്രേയുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ലോകത്തിൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാണ് വഹിയ്ക്കുന്നത്. വല്ലതും ഒക്കെ എഴുതിയിട്ടാൽ അവ ബാലന്മാരുടെയും അജ്ഞന്മാരുടെയും മററും മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി പല ദോഷങ്ങൾക്കും ഇട യാക്കിത്തീർത്തേക്കാം. നമുക്ക് വല്ലതും അറിയാമെങ്കിൽ അതൊക്കെയും പുസ്തകത്തിലാക്കണമെന്നില്ല. നമ്മുടെ ചുററുമുള്ളവർക്ക് വല്ല വിശേഷജ്ഞാനവും നല്കാനുണ്ടെന്ന് നമുക്ക് തന്നെ വിശ്വാസം വന്നതിന് മേലേ, നമ്മുടെ അനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ തുനിയാവൂ. ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പുസ്തകമെഴുത്തുകാരെ ഞാൻ അധൈര്യപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന് ആരും വിചാരിയ്ക്കരുതെന്നുകൂടി അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ ഇതരഭാഷകളെ അപേക്ഷിച്ച് പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോഴും വളരെ കുറവാണെന്ന് സമ്മതിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയ്ക്കും, സാഹിത്യസമ്പത്തിനും, നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും പുസ്തകനിർമ്മാണം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതിലേയ്ക്ക് വിദ്വാന്മാരെല്ലാവരും യത്നിയ്ക്കേണ്ടതുമാണ്. വിശേഷിച്ചും മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഇക്കാലത്ത് അല്പം അധഃപതനവും അനാദരവും നേരിട്ടിട്ടും ഉണ്ടല്ലൊ. ഭാഷാഭിമാനികൾക്ക് ഇത് എത്രയും വ്യസനകരമായ ഒരു സംഗതിയാണെന്നും പറയാതെ കഴികയില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ "ഭാഷാപോഷിണി"യുടേയും മററും വിലാപത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി നമ്മുടെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും ചുററി കിടക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇതിന്റെ നിവാരണത്തിനായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിയ്ക്കേണ്ട കാലവും സന്നിഹിതമായിരിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, നാം ഇതിലേയ്ക്ക് ഒട്ടധികം പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളുകയല്ല വേണ്ടത്. ഒരു ഭാഷയുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിനെ വിലമതിയ്ക്കുന്നത് ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം മാത്രം കൊണ്ടല്ല. പ്രധാനമായിട്ട് ഗുണപൌഷ്കല്യം കൊണ്ടും കൂടിയാണെന്നുള്ളത് നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാത്ത ഒരു സംഗതിയാണ്.

നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ആക്ഷേപത്തെ തീൎക്കുന്നതിന് നാം ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തെന്നാൽ, ഈ ആക്ഷേപത്തിനെ മലയാളഭാഷ ഒട്ടും തന്നെ അൎഹിക്കുന്നില്ലെന്നു് തെളിവിക്കയാണു്. ഇതു് അധികം പ്രയാസംകൂടാതെ ഇനി സാധിക്കാമെന്നും നമുക്കാശിക്കാം. സൎവ്വകലാശാലക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ നാട്ടുഭാഷകളിൽ സവിശേഷം പതിച്ചുതുടങ്ങിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. സംഗതി വിട്ടു് ഇത്രയും പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വായനക്കാരോടു് മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു.

വായനക്കാർ ഭിന്നരുചികളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നാം എന്തെല്ലാം കരുതൽ ചെയ്താലും എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഒട്ടേറെ അനഭിലഷണീയങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. എന്നാൽ, അവയ്ക്കു് പ്രായേണ അല്പായുസ്സാണെന്നു് ഒരു സമാധാനം ഉണ്ടു്. കാലത്തിന്റെ കത്രികയും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ, ഖരകിരണങ്ങളും ഏററു് സഹിക്കാൻ പാടില്ലാതെ ഇവ വെളിക്കുവന്നു് അധികം താമസംകൂടാതെ വിസ്മൃതിയിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നു. ഈ മാതിരി പുസ്തകങ്ങൾക്കു് "രണ്ടാംപതിപ്പു്" ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. അഥവാ അപ്രകാരം വേണ്ടിയിരുന്നാൽ അഗ്നിയിലേയ്ക്കുള്ള പതിപ്പുമാത്രം മതിയാകും. ഇവയെക്കൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥശാലകളുടെ ഉള്ളിലുള്ള ശുദ്ധവായുവിനെ ദുഷിപ്പിക്കാതെയിരിക്കുന്നതാണു് നന്നു്.

൧൨. സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം.

ഇൻഡ്യയിൽ ഇപ്പോൾനടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ രീതിയിൽ പല ന്യൂനതകളും ഉണ്ടെന്നും അവയെ പരിഹരിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും പലൎക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടല്ലോ. കായിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ വേ-

ണ്ടതുപോലെ പതിയുന്നില്ലെന്നും, സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം തീരെ നല്കുന്നില്ലെന്നും ഒരു വലുതായ ആക്ഷേപം പരന്നിട്ടുമുണ്ട്. മതസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസവും ആവശ്യമാണെന്നുള്ളവരും കുറവല്ല. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ചിലതിനെക്കുറിച്ച് ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദം ഒട്ടും ഇല്ല. എന്നാൽ, വിദ്യാലയങ്ങളിൽ സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം നല്കേണ്ടത് ഏതു വിധത്തിലാണെന്ന് ഇതേവരെ ആരും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടത് ഇത് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ തീർച്ചയാക്കാവുന്ന ഒരു സംഗതിയല്ലെന്നാണ്. ഇതു ഇത്ര ദുർഘടമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണെന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. സന്മാർഗ്ഗോപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ മതിയെന്ന് ചിലരും, മത തത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന് മററു ചിലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, പുസ്തകം മുഖേന സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതുകൊണ്ട് അധികം പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വെറും ഉപദേശങ്ങൾ മനസ്സിൽ കേറി ഇറങ്ങുന്നതല്ലാതെ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് മതിയാകുന്നതല്ലെന്ന് പല മഹാന്മാർക്കും അഭിപ്രായം ഉണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ബലവത്തും പ്രധാനവുമായ അടിസ്ഥാനം വികാരങ്ങളാണ്. ഇവയെ സ്പർശിക്കാത്ത വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുത്തനെ വിദ്വാനാക്കിയേക്കാമെങ്കിലും, സന്മാർഗ്ഗിയാക്കുന്നതല്ല. ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഇവയെ തീരെ സ്പർശിക്കുന്നില്ലെന്ന് പറവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ, അവയെ വേണ്ടതുപോലെ സ്ഥിരീകരിക്കുകയോ, ശുചീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്നുള്ള കാര്യം സംശയമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് പല ദുർഘടങ്ങളും നേരിടാനിടയുണ്ട്. നാം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ശരിയായിട്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ

അററതയുള്ള ശ്രദ്ധ വയ്ക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാവുന്നതാണു്. വിദ്യാൎത്ഥികഠം സൽസ്വഭാവികളായിത്തീരണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യമല്ല നാം മുൻ നിൎത്തി പ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നതു്. ഓരോ വിഷയത്തിൽ നൂററിന്നു് നാല്പതു വീതം കിട്ടുന്നതിന്നും ഇതു കഴിഞ്ഞാൽ ഉദ്യോഗം ലഭിയ്ക്കുന്നതിന്നും ഏതു രീതിയായാൽ ഫലിയ്ക്കുമെന്നാണു് അധികം പേരും നോക്കുന്നതു്. അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യേതാക്കളും തമ്മിലുള്ള സഹവാസസമയവും കാലവും വളരെ ചുരുങ്ങിയാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, അദ്ധ്യാപകൻ ഉത്തമനാണെന്നു് വിചാരിയ്ക്കുന്നപക്ഷവും അയാളുടെ ജീവിതരീതിനല്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തം വിദ്യാൎത്ഥികളിൽ പ്രതിഫലിയ്ക്കുന്നതിന്നു് അവസരം തീരെയില്ലാതിരിയ്ക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴും നാം ഒരു വിധം യോഗ്യതകളെയല്ലല്ലൊ സാധാരണ നോക്കിവരുന്നതു്. യുവാക്കന്മാരുടെ വികാര സമുച്ചയങ്ങഠം രൂപീകരിയ്ക്കാനും ബലപ്പെടാനും തുടങ്ങുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, അവർ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ പ്രേരണാശക്തിയുടെ വ്യാപ്തിയിൽനിന്നു് അകന്നുപോകാനും തുടങ്ങുന്നു. ഈ ന്യൂനതകളെ പരിഹരിയ്ക്കുന്നതായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതുവരെ സന്മാൎഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസം എത്രതന്നെ ശ്രമിയ്ക്കപ്പെട്ടാലും ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ നല്കുന്നതല്ല. പണ്ടു്, ഗുരുശിഷ്യന്മാർ ഒരുമിച്ചു വസിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലത്തു്, യുവാക്കന്മാരുടെ സന്മാൎഗ്ഗസ്ഥിതി ഏതു പ്രകാരമിരുന്നുവെന്നു് ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. സന്മാൎഗ്ഗോപദേശങ്ങഠം ഉരുവിടിച്ചാൽ അവയിൽ ഇത്ര എണ്ണം നാം ലംഘിച്ചു എന്നറിയാനെളുപ്പമുണ്ടെന്നല്ലാതെ വിശേഷം ഒന്നും ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സന്മാൎഗ്ഗതത്വങ്ങഠം ഇന്നവയെന്നു് നിശ്ചയമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല നാം അവയെ പലപ്പോഴും ലംഘിയ്ക്കുന്നതു്. ഒരു തസ്കരന്നു് മോഷ്ടിയ്ക്കുന്നതു് ഒരു തെററായ പ്രവൃത്തിയാണെന്നു് നല്ലപോലെ അറിയാമെങ്കിലും, വേറെ ഒരു ശക്തിയുടെ പ്രേരണ കൊണ്ടു് പലപ്പോഴും മോഷണങ്ങഠം ചെ-

ന്നു. അതുകൊണ്ടു് നാം അടിസ്ഥാനത്തെയാണു് ശരി-
പ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ജീവിതത്തെ ഉൽകൃഷ്ട രീതി
യിൽ നയിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ ചരിത്രങ്ങളും ഉത്തമന്മാരായിട്ടുള്ള
അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ദൃഷ്ടാന്തവും, ശരിയായി ഭരിക്കപ്പെടുന്ന
വിദ്യാർത്ഥിമന്ദിരങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ സഹായി-
ക്കുന്നവയാണു്. ഗൃഹവും വിദ്യാലയവും ഒത്തു യോജിച്ചു്
പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ഇതിലേയ്ക്കു് അനുകൂലമായിരിക്കുന്നതാണു്.
അന്യന്മാർ നല്കുന്ന ഉപദേശത്തെക്കാൾ ബലവത്തായിരി-
ക്കുന്നതു് അവരിൽനിന്നു അദൃശ്യമായും അജ്ഞാതമായുമുള്ള
വിധത്തിൽ നമ്മിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഗൂഢശക്തിയാണു്.
ഗുണവും ദോഷവും പകരുന്ന വ്യാധിപോലെയാണു്. അ-
ടുത്ത സഹവാസം കൊണ്ടു് രണ്ടും എളുപ്പം നമ്മെ ബാ-
ധിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമാണു് വിദ്യാലയ
വായുമണ്ഡലത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതു്. സന്മാർഗ്ഗവിഷയത്തിൽ
ബലവത്തായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ദൃഷ്ടാന്തപാഠംതന്നെയാണു്.
അതുകൊണ്ടു് അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യ-
ത്തിൽ അല്പംഭേദഗതി ചെയ്താൽ ഏറെക്കുറെ ഉദ്ദിഷ്ട ഫലം സി-
ദ്ധിക്കാവുന്നതാണു്. ഒരുവിധം പ്രസംഗിക്കുകയും,മറെറാരുവിധം
പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടാന്തം വിപരീതഫലത്തെ
നല്കാനാണെളുപ്പം. ഇപ്പോൾ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം
നിമിത്തം അദ്ധ്യാപകന്മാർ അധികം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതി-
നാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള തോതു് ശരിയായി ഉപ-
യോഗിക്കാൻ സൗകര്യമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് നമുക്കു്
കിട്ടുന്നവരെക്കൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. "അഭി-
വൃദ്ധി റജിസ്റ്റർ"വച്ചു്, വിദ്യാർത്ഥികൾ തെക്കോട്ടോ, വടക്കോ-
ട്ടോ, തിരിയുമ്പോഴൊക്കെയും അതിൽ എഴുതുന്നതായാൽ, അ-
വർ സന്മാർഗ്ഗികളായിത്തീരുമെന്നു് പലർക്കും അഭിപ്രായമുണ്ടു്.
ഇതുകൊണ്ടും വല്ലതും ഫലം ഉണ്ടായിരിക്കാം. ഇല്ലെന്നു പ-
റയുന്നതിനു് ഞാൻ സന്നദ്ധനല്ല. പക്ഷെ, അതിനു് ഇ-

പ്പോൾ കൊടുത്തുവരുന്ന വിധത്തിൽ നാലിലൊരംശമെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു കാൎയ്യം സംശയമാണു്. കുട്ടികൾ കാട്ടുന്ന ദു-ഷ്ടതകൾ ഒക്കെയും രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു വയ്ക്കുന്നതു് ഒരുശിക്ഷാ-രീതിയായ ഏൎപ്പാടാണോ എന്നു് തിട്ടമായിപ്പറവാൻ പാ-ടില്ല. സന്മാൎഗ്ഗബോധം ഉള്ളിൽ ജനിയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പു്, ബാലന്മാർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെ "സത്തെന്നോ", "അ-സത്തെന്നോ" വിവക്ഷിയ്ക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. സന്മാൎഗ്ഗദൃഷ്ടി തെളിഞ്ഞവൎക്കു് തെറ്റെന്നു തോന്നുന്ന പ്രവൃത്തി സന്മാൎഗ്ഗദൃഷ്ടി യില്ലാത്തവൎക്കു് അപ്രകാരം തോന്നുകയില്ലല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് കുട്ടികളുടെ തെറ്റുകളൊക്കെയും കുറിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഭാവിയെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതു് യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്വശക്തികൊണ്ടു് ശിക്ഷിയ്ക്കയും, സ്നേഹംകൊണ്ടു് വശീകരിയ്ക്കയും, ദൃഷ്ടാന്തം കൊണ്ടു് പ്രേരിപ്പിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ മാത്രമേ വിജയം പ്രാപിയ്ക്കയുള്ളൂ.

൨൩. കാശി.

ഈ പേരിൽ എന്തെല്ലാം തത്വങ്ങൾ ഗൎഭീകരിച്ചിരി-യ്ക്കുന്നു? ഇതിനു് എത്രമാത്രം ആകൎഷണശക്തിയുണ്ടു്. ശ-ബ്ദമാത്രയിൽ ഇതു് എന്തെല്ലാം സ്മരണകളെയും വികാരങ്ങ-ളെയും മനസ്സിൽ ഉദ്ദീപിപ്പിയ്ക്കുന്നു? ഇതു് ഹിന്ദുക്കൾക്കു എത്രമാത്രം ശ്രുതിമധുരമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ പേരു കേൾ-ക്കാത്തവർ ഹിന്ദുക്കളിൽ ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഇതു് മനു-ഷ്യരുടെ ഭഗ്നങ്ങളായ ആശകളെയും, പ്രാപ്യങ്ങളായ ആഗ്രഹ-ങ്ങളെയും, ഭാവിയായ മനസ്സമാധാനത്തെയും സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു? ഈ പേരിന്റെ ചുറ്റും എന്തെല്ലാം ചരിത്രശകലങ്ങൾ പ-റ്റിപ്പിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു? കാശി ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ "റോം" ആണെന്നു പറയാം. ഇതിന്റെ ഉല്പത്തി റോമിന്റെ എന്നാ

പോലെ കാലാന്ധകാരത്തിൽ ലീനമായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഇതു് ഒരു പുണ്യസ്ഥലം എന്നുള്ളതല്ലാതെ പുരാതനമായ ഒരു വിദ്യാൽസങ്കേതവും കൂടി ആയിരുന്നു. ഇതു് വിവിധങ്ങളായ വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും അകപ്പെടുന്നതിനിടയായി എങ്കിലും അവയെ ഒക്കെയും ലംഘിച്ചു് വിജയം പ്രാപിച്ചു് ജീവസന്ധാരണം ചെയ്തുവരുന്നുവെന്നുള്ളതു് അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അന്യമത സംഹാരനിരതനായ ഔറംഗസീബ്ബിന്റെ കഠിനമായ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട സ്ഥലം വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇതൊന്നു മാത്രമാണെന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു ഒരു മഹത്തായ സമുദായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു് ജനങ്ങളുടെ ഭക്തിവിശ്വാസാദികൾക്കു് കേന്ദ്രമായിരിക്കുന്ന ഒരു വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തിന്നു് ആത്മരക്ഷയ്ക്കുള്ള ശക്തി സ്വതഃസിദ്ധമായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിന്നു് തർക്കമില്ല. പോരെങ്കിൽ പുരാണ പൂജിതവും, ചരിത്രപ്രസിദ്ധവും, വിദ്യാൽസങ്കേതവും കൂടി ആയിട്ടാണല്ലൊ ഈ സ്ഥലം ഇരിക്കുന്നതു്. മഹമ്മദീയ ചക്രവർത്തികളിൽ നിന്നും ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ പല വിധത്തിൽ ദോഷഹേതുകമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ തീരെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് കഴിഞ്ഞില്ല. ഔറംഗസീബ്ബിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ൧൦൦൦ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കാശിയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ ഒരു മഹമ്മദീയ പള്ളിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇതു കൂടാതെയും ഇപ്പോൾ ഉള്ളവയിൽ ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു് മഹമ്മദീയർ കർമ്മം കഴിക്കുകയും, മറെറാരു ഭാഗത്തു് ഹിന്ദുക്കൾ അച്ചനാദികൾ ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടത്രെ. ഇങ്ങനെ ഇരുന്നിട്ടും ഇപ്പോൾ കാശിയിൽ ൧൫൦൦ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവ കൂടാതെ വീഥികളിൽ മൂലയിലും/ മുക്കിലും ചെറിയ ആരാധന സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. വളരെക്കാലമായിട്ടു് കാശി ബ്രിട്ടീഷു സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ

ധ്വജമമായയുടെ കീഴിൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരികയാണ്. കാശി ഗംഗാതീരത്തിലാണല്ലോ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഗംഗയുടെ സാമീപ്യം കൊണ്ട് കാശിക്കോ, കാശിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് ഗംഗയ്ക്കോ മാഹാത്മ്യം സിദ്ധിച്ചതെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂട. എങ്ങനെയിരുന്നാലും ഗംഗാസ്നാനം കൊണ്ട് പാപമോക്ഷം സിദ്ധിക്കുമെന്ന് ഹിന്ദുക്കൾ മിക്കവരും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ഗംഗയും കാശിയും ഒരുമിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും അവതരിച്ചതാണെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്. "ഭാഗീരഥി" എന്നുള്ള പേരുതന്നെ ഗംഗയുടെ ഉൽപത്തിയെ കുറിച്ചുള്ള പുരാണകഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കാശിയിൽ പ്രതിവർഷം ഇൻഡ്യയുടെ നാനാ ഭാഗത്തുനിന്നും വരുന്ന തീർത്ഥയാത്രക്കാർക്ക് സംഖ്യയില്ല. ഇത്രവളരെ മനുഷ്യരെ ആകർഷിക്കുന്നതിന് ഈ സ്ഥലത്തിനുള്ള ശക്തി എന്തായിരിക്കാം. മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സ്വഭാവമൂലമായി വളരുന്ന ഒരു വിശ്വാസം തന്നെ ആയിരിക്കണം. മനുഷ്യർക്ക് എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെ ദുഷ്കൃതങ്ങളുടെ ഫലം പരലോകാനുഭവത്തിലേക്കു നീട്ടിവയ്ക്കാതെ വല്ല വിധവും ഇവിടെവച്ചുതന്നെ ദൂരീകരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് മോഹം ഉണ്ടാകുന്നത് സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ഇതിന് ഒരു വഴിയുണ്ടെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും വിട്ടുകളയുമോ? കാശിയാത്രയും ഗംഗാസ്നാനവും ഇതിലേയ്ക്ക് കൈകണ്ടമാർഗ്ഗമാണെന്ന് പുരാണാദികളിലും മററും ഘോഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ മാർഗ്ഗത്തെ തന്നെ അവലംബിക്കാൻ ആരാണ് മടിയ്ക്കുന്നത്? പരലോകം എന്നുള്ളത് എവിടെയാണെന്നും എന്താണെന്നും ആർക്കും തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂട. അവിടെയാണ് മനുഷ്യരുടെ ഐഹിക പ്രവൃത്തികളെപ്പററി വിചാരണ നടത്തി വിധി കല്പിക്കുന്നതെന്നും ചില വല്ലാത്ത സംശയങ്ങളും മനസ്സിനെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യർ അസാമാന്യ-

മായ ഭയത്തിനും വ്യാകുലതയ്ക്കും അധീനന്മാരായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇവയ്ക്കൊരു പരിഹാരമാറ്റും ആരെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കാത്ത താമസമെയുള്ളൂ അതിനെ അവലംബിയ്ക്കാൻ. ഇതാണു് കാശിയാത്രയുടെ രഹസ്യം. ഇപ്രകാരം മനസ്സാക്ഷിയുടെ ശല്യം നേരിടാത്തവിധത്തിൽ ജീവിതം നയിയ്ക്കുന്നവരും ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. ഇവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം പരലോകയാത്രയിൽ വേണ്ടിവരുന്നതായ സുകൃതമായ പാഥേയം സമ്പാദിയ്ക്കാനായിട്ടാണെന്നു് വിചാരിയ്ക്കാം. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ കേവലം ദേശസഞ്ചാരതല്പരതകൊണ്ടും ചിലർ കാശിയാത്ര ചെയ്യുന്നില്ലെന്നില്ല. എന്നാൽ, പുണ്യസ്ഥലസന്ദർശനംകൊണ്ടു് ഒരു ഫലവും ഇല്ലെന്നു് ആരും തന്നെ പറയുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ദിവ്യാത്മമായ ഭക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഉദ്ദിഷ്ടഫലവും ലഭിയ്ക്കാതിരിയ്ക്കയില്ല. തീവണ്ടിയുടേയും മററും ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പു് തീർത്ഥയാത്രക്കാർക്കു് അസാമാന്യമായ കായക്ലേശം സഹിയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ദൂരദിക്കുകളിൽനിന്നും പോയി മടങ്ങി വരുന്നതിന് അഞ്ചാറുമാസം വരെ വേണ്ടിയും ഇരുന്നു. മാർഗ്ഗങ്ങളും ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ സുരക്ഷിതങ്ങളല്ലായിരുന്നു. ഭക്ഷണാദി വിഷയങ്ങളിലും സൗകര്യം കുറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വക ക്ലേശങ്ങൾ എല്ലാം സഹിച്ചു് അവിടെ എത്തുമ്പോഴയ്ക്കു് പ്രായേണ ആർക്കും ഒരുവിധം സമാധാനബുദ്ധിയുണ്ടാകാതിരിയ്ക്കയില്ല. രാഗദ്വേഷാദികളും ശമിയ്ക്കുന്നതിനിടയുണ്ടു്. മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി ഉൽകൃഷ്ടവിചാരങ്ങളും ഈശ്വരസ്മരണയും ഉദിയ്ക്കുന്നു. ഗംഗാജലത്തിന്റെ നൈർമ്മല്യവും ദേഹത്തിനേയും മനസ്സിനേയും ശുദ്ധീകരിയ്ക്കുന്നു. ഗംഗാജലത്തിന് എന്തോ ഗുപ്തശക്തിയുണ്ടായിരിയ്ക്കണമെന്നാണു് പലരുടേയും അഭിപ്രായം. യാതൊരു മാലിന്യവും അതിനെ ബാധിയ്ക്കുന്നില്ല. കുപ്പികളിലാക്കി സൂക്ഷിച്ചാൽ വളരെക്കാലം നിർമ്മലമായിത്തന്നെ ഇരിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ എന്തോ രഹസ്യം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കണം.

ഹിന്ദുക്കൾ വാർദ്ധക്യദശയിൽ എത്തിയാൽപിന്നെയുള്ള വലിയ മോഹം ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യണമെന്നാണ്. കാശിയിൽവച്ച് മരിയ്ക്കുന്നതും അസ്ഥികൾ ഗംഗയിൽ നിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതും മുക്തിയ്ക്ക് ഉത്തമമാർഗ്ഗമാണെന്ന് വിചാരിച്ചു പോരുന്നു. പലരും പൂർവ്വന്മാരുടെ അസ്ഥികൾ ഗംഗയിൽ നിക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതിനായിട്ടും യാത്ര ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ഇക്കാലത്തുള്ള യാത്ര തീവണ്ടിവഴിയാകയാൽ കാലതാമസമൊ കായക്ലേശമൊ ഒന്നും വേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഇതുനിമിത്തം യാത്രക്കാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ എങ്ങനെയൊ.

ചിലർ വീട്ടുകാരുമായിട്ട് രസമില്ലാതായിട്ടും കാശിയ്ക്ക് പോകുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഒരു രസക്ഷയം അവിടെ എത്തി പണത്തിനായിട്ട് കമ്പിയടിയ്ക്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ നിലനില്ക്കുന്നുള്ളു. പല വിധത്തിലും മനുഷ്യബുദ്ധിയ്ക്ക് സമാധാനം നല്കുന്നതിന് ഒരു സ്ഥലത്തിന് ശക്തിയുള്ളതായിക്കാണുന്നു.

കാശി ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ കോട്ടയാണ്. ഇൻഡ്യയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും യുവാക്കന്മാർ മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നു. ഇവിടെ വലിയ വലിയ വിദ്വാന്മാരുള്ളതിനാൽ വേദാന്തം മുതലായവ അഭ്യസിയ്ക്കുന്നതിന് നല്ല സൌകര്യമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ മിസസ്സ് അനിബസന്റിന്റെ ഉത്സാഹം നിമിത്തം ഒരു ഹിന്ദുകാളെജ് സ്ഥാപിച്ച് നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ഹിന്ദുമത സംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതു കൂടാതെ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ട വിദ്യാഭ്യാസവും നല്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഒരു സർവ്വകലാശാലയും ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരം പുണ്യസ്ഥലം ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടേയും മഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരുടേയും ക്രിസ്ത്യൻ സാമ്രാജ്യത്തി-

ന്റേയും ആധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ നിലനിന്നു് ഇപ്പോഴും പൂൎവ്വാധികം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരുന്നതു് നോക്കുമ്പോൾ ഇതിനു് എന്തോ അനന്യസാധാരണമായ മാഹാത്മ്യം ഉണ്ടെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സമുദായങ്ങൾ നശിക്കുന്നു. സാമ്രാജ്യങ്ങൾ ശിഥിലീഭവിക്കുന്നു. മതങ്ങൾക്കു് വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു. രാജ്യാധിപത്യം കൈ മാറുന്നു. ഈ വിധമുള്ള മഹത്തായ മാററങ്ങൾക്കു് മദ്ധ്യേ കാലവൈപരീത്യാദികൾ സ്പൎശിക്കാതെ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യചിഹ്നവും അതിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനവും ഹിന്ദുക്കളുടെ ഐഹികസ്വാസ്ഥ്യവും മോക്ഷമാൎഗ്ഗദൎശകവുമായിട്ടു് സുസ്ഥിരതയെ അവലംബിച്ചും, അന്യമതപ്രാസംഗികന്മാരുടെ ശ്രമത്തിന്റെ വിഫലതയെ സാക്ഷീകരിച്ചും കാശി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ശരിയായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മതത്തെ ഇളക്കുന്നതു് അത്ര സുസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാൎയ്യമല്ലല്ലോ.

എന്നാൽ, കാശി പുണ്യസ്ഥലമാണെങ്കിലും അവിടെ ഒരു നിലയ്ക്കു യോജിക്കുന്നില്ലാത്തതായ മററു വസ്തുക്കളും കാണപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളും ഇവിടെ കാണുവാനുണ്ടു്. ഭക്തി ഒരു ദിക്കിൽ, വഞ്ചന മറെറാരു ദിക്കിൽ, നൈൎമ്മല്യം ഒരിടത്തു്, മാലിന്യം മറെറാരിടത്തു്, സാധുത്വം ഒരു ദിക്കിൽ, ഔദ്ധത്യം മറെറാരു ദിക്കിൽ, ധനത്യാഗം ഒരു ദിക്കിൽ, ധനാശ മറെറാരു ദിക്കിൽ, യോഗികൾ ഒരു ദിക്കിൽ, ഉദരംഭരികൾ മറെറാരു ദിക്കിൽ, ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങൾ ഒരു ദിക്കിൽ, മഹമ്മദീയ പള്ളികൾ മറെറാരു ദിക്കിൽ ഇങ്ങനെ പരസ്പരവൈപരീത്യമുള്ള വസ്തുക്കൾ ഇവിടെ സ്ഥലം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. വീഥികളുടെ ഇരുവശവും ഉഗ്രങ്ങളും ഉഗ്രങ്ങളല്ലാത്തവയുമായ രോഗങ്ങൾ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന യാചകന്മാരുടെയും, അംഗവൈകല്യം സംഭവിച്ചവരുടെയും രോഗികൾകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽക്കൂടി പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് നരകത്തിലെയ്ക്കുള്ള പന്ഥാവിൽ

കൂടി ചരിത്രാവബോധം അനായാസം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നു, എന്ന് ഒരു വിദേശിയൻ പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. എന്നാൽ, ഇവയുടെ രക്ഷയും ഇടയിൽകൂടി ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ നിർമ്മലകിരണങ്ങൾ ശോഭിയ്ക്കുകയും, അസംഖ്യം മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയത്തെ ശുദ്ധീകരിയ്ക്കുകയും, ആശകളെ ഗതിമാറ്റത്തിൽകൂടി സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് നയിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇൻഡ്യയുടെ ആത്മാവ് ശ്രീകാശിയുടെ അധീനത്തിലും സംരക്ഷണയിലും ഇരിയ്ക്കുന്നു."

൨൪. അദ്ധ്യാപകവൃത്തി.

"നോക്കീട്ടുവേണം ചാടാൻ" എന്ന് ഒരു പഴമൊഴിയുണ്ട്. എന്നാൽ, അദ്ധ്യാപകസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്ക് ചാടുന്നവർ ഇതിൽ ഉപദേശിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന രീതിയെ എത്രമാത്രം അനുസരിയ്ക്കുന്നവരാണെന്നുള്ളത് എളുപ്പത്തിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ പ്രയാസമാണ്. അധികംപേരുമില്ലെന്നോ എന്ന് സംശയിയ്ക്കേണ്ടതായിരിയ്ക്കുന്നു. അഥവാ ഇപ്രകാരം ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ഇതിന്റെ വിപരീതാർത്ഥത്തെ അനുസരിച്ചുപ്രവൃത്തിയ്ക്കുന്നവർ ഉണ്ടായാലും മതിയായിരുന്നു. ചാടീട്ട് നോക്കിയാലും തരക്കേടില്ല. അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ പലരും പല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് പ്രവേശിയ്ക്കുന്നത്. ചിലർ കാലക്ഷേപത്തിന് ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടും, മററു ചിലർ കേവലം ഒരു തൊഴിലിന് വേണ്ടിയും, വേറെ ചിലർ അന്യ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലേയ്ക്കു കയറുന്നതിന് ഒരു ചവിട്ടുകല്ലായിട്ടും, ചുരുക്കം ചിലർ വാസന, പ്രതിപത്തി ഇവനിമിത്തവും അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലേയ്ക്ക് കാലുവയ്ക്കുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുപോലെ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂട. എങ്കിലും, അവയെ തീരെ നികൃഷ്ടങ്ങളായി ഗണിയ്ക്കാനും പാടില്ല. ഇതിൽ പ്രവേശി-

യ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം എന്നുതന്നെ ആയിരുന്നാലും പ്രവേശിച്ചതിന്മേൽ തത്സംബന്ധമായ കൃത്യങ്ങളെ ശരിയായ വിധം നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നതിന് വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞു് പ്രവൃത്തിയ്ക്കേണ്ടതു് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ എല്ലാവരുടെയും ഏററവും ഗൌരവമേറിയ ഒരു ചുമതലയാണ്. എന്നാൽ, ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ എത്രപേർ വേണ്ടതുപോലെ ശ്രദ്ധിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നറിയുന്നതിന് അത്ര എളുപ്പമില്ല. പക്ഷെ, മറിച്ചുള്ളവർ പലരും ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിയെ മറയ്ക്കുവാനും നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. തന്റെ തൊഴിലിൽ ഒരുവിധമെങ്കിലും പ്രതിപത്തിയില്ലാതിരുന്നാൽ അതിൽ വിജയമോ, ഖ്യാതിയോ, ഉദ്ദിഷ്ടഫലമോ സമ്പാദിയ്ക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം നാം എല്ലാവരും സദാ ഓർമ്മിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. പള്ളിക്കൂടത്തിൽ വന്ന് ഒരുവിധം നാലോ അഞ്ചോ മണിക്കൂർ കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ തങ്ങളുടെ ചുമതല തീർന്നു എന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കൃത്യബോധം ചുവടെ തെററിയ ഒന്നാണെന്ന് മാത്രമേ പറയാനുള്ളു. അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വികസിപ്പിയ്ക്കേണ്ട ചുമതലയുള്ളവർ തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെ സംസ്കരിയ്ക്കാതെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽതന്നെ വച്ചിരുന്നാൽ വരുന്ന ഭവിഷ്യം പറഞ്ഞിട്ടറിയുന്നതിനേക്കാൾ ആലോചിച്ചറിയുകയാണ് നന്നെന്നു തോന്നുന്നു. അനവരതമായ ബുദ്ധിസംസ്കരണം ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിലാളിയ്ക്ക് ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അദ്ധ്യാപകനാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. തന്റെ ഉളി ഇവ സംപ്രതി തേച്ച് മൂർച്ചകൂട്ടിവയ്ക്കുന്നതാണ് ഒരു നല്ല ആശാരിയുടെ ലക്ഷണം. അവനവന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ഗതി, വളച്ച്, വക്രത, ന്യൂനത മുതലായവയെ സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു് പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നവന് തന്റെ അധീനത്തിലുള്ള ബാലന്മാരുടെ ബുദ്ധിയെയും വളയ്ക്കയോ നിവർക്കയോ തെളിയ്ക്കയോ ചെയ്യുന്നതിന് എളുപ്പം സാധിയ്ക്കാവുന്നതാണ്.

രണ്ടുതരത്തിലിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിയുടെ അന്യോന്യ പ്രതിഘാതം അവയുടെ ദൃഢതയ്ക്കും വളൎച്ചയ്ക്കും അനുകൂലമായിട്ടുള്ളതാണ്.

പാഠപുസ്തകങ്ങൾ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്കല്ല എന്നുള്ള വാസ്തവം അദ്ധ്യാപകന്മാർ പലപ്പോഴും വിസ്മരിച്ചുകാണുന്നു. ക്ലാസിൽ വന്ന് പാഠപുസ്തകം കൈയിലെടുത്ത് അക്ഷരംപ്രതിയോ പദംപ്രതിയോ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ തന്റെ തൊണ്ടയെ അല്പം ക്ഷീണിപ്പിക്കുകയും സമീപമുള്ള വായുവിനെ അല്പം ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ തന്റെയോ അദ്ധ്യേതാവിന്റെയോ മനസ്സിനോ ബുദ്ധിക്കോ യാതൊരു ശ്രമമോ അദ്ധ്വാനമോ നല്കുന്നില്ല. ഈ പ്രവൃത്തിക്ക് "പഠിപ്പിക്കൽ" എന്നുള്ള പേരിന് യാതൊരവകാശമെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നുള്ള ഭാഗം ആലോചിച്ചു തീൎച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. പാഠപുസ്തകത്തിലുള്ള ഒരു സംഗതിയെ താൻതന്നെ ആദ്യം സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ച് തന്റെ യുക്തി, അനുമാനം, മനോധൎമ്മം, മനനം മുതലായ ബുദ്ധിശക്തികൾ പ്രയോഗിച്ച് ഒരു പുതുനിറം വരുത്തിയതിനു മേൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കായി ഉപദേശിക്കുന്നതായാൽ അദ്ധ്യേതാക്കൾ അതിനെ ലഘുവായും താല്പൎയ്യത്തോടുകൂടിയും ഗ്രഹിക്കുകയും അവരുടെ ആലോചനാശക്തിക്ക് ഉണൎച്ച തട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം എല്ലാ സംഗതികളും അദ്ധ്യാപകന്റെ മനസ്സാകുന്ന മൂശയിൽ ഉരുകി തെളിഞ്ഞ് നിൎമ്മിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രത്യേകമായ ഒരു ഛായ സിദ്ധിക്കുന്നു. മൃത പ്രായങ്ങളായി പുസ്തകങ്ങളിൽ കിടക്കുന്ന മഹാന്മാരുടെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആന്തൎഗ്ഗതങ്ങൾ സജീവങ്ങളായി ഭവിച്ച് അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ മനസ്സിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിന്റെ വളൎച്ചയ്ക്കുതകുന്നതായ ഒരു ചലനം ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഗ്രഹിക്കുന്ന സംഗതികൾ ദൃഢമായി നിലനില്ക്കു-

ന്നതു കൂടാതെ ബുദ്ധിശക്തിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജ്ഞാനം ഒരു ബാലനെക്കാൾ വിലയേറിയ വസ്തുവാണെന്ന് അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽ പലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്ന് അവരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും ഊഹിക്കുന്നതിന് കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരം അബദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ജ്ഞാനമേ ശക്തി" എന്നുള്ള പഴയ പ്രമാണം പൂൎണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു് അദ്ധ്യാപകന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അല്പം ആലോചിച്ചിട്ടു വേണ്ടതാണ്. ഒരു പ്രമാണത്തിൽ ഉള്ളതിലധികം സത്യമുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന മറ്റൊരു സാരമേറിയ തത്വത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ ഗ്രഹണം സിദ്ധിക്കാതെ വരുന്നു. ഒരുവന് സമ്പാദിക്കാനൊ ഉപയോഗിക്കാനൊ കഴിയുന്ന സകല അറിവുകളെക്കാളും ഒരു മനുഷ്യന് വില കൂടുന്നു. അറിവിന് സ്വയമേവ വൎദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ല. മനുഷ്യന് തന്റെ പ്രധാനാംശമായ ബുദ്ധിയെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുകയൊ ബലപ്പെടുത്തുകയൊ ചെയ്യുന്നതിന് ധാരാളം ശക്തിയുണ്ട്. ഇപ്രകാരം അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്ക് ജ്ഞാനശക്തി, ബുദ്ധിശക്തി ഈ രണ്ടുവിധം ശക്തികളെക്കൊണ്ട് പെരുമാറേണ്ട ആവശ്യം ഉണ്ട്. എന്നാൽ, ഇവയിൽ ഒന്നായ "ജ്ഞാനത്തെ മാത്ര"മേ അവരിൽ ചിലർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതായി കാണുന്നുള്ളു. ഇതുകൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകുന്നില്ല.

ബാലന്മാരുടെ മനസ്സ് അറിവുകളെക്കൊണ്ട് നിറയ്ക്കുന്നതുമാത്രമാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കൃത്യമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നതു് ഒരു തെറ്റായ അഭിപ്രായമാണ്. അറിവുകൾ കഴിയുന്നതും ഉപദേശിക്കേണ്ടതുതന്നെ സംശയമില്ല. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ബാലന്മാർ സ്വയം

അറിവ് സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ശക്തിയ്ക്കു് വൈകല്യം വരുത്താതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അനേക ശതാബ്ദങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് പെരുകി കൂടികിടക്കുന്ന അറിവുകളെ എല്ലാം ബാലന്മാർ സമ്പാദിയ്ക്കണമെന്നു് നിർബ്ബന്ധിയ്ക്കുന്നതു് ഒരു വലിയ തെററാണ്. അങ്ങനെ ഉപദേശിയ്ക്കാൻ തുനിയുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശ്രമവും അസ്ഥാനത്തിലാണ്. അറിവ് വിലയേറിയ ഒരു വസ്തുവല്ലെന്നല്ല; എന്നാൽ, അതിനെ സ്വയമായി സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ശക്തി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതു് ഇതിലും അധികം വിലയേറിയതാണെന്നാണ് പറയുന്നതു്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ ശരിയായ വില മതിയ്ക്കുന്നതിന് ശേഷിയുള്ള ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ വിദ്യാലയജീവിതാനന്തരം അതിനെ സമ്പാദിയ്ക്കാനുള്ള ഉൽകൃഷ്ടമായശക്തി ലഭിയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം ഇവരെ അഭ്യസിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ജ്ഞാനവർദ്ധന മാത്രം സിദ്ധിയ്ക്കുന്നതായ ബുദ്ധിസംസ്കരണം ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നു് പറവാൻ പാടില്ല. അറിവിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള തത്വങ്ങളെ പരിശോധിയ്ക്കുന്നതിനും വെളിപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന തത്വങ്ങളെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നതിനും ഉള്ള ശക്തി സിദ്ധിയ്ക്കേണ്ടതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഉദ്ദേശ്യം.

ഒരുവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം വല്ല പരീക്ഷയും ജയിച്ച് സ്ക്കൂൾ വിടുന്നതിനോടുകൂടി പൂർത്തിയായി എന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണ്. പ്രായേണ വിദ്യാലയം വിട്ടാൽ മനസ്സിനെ വികസിപ്പിയ്ക്കയൊ ബുദ്ധിയെ പോഷിപ്പിയ്ക്കയൊ ചെയ്യുന്നതിനായി യുവാക്കന്മാർ ക്രമമായ യാതൊരു ശ്രമവും ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരുത്തൻ സ്വയമായി ആലോചിയ്ക്കയൊ പ്രവൃത്തിയ്ക്കയൊ ചെയ്യേണ്ടതായ ജീവിതകാലത്തിന്റെ ഭാഗം കേവലം വൃഥാ വ്യയം ചെയ്യുകയാണ് പതിവ്. മേല്ക്കുമേൽ അറിവ്

സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹമൊ ശക്തിയൊ ലഭിയ്ക്കാതെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ വിദ്യാലയത്തിൽ നിന്നു പിരിയുന്നതായാൽ അതു് അവൎക്കു് ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു് ഒരു വലിയ അപകീൎത്തിയായി ഭവിയ്ക്കുന്നു. അറിവു് സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹം ബാലന്മാൎക്കു് സഹജമാണു്. ഒരു ബാലൻ ചൈതന്യത്തോടുകൂടിയ ചോദ്യചിഹ്നമാണെന്നു് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജിജ്ഞാസയെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആദരിയ്ക്കേണ്ടതും അതിനെ തങ്ങളുടെ ശിക്ഷാ സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടു് ഒരു സ്ഥിരമായ ശീലമാക്കിത്തീൎക്കേണ്ടതും അവരുടെ പ്രധാനകൃത്യമാണു്. പഠിപ്പിയ്ക്കുന്ന എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും സത്തുണ്ടെന്നും അതിനെ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു് യത്നം ആവശ്യമാണെന്നും ഇവൎക്കു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണു് അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രയത്നഫലം. വിദ്യാലയജീവിതം കഴിഞ്ഞാലും സ്വയമേവ ബുദ്ധിസംസ്കരണം നടത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു് എന്നും, അറിവുസമ്പാദിപ്പാനുള്ള ശക്തി വളരെ സാരമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും അതിനെ ഗുണപ്രദമായിട്ടുള്ള വിധത്തിൽ ഉപയോഗിപ്പാനുള്ള ശക്തി ഇതിലും സാരമേറിയതാണെന്നും, എത്രതന്നെ വിശിഷ്ടമായ അറിവുസമ്പാദിച്ചിരുന്നാലും അതിനെ ലോകോപകാരാൎത്ഥമായി ഉപയോഗിയ്ക്കുന്നതിന്നു് താല്പൎയ്യമോ ശേഷിയോ ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അതു തീരെ നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുന്നു എന്നും അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസസാമൎത്ഥ്യത്തിന്റെ ഫലമായി അദ്ധ്യേതാക്കൾ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിന്നു് ഇടയാകേണ്ടതാണു്.

"അന്യന്മാരെ ഭരിയ്ക്കുവാൻ തുനിയുന്നവർ ആദ്യമായി തങ്ങളെത്തന്നെ ഭരിയ്ക്കുവാൻ ശീലിയ്ക്കണം" എന്നുള്ള തത്ത്വം ഭരണാധികാരമുള്ള മറ്റെല്ലാവരെപ്പോലെയും അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഗ്രഹിയ്ക്കേണ്ടതാണു്. തങ്ങൾക്കധീനങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ യഥാവസരം അടക്കുകയും തങ്ങളുടെ

ഇഷ്ടങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്കയും ചെയ്വാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവർ അനേകം ഭിന്നസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ അംഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു സംഘത്തെയോ സമുദായത്തെയോ ഭരിക്കുവാനായി പുറപ്പെടുന്നതു് ഒരു സാഹസപ്രവൃത്തിയല്ലയോ എന്നു് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം അന്യന്മാരോടു് മല്ലുപിടിക്കുന്നതിനൊ യുദ്ധത്തിനൊ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ നമ്മുടെ അവയവങ്ങളെ ഒരുക്കുകയും അരയും തലയും മുറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭരണവിഷയത്തിൽ ഇപ്രകാരം തന്നെ മനസ്സിനെയും ഒരുക്കേണ്ടതാണു്. ഒരദ്ധ്യാപകനു് ബാലന്മാരെയാണല്ലൊ ഭരിക്കുവാനുള്ളതു്. ഇതു് വളരെ ലഘുവായിട്ടുള്ള കാൎയ്യമാണെന്നു് പലരും വിചാരിച്ചുപോയേക്കാം. എന്നാൽ, ഇപ്രകാരമുള്ള വിചാരം തീരെ അബദ്ധമാണെന്നു് അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ അല്പകാലമെങ്കിലും ഇരിക്കാനിടയായിട്ടുള്ളവൎക്കു് അധികംപ്രയാസംകൂടാതെ അറിയാവുന്നതാണു്. ബാലന്മാർ പ്രായേണ ലീലാതല്പരന്മാരും, ചപലബുദ്ധികളും, ഉത്സാഹശീലന്മാരും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അവതാരമൂൎത്തികളും ആയിട്ടാണല്ലൊ കാണപ്പെടുന്നതു്. ഇവരുടെ ഈ സ്വാഭാവികവും അനവരതമായി പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ശക്തികളെ തന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു് കീഴടക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് ചില വിശേഷഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമെ സാധിക്കാൻകഴികയുള്ളു. ഒരു സ്കൂളൊ ഒരു ക്ലാസൊ അതിനെ ഭരിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രതിഛായയായിട്ടാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. ഒരു സ്കൂളിന്റെ ഖ്യാതിയും ശ്രേയസ്സും അതിന്റെ ഭരണരീതിയെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഈ വാസ്തവം അദ്ധ്യാപകന്മാർ സദാ ഓൎമ്മിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണു്. ഭരണശക്തി ഏറെക്കുറെ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ള ഒരു ഗുണമാണെങ്കിലും പരിശ്രമംകൊണ്ടു് അതു് ഭിക്കുവാനും സമ്പാദിക്കാവുന്നതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഭരണ

ശക്തി ഒന്നാണെങ്കിൽ ഒരദ്ധ്യാപകന്റെ പ്രയാസത്തിൽ പാ-
തിയിലധികവും നീങ്ങിപ്പോയതായി വിചാരിയ്ക്കാം. നേരെ
മറിച്ച് ഈ ഗുണം ഇല്ലാത്ത ഒരദ്ധ്യാപകൻ തന്റെയും അ-
ദ്ധ്യേതാക്കളുടെയും ശക്തിയേയും സമയത്തേയും കണക്കില്ലാതെ
വൃഥാ വ്യയം ചെയ്യുന്നു എന്നു് മാത്രമല്ല, മററു പല ദോഷ-
ങ്ങൾക്കും ഹേതുഭൂതനായും തീരുന്നു. എന്നാൽ, ഭരണശക്തി
പരീക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതു് ആദ്യമായി തങ്ങളിൽതന്നെയാണ്. ഒരു
സൈന്യത്തെ നയിയ്ക്കുന്ന അധിപനും, ഒരു സദസ്സിനെ വ-
ശീകരിയ്ക്കാനിച്ഛിയ്ക്കുന്ന വാഗ്മിയ്ക്കും, ഒരു സ്കൂൾ ഭരിയ്ക്കുന്ന
അദ്ധ്യാപകനും തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽ വിജയപ്രാപ്തിയ്ക്കുത-
കുന്നതായ ഉത്തമഗുണം "സ്വഭരണം" ഒന്നുതന്നെയാണ്.

അദ്ധ്യാപകജോലിയിൽ തങ്ങളുടെ ക്ഷമാശീലത്തെ പ-
രീക്ഷിയ്ക്കുന്നതായ അനേകം സന്ദർഭങ്ങൾ നേരിട്ടെന്നുവന്നേക്കാം.
എന്നാൽ, ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒക്കെയും അടക്കമില്ലാതെ
കോപിച്ച് വാളെടുക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാർ അവരുടെ സ്ഥാ-
നത്തിന്റെ ഗൌരവവും മനസ്സിന്റെ സമാധാനവും ഇല്ലാതെ
യാകുന്നുവെന്നല്ലാതെ ഇതു നിമിത്തം മറെറാരു ഫലപ്രാപ്തിയും
ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ തെററുകളെ
യെല്ലാം കണ്ടുംകൊണ്ട് മിണ്ടാതെ ഇരിയ്ക്കണമെന്നല്ല അൎത്ഥ
മാക്കേണ്ടതു്; അവയുടെ താരതമ്യം ഗ്രഹിച്ച് അവയ്ക്ക്
വിവേകപൂർവ്വമായ പരിഹാരം ചെയ്യേണ്ടതായ ചുമതല അ-
ദ്ധ്യാപകന്മാർ വിസ്മരിച്ചുകൂട എന്നു മാത്രമാണ്. ബാലന്മാർ
സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിലും കണ്ടു പഠിയ്ക്കുന്നതിലും പ്രത്യേക
താല്പര്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും ഉള്ളവരാണ്. അതിനാൽ അവ-
രുടെ മുമ്പിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതും അവർക്ക് സദാ ഉപദേശം കൊ-
ടുക്കുന്നതുമായ അദ്ധ്യാപകന്റെ സ്വഭാവം, പ്രവൃത്തി മുത-
ലായവ അവർക്ക് ഉത്തമങ്ങളായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിപ്പാൻ ഉ-

തകന്നവയായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നും തങ്ങളുടെ ഗൌരവമേറിയ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന് ആത്മദമനം, ക്ഷമ, സ്വേച്ഛാ വർജ്ജനം മുതലായ ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങൾ അത്യാവശ്യങ്ങളാണെന്നും അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്ക് പൂൎണ്ണബോധം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അനാവശ്യമായ ചൂരൽപ്രയോഗം, അസഭ്യങ്ങളായ ആക്ഷേപവാക്കുകൾ, സന്ദൎഭോചിതങ്ങളല്ലാത്ത ഉപദേശങ്ങൾ ഇവയെ ഒരദ്ധ്യാപകൻ അവലംബിയ്ക്കുന്നതിന് നിർബ്ബന്ധിതനാണെന്ന് വിചാരിയ്ക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലും അവയെ ഒഴിയ്ക്കാൻ ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ബാലന്മാരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെ ക്ഷയിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനിടയുള്ളതായ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും അദ്ധ്യാപകൻ ചെയ്തുകൂടാത്തതാകുന്നു.

ഒരു കുതിര അതിന്റെ പുറത്തിരിയ്ക്കുന്ന ആളിന്റെ സ്വഭാവം, അയാൾ കടിഞ്ഞാൺ പിടിയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കൊണ്ട് ക്ഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പിന്നീട്, അതിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ മുഴുവനും ഈ ജ്ഞാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാകുന്നു. ഇപ്രകാരംതന്നെ ബാലന്മാർ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തൂക്കി നോക്കുന്നതിൽ നിപുണന്മാരാണ്. ഒരദ്ധ്യാപകൻ യോഗ്യനൊ അയോഗ്യനൊ എന്ന് ആദ്യമായി വിധിയ്ക്കുന്നത് ഈ കൂട്ടരാണ്. ഇത് അദ്ധ്യാപകന്മാൎക്ക് ഹാനികരമായിട്ടുള്ള ഒരു കാൎയ്യമാണെന്ന് തോന്നിയേക്കാം. ഇത് പരമാൎത്ഥമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണെന്ന് വിചാരിച്ച് സമാധാനപ്പെടുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. മേലധികാരികൾ ഈ വാസ്തവം കാലക്രമംകൊണ്ട് മാത്രമേ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതുതന്നെയും സംശയത്തിലാണ്. ഒരാൾക്ക് ഭരണശക്തി ഉണ്ടൊ ഇല്ലയൊ എന്ന് നിശ്ചയിയ്ക്കുന്നതിന് അന്യന്മാരെക്കാൾ അധികം സൌകൎയ്യം ഭരണത്തിനധീനന്മാരായിരിയ്ക്കുന്നവർ തന്നെയാണല്ലൊ. പോരെങ്കിൽ കുട്ടികൾ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണത്തിൽ സമൎത്ഥന്മാരുമാണല്ലൊ. ആദ്യമേ തന്നെ

അയോഗ്യനെന്നുള്ള ഒരു വിധി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ധ്യാപകൻ പിന്നീട് ആ സ്കൂളിലൊ ക്ലാസിലൊ ഇരിയ്ക്കുന്നതു കൊണ്ട് പല കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കും ഇടയായിത്തീരാവുന്നതാണ്. അതു തന്നെയുമല്ല, പിന്നീട് നല്ല പേര് സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതിനും അത്ര എളുപ്പമില്ല. അതിനാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആദ്യമേ തന്നെ ബാലന്മാരിൽ ഒരു ചീത്ത അഭിപ്രായത്തിന് ഇട കൊടുക്കാതിരിയ്ക്കാൻ വേണ്ട കരുതലോടുകൂടി പ്രവൃത്തിയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി